

Kertész-Bakos Ferenc

POLITIKAI OKKULTIZMUS

Hamisított történelem az Arvisuráktól a pálosokig

Budapest
2012.

Kertész-Bakos Ferenc

POLITIKAI OKKULTIZMUS

Hamisított történelem az Arvisuráktól a pálosokig

©Kertész-Bakos Ferenc

Budapest, 2012.

ISBN 978-963-08-4175-7

Az eredeti kiadás szabadon letölthető
elektronikus változata

ELŐSZÓ

Kertész-Bakos Ferenc a New York-i Pro Deo State University politikatudományi karának tanára, az egyetem közép-európai tudományos alapítványának dékánja. Politikai okkultizmus, avagy hamisított történelem az Arvisuráktól a pálosokig - című tanulmányában apologetikus céllal vizsgálja a különböző alternatív magyarságkutatásokat, mint a nemzeti önkifejezés eszközeit. Bár érezhetően nagy a kísértés, ennek ellenére vizsgálódásai közben sem teológiai, sem dogmatikai vitákba nem bocsátkozik. Sőt egyáltalán nem bocsátkozik vitákba; mindössze a tárgyalt tanítások és az azokat felhozó jelenségek belső logikai ellentmondásait mutatja be. Ezzel az eljárással aztán nem tesz mást, mint kérdez, kérdéseivel pedig érvel.

A szabadkőművesség és a globalizmus szorításában vergődő nemzet jövőjét a keresztény értékekhez való, megalkuvások, egyben ábrándok nélküli ragaszkodásban jelöli meg. A kérdésekbe öltöztetett, a magyarság sorsáért aggódó, indulattal fűtött érvelése ellenére a tanulmány tárgyilagossága és szigorú logikája lenyűgözi az olvasót. A precízen szerkesztett gondolatmenet óriási területet foglal be térben és időben egyaránt; minden egyes lap egy-egy külön tanulmány összefoglalója, mely percenként kényszeríti állásfoglalásra az olvasóját.

„Akkor ha valaki azt mondja: Nézzétek, itt van a Krisztus, vagy ott van! – ne higgyétek. Álkrisztusok és álpróféták lépnek fel, jeleket és csodákat művelnek, hogy ha lehet, még a választottakat is félrevezessék. Mk13, 21-23.”

A tanulmány az Evangélium tömör figyelmeztetését a napi események bemutatásával illusztrálja. (Czuh János)

Tartalom

<i>Eredetkutatás, mint vallási szélsőség</i>	<i>5</i>
<i>Dühös akarat és szelíd elhülyülés</i>	<i>11</i>
<i>Az ősnemzet</i>	<i>29</i>
<i>Az ősvallás</i>	<i>52</i>
<i>A pálos táltos és a pálos rovás</i>	<i>73</i>
<i>Politikai okkultizmus</i>	<i>106</i>
<i>Függelék</i>	<i>113</i>
<i>Jegyzet</i>	<i>118</i>

Eredetkutatás, mint vallási szélsőség

2009-ben a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körlevélben figyelmeztette a hívőket a magyarságkutatásokhoz kapcsolódó újpogány eszmék terjedésére, sokakban ellenérzést váltva ki, főleg a szélsőségesebbként meghatározott nemzetiek soraiban. (Lásd: függelék.) A katolikus hívők is feltették a kérdést, hogy a katolikus egyház miért tartja magát távol az ősmagyaroknak nevezett lelkiségtől, kiegészítve, hogy a hivatalos tudomány pedig miért nem reagál az új és újabb magyarságkutatási felfedezésekre, amikor szemmel láthatóan óriási igény jelentkezik a nemzetben gondolkodók részéről a magyarság eredetének felfedésére. És valóban, azt tapasztaljuk, hogy a függetlennek nevezett kutatók sorra hozzák kutatási eredményeiket, melyek mind megdönteni látszanak egyrészt a finnugor eredetet, másrészt a magyarság kereszténységhez való kapcsolatának eddig tanított történetét és összefüggéseit. Jóllehet a hivatalos tudomány válaszol a magyarságkutatási eredmények érdemi részére, viszont azt - a jelen problémáival szemben az ősi múlt mítoszaiban támaszt kereső emberek - nem méltatják figyelemre, hiszen előzetesen felállított koncepcióiknak ezek a vélemények nem felelnek meg. Ráadásul a tudósok, akik pontosan látják szakterületük és a tudományos megismerés határait, annak megfelelő tisztelettel és alázattal publikálják kutatásaikat és az így már nem olyan szenzációs, mint amit az egyéb, alternatív publikációkban olvashatunk. Vagyis az új teóriák érdemi részére reagál a tudomány, reagálnak a teológusok és reagál az egyház is, az viszont igaz, hogy a teljesen légből kapott feltételezésekre többnyire nem, mert hiszen *kinek van kedve több száz oldalas tudománytalan,*

*teológiaiilag botrányos, horoszkópokkal és okkult szimbólumokkal teletömött szövegeket akár csak elolvasni, nemhogy állításról állításra megcáfolni?!*¹

Az MKPK említett körleveléhez hasonlóan a Magyar Pálos Rend 2011-ben szintén nyilatkozatban határozta el magát egy DVD-n megjelent (Császár Tamás rendező és Góbl Gábor producer által jegyzett) *Pálosok - az ősi magyar rend* című film tartalmától és jellegétől: *A film súlyosan elferdíti az egyetlen magyar alapítású férfi szerzetesrend történetét és küldetését, mely szorosan összekapcsolódik a kereszténységgel és azon belül a Katolikus Egyházzal. Kérünk minden jószándékú embert, hogy ennek a nyilatkozatnak a figyelembevételével viszonyuljon a fenti DVD-filmhez és imádkozzon a katolikus hit védelmének szándékára.*²

Azonnal felmerül persze a kérdés: vajon elegendő-e elhatárolódó nyilatkozatokkal szembeszállni a történelemhamisítással? A nyilvánvaló válasz a „nem”. Már csak azért is, mert a kereszténység nem egy, a világtól elvonultan élő passzív szekta, hanem olyan világvallás, mely a jézusi küldetés szerint hirdet és megőriz.

Érdekes módon az alternatív kutatások esetében magyarságkutatásokról, vagyis történettudományról beszélünk, mégis folyamatosan vallási kérdésekbe botlunk az egyháztörténettől kezdve a teológiai mélységekig. Erre a különös viszonyra Grill Tibor történész adja meg a kézenfekvő

¹ Grill Tibor: *A magyarok hamis evangéliuma. A pártus herceg rokonsága. Hetek (IV/31) 2000.07.29.*

² Magyar Pálos Rend: Nyilatkozat. (Forrás: www.palosrend.hu)

választ, ugyanis a *dilettáns nyelvészkedéseknek, délibábos őstörténeti kutatásoknak egyetlen fő céljuk van: egy olyan velejéig okkult vallási rendszer kidolgozása, amely köszönő viszonyban sincs a kereszténységgel, sőt annak éppen leglényegesebb állításait tagadja!*³ Ha ezt a megállapítást vesszük alapul, akkor mindjárt világossá válik, hogy ezeknek a tanításoknak a lényege nem a tartalom, hanem a rendeltetés. Vagyis nem a történeti hűség, hanem az alapértékektől való elszakítás szándéka. És ez a szándék pontosan tetten érhető például abban a momentumban, hogy amíg Badiny Jós Ferenc, aki sumerológus professzorként eladva magát, a történelmi személynek, Jézusnak pártus hercegi származását igyekszik (történet)tudományosnak tűnő eszközökkel bizonyítani, addig tanításával új egyházat alapít, nevezetesen a Magyar Egyházat. De ide tartozik például az a momentum is, amikor a Pilis-kutatók táborából, régészeti és történeti kutatásokra hivatkozva új vallási közösséget hoznak létre, mégpedig a Katolikus Egyház testében több mint 750 éve működő szerzetesrend, a Magyar Pálos Rend legitimációját megkérdőjelezve és azzal szembeállítva, Ősi Magyar Pálos Rend néven.

Általában véve elmondható, hogy a különféle egyházak áttekintésekor a világvallások egyházai mellett találkozunk önálló dogmatikával rendelkező valós vallásokkal, és olyan közösségekkel is, melyek pusztán valamely egyháznak szervezeti egységei, mégis önálló egyházként hirdetik magukat. Önállóként jelentkezhetnek azok a gyülekezetek is, melyek önálló dogmatikával tulajdonképpen nem rendelkeznek, hitigazságaikban nem, vagy csak minimális mértékben távolodnak el eredeti egyházszervezetük tanításaitól, azonban az

³ Grüll Tibor i.m.

eredeti egyházi formációjuktól mégis elkülönülten léteznek. Főleg keresztény körökben van nagy divatja az egy-egy prédikátor köré csoportosult gyülekezeteknek, amelyek sokszor szintén önálló egyházként határozzák meg magukat. Ugyancsak divat vallásinak mondani egy-egy olyan közösséget is, ami valójában nem vallási tantételek köré szerveződött szervezet, sőt tulajdonképpen mindössze egy-egy parafenomén személye körül csoportosul, de magát mégis külön egyházként definiálja. Ezeknek a szervezeteknek és hittételeinek bemutatása külön-külön tanulmányokat igényel, mint ahogy azon szervezetek is, melyek dogmáikat a világ más és más történelmi egyházainak tanításaiból egyedileg felépített, szinkretista egyvelegként alakítják ki, magukat önálló egyházként jelenítve meg.

A vallási szélsőségek vizsgálatánál kiindulópontként tekintsük az olyan közösséget, mely önmagát vallásinak tartja és mondja, vallási közösségnek. Az eredmény ettől a kiindulóponttól független lesz, az ilyen közösségek kategóriákba sorolása nem mindig egyszerű, mert a magát vallásinak tartó valóban vallási közösségek mellett a felekezeti nyilvántartásokban jócskán fedezhetünk fel magát vallásiként meghatározó, de mégsem vallási közösségeket, vagy éppen felekezeti nyilvántartásokban nem szereplő, magát nem vallási közösségként hirdető, valójában azonban nagyon is vallási közösségeket.

A különféle vallási közösségek csoportokba sorolása több szempont alapján is megtörténhet. Besorolási szempontok lehetnek többek közt a kialakulás korára, a területiségre, a szervezeti felépítésre, az istenképre stb. vonatkozó jellemzők. Vannak azonban vallási irányzatok, melyeknek besorolása egységes szempontrendszer alapján meglehetősen nehézkes,

mert a különféle áramlatok nem mindig tömörülnek vallási közösségekbe, ráadásul alkalmazott hittételeik alapján több vallási kategóriában is szerepeltethetők. A vallások dogmáikon keresztül határozzák meg saját magukat, természetsszerűleg univerzalitást állítva tanításaikról, függetlenül attól, hogy azok megérzéseken, megtapasztalásokon, összegyűjtött emberi bölcsességeken, vagy isteni kinyilatkoztatásokon alapulnak, így a kategóriákba sorolás épp az univerzalitás képze miatt akár vallási érzületet is sérthet.

Jelen tanulmányunkban olyan, az eredetkutatásokon alapuló közösségeket, illetve azok tanításait vizsgálunk, melyeknek kinyilatkoztatásai amellet, hogy egyértelműen újpogány jegyeket, vagy azokhoz való hasonlatosságot mutatnak, vallási közösségként, vagy éppen egyházként is funkcionálnak.

Újpogány jegyként értékeljük, amennyiben a kereszténység előtti vallásokat próbálják valamely összetevőkben újjáéleszteni. Az újpogány vallási közösségek az ősi pogány hagyományokat próbálják áthagyományozni a modern korba. Az „újpogány” elnevezés maga is gyűjtőfogalom, mely magába foglalja a kereszténység előtti vallásosság modernizált formáit, mint pl. a sámánságot és a táltosságot. Mivel az újpogány eszmeiség különböző mértékben, de szinkretista is, ezek a tanítások szélsőségesen változatosak, mondhatni annyi hitrendszer van, amennyi újpogány. Követőik általában hisznek a természet tiszteletében, így aktívak a természetvédelemben, ősi mitológiai elemeket ébresztenek újra, és mágiát tanulnak. Ugyanakkor az antik civilizációk mitológiáit általában nem tekintik szó szerinti történeteknek, mint ahogy pl. a keresztények értelmezik Isten kinyilatkoztatásaként a

Bibliát, sőt még szent írásnak sem tekintik azokat, mert a legtöbb újpogány ennek még a gondolatát is elutasítja.

Az újpogányság mitológiai forrásai számottevőek: a kelta, nord, görög, római, sumér, egyiptomi és más mitológiákat is beleértve. Tulajdonképpen nem található olyan ismert mitológia vagy vallásos gyakorlat, amit egyik-másik újpogány csoport ne használt volna forrásként. Némely csoportok csak egy-egy hagyományt ápolnak, míg mások többre, vagy sokra támaszkodnak, akár egymásnak ellentmondó elemekre is. Mivel minden mitológiának van valamilyen szempontból értelmezhető igazságtartalma, átvesznek ezekből mindent, ami számukra hasznosnak mutatkozik, és azt módosításokkal vagy azok nélkül, de kikölcsönzik, és mivel hitük rugalmassága minden hitet be tud foglalni, gyakran előfordul, hogy a pogányság más megalapozott hitgyakorlatokkal, vagy éppen álvallásokkal, mint pl. a New Age, él együtt.

Általánosnak tekinthető istenképük szerint jellemző, hogy hisznek ugyan egy legfelsőbb lényben, azonban ez sokszor személytelen. Isten a minden és a mindenben jelenlévő, a minden Egy. Általában egyetlen emberi formát öltött istenséget sem imádnak, minthogy a természet egészét és az egész világmindenséget az Isten megtestesülésének tartják. Az újpogányok hite és a tudományos megfigyelések között a fizikai világ és az ember eredetének területén általában nincs ellentmondás, ugyanis a természeti (akár tudományos igényű) megfigyelések eredőjeként hisznek egy legfelsőbb értelemben, ami megteremtette az istenek és istennők lélekvilágát a világmindenséggel és a természettel együtt.

Dühös akarat és szelíd elhülyülés

Akinek van internet hozzáférése, biztosan nem kerülheti el olyan továbbküldős hírlevelek begyűjtését, melyek a magyarság mitológiai mélységű történeteit elevenítik fel, felvonultatva az eredetelméletek éppen aktuális termését és szenzációs kijelentéseit. Ezek az értekezések legjellemzőbben a Kárpát-medence vélt vagy valós egyedülálló természeti és szakrális adottságainak felsorolásával kezdik az itt élő népek, vagyis a magyarság kiválasztottságának alátámasztását. Sokáig az első, és egyben megkérdőjelezhetetlen érv a Dalai Lámának tulajdonított kijelentés volt, miszerint a Föld szívcsakrája a Kárpát-medencében található, azon belül is a Pilisben, Dobogókőn. A Dalai Láma természetesen korlátozottan juthatna az interneten keringő, neki tulajdonított kijelentések cáfolata lehetőségéhez, ezért viszonylag nyugodtan lehet szövegeket szerkeszteni Őszentsége aláírásával, az alkotóknak az esetleges retorziótól kevésbé kell tartaniuk. A Dalai Láma azonban nemrég Magyarországra látogatott, és nyilvános előadásokat tartott, ahol kérdésekkel is lehetett hozzá fordulni. Mivel pedig az előadásokról dokumentumfilm is készült, azok témakörökre bontva felkerültek az internetre, többek között az a rész is, ahol a közönség soraiból valaki feltette neki azt a kérdést, hogy valóban igaz-e a Föld szívcsakrájára vonatkozó állítása.

Három érdekessége van a történeteknek: az első a válasz maga, miszerint ez egy buta kérdésfeltevés, a Földnek nincs szívcsakrája Magyarországon!

A második érdekesség a filmet megtekintők internetes kommentjeiben van, ahol az értékelők egy csoportja úgy nyilatkozik, hogy a Dalai Láma pontosan tudja, hogy a Föld szívcsakrája Dobogókő, csak nem akarja nyilvánosan felfedni a titkot, megsértve ezzel más népeket... Egy másik csoport felháborodottan kioktatja hosszú eszmeváltásokban Buddha ma élő reinkarnációját a csakrák természetéről, megint másik csoport pedig, magyarázatképpen nemleges válaszára, egyszerűen lezsidózza.

A harmadik érdekesség a széles közönség, aki a történeteket teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, meg sem ingatja hitében az egyértelműen tagadó válasz, hanem továbbra is ismételteti a szent energiaközpontokra vonatkozó tételt, viszont már nem a Dalai Lámára hivatkozva, hanem a NASA egyik titkos, eddig még publikálatlan kutatására.

Ennek a már mániákusnak is mondható kiválasztottságtudatnak kialakulását többen próbálták felkutatni, vagy legalábbis magyarázatot lelteni a magyar társadalmat ért történelmi-politikai eseményekben. Ezek az okfejtések többnyire a trianoni sebekig jutottak, mely valóban gyalázatos történelmi eseménynek nyilván van ráhatása a ma emberének nemzettudatára és saját magyarságához való viszonyára. Ámde ez a nemzeti múlt-kultusz nem csak magyar jelenség! Hogy ne menjünk messzire; ugyanezt látjuk a románok dákoromán-elmélete mögött, és a messzi múlt dicsőségén kesereg a török vagy éppen az örmény értelmiség is. Ebből az egyszerű felismerésből pedig rövid úton levonható a következtetés: *a sok kudarcélménnyel terhelt nemzetekben előbb-utóbb feléled a mítoszteremtő igény.* És nem is újkeletű, napi jelenségről beszélünk! A mi esetünkben például mindez már a XVIII.

századtól létezik. Akkor arról álmodoztak egyesek, hogy mivel az ókori Karthágó Kardhágónak értendő, ezért a punok is magyarok voltak. Sőt, kiderítették, hogy Arisztotelész is magyar, eredeti neve Harisnyás Tóth Illés - a régiek mentségéül szolgáljon, hogy a modern filológia akkor még nem szabott gátat a képzeletnek.⁴

Nemzeti himnuszunk szerzője sem véletlenül inti meg a reformkori magyar értelmiséget:

„ Bús düledékeiden, Husztnak romvára megállék; / Csend vala, felleg alól szállt fel az éjjeli hold. / Széle kele most, mint sír szele kél; s a csarnok elontott / Oszlopi közt lebegő rémalak inte felém. / És mond: Honfi, mit ér epekedő kebel e romok ormán? / Régi kor árnya felé visszamerengni mit ér?”

Az eredetkutatások mellé párosuló új vallási érzület kialakulása és egyre szélesebb körű elterjedése szerte a világon és Magyarországon a felvilágosodás eszméjének, továbbá a kapitalista társadalmi berendezkedés deszakralizáló hatásának ellentételeként értelmezhető. A folyamat megértéséhez vissza kell ugranunk a Nagy Francia Forradalom idejére, mikorra a kereszténység úgy tűnt, hogy már nem volt képes az egyéni és társadalmi élet szervezésére. Vallás nélkül viszont hiányos a társadalom, szükség van valamire, amely a hagyományos vallásokhoz hasonlóan átfogóan foglalkozik az emberi léttel. Nos, hamar meg is született, csak éppen a keresztény gondolkodás helyébe a közgazdasági elméletet és gyakorlatot helyezte a figyelem középpontjába.

„Szabadság, egyenlőség, testvériség”.

⁴ Jelenits István: Bálványrombolás. Heti Válasz 2009/XI.

A szabadság vonatkozik az egyéni, gazdasági szabadságra és a piacoknak az államhatalomtól független szabadságára. A felvilágosodott szakemberek azt mondták, hogy ebben a szabadságban a gazdaság gyorsabban tud növekedni. Magától értetődőnek számít részükre, hogy az egyes nemzeteken belül zajló és a nemzetközi szinten történő tevékenységek célja nem más, mint a gazdasági növekedés.⁵ A felvilágosodás forradalmait követően nem csak a gazdasági élet, hanem a társadalom egésze is úgy alakult át, hogy a gazdasági növekedés szolgálatába álljon. Szinte minden ország minden vezetője hűségesen kezdte gyakorolni, és gyakorolja a mai napig ezt a vallást. Az „isten” ebben az esetben a gazdasági növekedés, a vallást gyakorló embereket pedig „fogyasztói társadalomnak” nevezik.⁶

A munka termelékenysége évezredekken át mindig csak kicsit növekedett. Ez azt jelentette, hogy az emberek munkába fogták a teremtet világ erejét, és az így megtermelt javakat származási rangsor alapján, tehát messze nem egyenlően osztották szét. A középkori keresztények nem érveltek a javak egyenlő elosztása mellett. A kapzsiság viszont bűnnek számított. Felismerték a különböző társadalmi és gazdasági osztályok létezését és megpróbálták elérni azt, hogy azok, akiknek hatalmukban állt elnyomni a szegényeket, ne tehessék őket nincstelenné. Természetesen voltak hatalmas igazságtalanságok a középkori keresztény világban, ezeket az egyházellenesek mindig is előcítálják, az erkölcsi tanítás azonban nem volt

⁵ John B. Cobb Jr.: *Religion and Economics / Economism and Traditional Religions.* (www.religion-online.org)

⁶ John B. Cobb Jr. i.m.

teljesen hatástalan. A gazdagság elutasítása és az önkéntes szegénység vállalása nagy tiszteletben állt, és ezt el is várták a keresztény szolgálatban állóktól annak ellenére, hogy az egyház maga hatalmas vagyonokat halmozott fel, végletekig irritálva ezzel a nélkülöző tömegeket.

Az ipari forradalom gyors változást hozott abban, hogy megmutatta: az emberi munka sokkal hatékonyabb lehet. A fosszilis tüzelőanyagokból nyert energiát, az új gépeket és az új termelés megszervezésének új módszereit alkalmazva a javakból sokkal többet lehetett megtermelni ugyanazzal a munkaerővel. A klasszikus szakmák hamar elsorvadtak miután megjelent a tömegtermelés. Ez, úgy tűnt, lehetővé tette, hogy a javakból elvileg elég álljon rendelkezésre ahhoz, hogy minden szükséglet és sok kívánságot is betöltsön. Aligha lett volna lehetséges erkölcsileg érzékeny embereknek, így a keresztényeknek is ellenezni ezt az előrelépést az emberi történelemben. Megszületett a kapitalizmus.

A kapitalizmus megszületése óta a keresztény erkölcs hangja csak elfojtottan és zavartan szólal meg. Továbbra is ellenzi a „kapzsiságot”, mégsem száll vele szembe, mert hiszen a kapzsiság az, ami a kapitalizmust működteti. A keresztények nem veszik a bátorságot arra, hogy ezt elítéljék. Az erkölcsi tanításaik nagyrészt arra korlátozódnak, hogy az embereket felszólítják arra, hogy törődjenek azokkal, akik szükséglet szenvednek vagy embertelen kegyetlenkedés áldozatai. Csak néhányan kritizálják a rendszert magát általánosságban, ezek a – politikai értelemben vett - radikálisok, hiszen a „fejlett” társadalmakban az iparosodás valóban és jócskán megemelte az emberek többségének az életszínvonalát.

A kapitalizmus új vallása a növekedésben keresi a megváltást. A „megváltás” a kapitalizmus tanai szerint a szegénységből és az azzal járó bajokból való szabadulást jelenti. A korábbi vallások gyakran állították magukról, hogy megtapasztalásokon, az idők során összegyűjtött emberi bölcsességen vagy pedig, mint a keresztényeknél, isteni kijelentésen alapulnak. A kapitalizmus vallása ezzel szemben azt állítja, hogy a tudományon alapul.

Tekintetbe véve, hogy a kapitalizmus tanításai sok ponton milyen élesen szemben állnak a hagyományos vallások tanítételeivel, gyors elfogadásuk meglepő. Például a hagyományos vallások ellenzik a kölcsönökre szedett kamatot, legalábbis a szegényektől szedett kamatot. A kapitalizmusban azonban a kamattal járó kölcsön a pénzeszközök alapvető formájává vált. A hagyományos vallások a kapzsiságot főbenjáró bűnnek tekintették. A kapitalizmus vallása, mint uralkodó forma viszont azt tanítja, hogy a racionális önérdék, ami pedig a korlátlan haszon szerzésére irányul, az jellemez mindenkit és ennek természetszerűleg így is kell lennie!

Azok, akiket a legnagyobbra értékelték a kereszténységben és szentként tiszteltek, leginkább az önkéntes szegénységet választották. Ma az olyan országokban, ahol az emberek többsége kereszténynek tartja magát, azokat tisztelik és követik, akik gazdagok és híresek.

Természetesen túlzás lenne arra gondolni, hogy a hagyományos vallásos értékek, például az igazság és a szegényekről való gondoskodás teljesen eltűntek, de a hagyományos vallások mindegyike az ipari forradalom előtt jött létre és alakította ki tanításait.

Az érem másik oldala a fogyasztói mentalitás. Az ipar csak akkor tud javakat termelni, ha van rájuk kereslet. A kereslet pedig már nem a szükségletektől függ, hanem az emberek vásárlóerején és vásárlási szándékán. A minél több vásárláshoz viszont az kell, hogy még azok az emberek is, akiknek megvan mindenük, ami egy kényelmes élethez szükséges, több dologra vágyakozzanak. A kapitalizmus elmélete szerint, ahogy nő az emberek fogyasztói igénye, úgy nő a termelés nagysága, és így a gyárak egyre több embert tudnak foglalkoztatni, és a valóban szegények száma ezzel párhuzamosan csökkenni fog. Ebből következik, hogy támogatni kell az emberekben a vágyat arra, hogy az anyagi javakból egyre többet szerezzenek meg. Ez ugyan mélyen ellentétes a józan takarékoság hagyományos erényével, de hogyan tiltakozhatnának a hagyományos vallási gondolatok képviselői egy olyan rendszerrel szemben, amelyben a munkanélküliséget és a szegénységet csak a javak folyamatos megszerzésén keresztül lehet csökkenteni?⁷ Az már más kérdés, hogy ezeket a folyamatosan bővülő javakat többségében olyan emberek szerzik meg, akiknek nincs is rájuk szükségük.

Az elmúlt néhány évtizedben aztán jelentős „fejlődés” változtatta meg ezt a kultúrát is, mikor a neoliberalizmus lett a kapitalizmus vallásának uralkodó teológiája. A neoliberalizmus már nem is a fogyasztásra, hanem a kínálatra koncentráló közgazdasági elméletet támogatja. Eszerint a kormányoknak nem a javak újraelosztására kell koncentrálnia, hanem arra, hogy azok olyan emberek kezében összpontosuljanak, akik produktív vállalkozásokba tudják azt befektetni. A piac elsőbrendűségét hangsúlyozta a kormányzati irányítással

⁷ John B. Cobb Jr. i.m.

szemben, és ennek következtében a gazdasági tevékenységek lehető legnagyobb mértékű privatizációja mellett állt ki. Mi magyarok pont ekkor léptünk lelkesen és közakarattal a fejlett demokráciának mondott társadalmi berendezkedés világába, röpké néhány év alatt elveszítve a teljes nemzeti vagyont.

A 80-as évekig a világ gazdaság alapvetően az egymással kereskedő nemzeti gazdaságokból állt. A cél azonban ezután már egy olyan nemzetközi gazdaság lett, amelyet a Nemzetközi Valutaalap és a Világbank felügyel és szabályoz. Az, hogy az egész világ egy egységes piacot alkosson, amelyben a nemzeti határok nem játszanak nagyobb szerepet gazdasági szempontból, mint pl. az egyes államok közötti határok az Egyesült Államokban, vagy pici fáziskéséssel Európa országai az Európai Unión belül. A szegény országoknak nyújtott segítyt olyan befektetésekkel lehetett felváltani, amelyet az olcsó és készséges munkaerő és a laza környezetvédelmi előírások vonzanak oda. Bár az elképzelés, hogy a nemzeti kormányok teljesen elveszítsék az irányítást az országuk gazdasági élete felett, nem valósult meg teljesen, figyelemre méltó mértékben sikerült megvalósítani egy valóban globális gazdaságot, ahol a tradicionális szakmák végleg eltűntek, az azokat művelők, legyenek az iparban vagy a mezőgazdaságban dolgozók, összeszerelő emberi robotokká váltak. Precízen kimunkált szabványokkal és minőségirányítási rendszerekkel a kézművességet, mint gyártási formát eltüntették, a tömeggyártásban előállított termékek élettartamát pedig a szavatossági idő lejáratát követő napra programozták. Egészségünket óvó ételmisszerbiztonsági rendszabályok eredményeként ma már például nem található falusi vágóhíd a háztájiban nevelt állatok feldolgozására, mert ott nem képződik

akkora haszon, hogy a húskampó is krómból készüljön és csillogjon. Viszont senkit nem érdekel, ezeket a szabványokat meg végképp nem, hogy a húst, amit megesszünk, olyan kényszerhízlalással előállított nagyüzemi termelésből kapjuk, ahol a kampó valóban krómozott és fényes, ellenben ahol ezek az állatok jobb esetben is csak szóját esznek, amit a levegőnket biztosító őserdei fák kiirtása után az erdők helyén telepített szójaültvények termelnek meg. A nagyüzemi technológiától a hús végül ízetlen, vizes, de legfőképp mégiscsak az egészségre ártalmas lesz. Még hozzá sokkal inkább ártalmas, mint a nem krómos csillogású húskampó használatától lenne. Ma, ha megállunk egy falusi buszmegállóban az érkezőket figyelve, azt látjuk, hogy az asszonyok tömött táskákkal érkeznek a városból, ahonnan húst és zöldséget hoznak a hipermarketből. Néhány évtizede ez fordítva volt. A falu ma már nem más, mint egy gyengébb infrastruktúrájú város. A tanyavilágot leszámítva a falusi ember is tökéletesen urbanizálódott.

A piacok spekulatívak lettek, a munkabérek nem az előállítás költségeiből képződnek, hanem a szociális helyzethez alkalmazkodó virtuális számok, hiszen nem valós piaci állapotot, hanem a társadalmi minimumot tükrözik. A béerverseny nem helyi, hanem nemzetközi, így a gyártóssorok olyan országokba költöznek, ahol az ott lakók kevesebbel is beérik. Ezek a gyártóssorok egyébként gyönyörűen csillognak-villognak, a földről is lehetne enni, és az üzemekben kint lóg bekeretezve az alkalmazott minőségbiztosítási rendszer tanúsítványa, azonban ha például lapra szerelt bútort veszünk (hiszen az átlagbér másra nem elegendő, és még így is fél élet munkája egy kényelmes otthon komplett berendezése), ezek a bútorok az érdekünkben megszületett minőségbiztosítások

ellenére is azonnal szétesnek, ha megmozdítjuk őket (pedig maradéktalanul betartják a minőségbiztosítási szabványok előírásait). A pénz értéke többé nem az adott gazdaság megtermelt javain és aranyfedezetén kerül meghatározásra, hanem fiktív folyamatokon. Egy adott nemzeti gazdaság fizetőereje nem a megtermelt javak összessége, hanem a piacok aktuális véleménye az adott nemzeti gazdaságról. A hitelállomány a kamatrátá függvénye, ami pedig egy mozdulattal befolyásolható azok részéről, akik a hitelfeltételeket megalkotják, és a hiteleket folyósítják. A nemzeti kormányok teljesen ugyan nem veszítették el az irányítást az országuk gazdasági élete felett, de a kapitalizmus vallása előtt korábban egyetlen vallásnak sem sikerült ilyen messzire jutnia a céljai megvalósításában! Birodalmi függésről beszélünk, illetve nem beszélünk, mert ezt felemlíteni csakúgy nem szabad, mint mondjuk esetünkben, a szovjet időkben. (Aki mégis beszél róla, az azonnal szélsőségesé válik, azt pedig, hogy ki a szélsőséges, mindig a többséggel rendelkező politikai erő mondja meg, aki magát a politikai palettán egyébként mindig középre helyezi.)

Persze a kapitalizmust is megrázták időnként a különböző mértékű gazdasági válságok, de egy olyan hatalmas vallás, amelyben sok ember szocializációja mélyen gyökerezik, nem dől össze akkor, ha az istenét kihívások elé állítják.⁸ A világ vezetői, még akkor is, ha változtatnak a politikájukon és bizonyos reformokat vezetnek be, továbbra is a gazdasági növekedés istenét imádják, az emberek pedig továbbra is a fogyasztói mentalitást követik. Amikor a keresztények elfogadták kíváncsú célként a gazdasági növekedést és mindazt, ami a növekedés létrehozásához

⁸ John B. Cobb Jr. i.m.

szükséges, ezt abból a megfontolásból tették, hogy ez hasznára lesz az embereknek általában, és ezen belül a szegényeknek különösen is. Pedig Jézus egyértelművé tette, hogy nem szolgálhatjuk egyszerre a gazdagságot és Istent. Jézus figyelmeztetése ellenére, sokan mi magunk, keresztények is megpróbálunk mind a kettőnek szolgálni. Nem járunk sikerrel, ahogy ezt már Jézus előre megmondta, és drága árat fizetünk a hűtlenségünkért: itt maradtunk irányvesztetten.

Így lett *világnézeti, vallási és erkölcsi téren korunk legnagyobb kihívása az irányvesztettség, a közös mércébe és az abszolút értékekbe vetett hit megingása.*⁹ Az ipar forradalma az ismeret forradalmává is vált. A könyvnyomtatás egy polcra tette a Bibliát, a Talmudot, a Koránt, Buddha tanításait, Aquinói Szent Tamást és Lao Ce-t. Az ismeret forradalma mellé társult informatikai technológia pedig a valaha is létezett emberi tudást akár egyetlen személyi komputeren meg tudja bárki otthonában jeleníteni. *Ma már az utcán is egymás után ütközünk a legkülönbébb vallások misszionáriusaiba. De melyikkel álljunk szóba a sok közül?*¹⁰ Többé nem a Biblia a vallásoktatás alapja, a kereszténység csak egy a szabadon választható vallások között, nem mérték-, és irányadóbb, mint a többi, amelyek mellé (ha ugyan nem alá) lett rendelve.

A modern ember persze szabadságról beszél, de mint kiderült, ez a szabadság csak talajvesztés. A folyamat következménye az abszolút mérce, a közös igazodási pont, a

⁹ Szalai András: *Korunk irányvesztettsége. Apológia Kutatóközpont* (www.apologia.hu)

¹⁰ Szalai András i.m.

közös irányadó értékrend elvesztése, a teljes irányvesztés, amikor az ember teljesen önmagára van utalva. És ha nincs egy abszolút mérce, ami irányt, biztos talajt adna számára, akkor nem csoda, hogy a gondolkodásmódja szélsőségesen szubjektív: tehát igaz az, amit ő igaznak tart, mintha mindent meg tudna ítélni, ugyanakkor többnyire híjával van az ehhez szükséges eszközöknek, szempontoknak, ismereteknek – pont úgy működik ez, mint a liberális demokrácia. A liberális demokráciában a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” mítosza arra kárhoztatja özv. Takács Sándornét, hogy döntsön: például a szegregált oktatást preferálja, vagy inkább az integráció híve. Özv. Takács Sándorné még a kérdésfeltevést sem érti, és ezzel a megállapítással korántsem kigúnyoljuk őt, hanem bemutatjuk azt, hogy a liberális demokráciában az ember olyan döntések elé van állítva a szabadságjog zászlaja alatt, amely döntések meghozatalához nincs képessége. Híján van a döntéshez szükséges eszközöknek, szempontoknak, ismereteknek. Márpedig az ő szavazata dönt. A szavazat pedig hogyan születik? Hát pontosan az ismerthiányból fakadóan úgy, hogy az kapja meg az adott szavazatot, aki meggyőzőbben tudja özv. Takács Sándornét rábírní a szavazatának biztosításáról. Most már a politikai közbeszéd lényege is nem a tartalom, hanem a rendeltetés. A virtuális valóság nyer, az a virtuális valóság, melyet özv. Takács Sándorné a legkülönfélébb reklámokból tapasztal meg.

A kapitalizmus vallásának teológiája a „szabadságot” reklámozza az embernek, de ez a szabadság csak látszat. Vízió. Az embert a szabadság mítoszával általában el lehet kápráztatni. Azonban ahogyan elkápráztatta az egész emberiséget a Nagy Francia Forradalom azzal, hogy az embert szabaddá kiáltotta ki,

úgy taszította a leggonoszabb szolgaság igájába. Közhely: szolgák közt a leginkább szolga, aki szolga létére szabadnak hiszi magát. Ugyanis az ember nem szabad! Ha valaki azt hiszi, hogy az ember szabad, az ne igyon vizet egy hétig, és akkor rájön, hogy mennyire nem szabad. Ne egyen ételt egy hónapig, és akkor rájön, hogy mennyire nem szabad. Rakja a kezét a tűzbe, és rájön arra, hogy bizony törvényszerűségek vannak, ha más nem, de fizikai és biológiai törvényszerűségek. De elég, ha nem vesz levegőt, és rájön, hogy kémiai törvényszerűségek is vannak. És sorolhatnánk... Az emberi együttélésnek is törvényszerűségei vannak. A pszichikumnak is törvényszerűségei vannak. Sőt, az ember spirituális létezésének is törvényszerűségei vannak.

A kapitalizmus vallásában élő ember erkölce az adott helyzettől, illetve környezetének erkölcsi színvonalától függ, tehát a morális igazságot a többségi gyakorlat határozza meg, ráadásul képmutató módon: nem bűn a bűn, ha nem látja senki. A vallásossága szinkretista és individualista: vagyis mindenkől összeválogatja a neki tetszőt, így megszülető, önnön személyiségére szabott igazságegyvelegével pedig a saját vallásosság igényét igyekszik kielégíteni, mert bár a kapitalizmus vallásában megszületett a modern ember, és a modern embernek a tudományba vetett vakhite, a ráció, csakhogy, mint látjuk, ez a ráció, ez a modernitás a társadalmi folyamatoknak köszönhetően gépies, rabszolgaság-jellegű életvitelt hozott a többség számára. Ez pedig elnyomta az ember egyik éltető szükségletét, a saját magunkkal, a bensőnkkel való törődést és összhangot, a lelki békét. Ahogyan elgépiesült a kapitalizmus emberének mindennapi élete, ahogyan a nemzeti gazdaságból a globális gazdaság lett a mindennapi élettér

színtere, ahogyan eltűnt a nemzeti kultúra a multikulturális világban, úgy váltotta fel az irányvesztettség következtében a "modernitás"-nak a tudományba, észbe vetett vakhitét az élményközpontú, individualista "posztmodernitás", előállítva a nyugatinak nevezett kultúra ellenkulturális mozgalmait, mint például a hippizmust Amerikában, vagy az ősmagyar eredethez való mesterséges visszanyúlást (a MAG népe) Magyarországon, amely ellenkultúrák, élen a New Age összefogó szellemiségével, különféle vallási-világnézeti irányzatokkal igyekeztek a vákuumot betölteni.

A kapitalizmus vallásának általános gyakorlásából törvényszerűen következő ellenkultúráról beszélünk tehát, amit az egyszerűség kedvéért nevezzünk New Age-nek és a vele érkező új szellemiségnek. Ezeknek az ellenkulturális mozgalmaknak, melyeknek sokszínű változataival találkozunk a világban és Magyarországon egyaránt, közös gyökerük van és ez a közös gyökér, mint új vallási rendszer egy asztrológiai megállapításhoz nyúl. Az ősi asztrológiai világgép szerint az állatöv jegyei kb. 2150 évenként egyet fordulnak (nincs általánosan elfogadott pontos időmeghatározás), s a nekik tulajdonított hatásnak megfelelően a világ is változik. Eszerint a Halak jegyét és korszakát felváltotta a Vízöntő korszaka. A Halak korszakát a kereszténység "lejárt korszakának" titulálják, méghozzá a hal őskeresztény szimbólumára hivatkozva. (Itt egy piciny félrehallás van, mert a hal valóban keresztény szimbólum, a halak viszont nem.)

Az új szellemiség szerint a Vízöntő korszakában *az ember végre kinő kiskorúságából és hibáiból, végre úrrá lesz gazdasági, társadalmi problémáin, általában véve önmagán*

és a körülményein.¹¹ Az új társadalom felépítése hierarchiamentes lesz, azonos szintű helyi központok hálózata. (Lásd pl. a Magyarok Szövetsége ősi magyar hagyományra hivatkozó tizedes rendszerű felépítés-elmélete.) Az új szellem szerint *a társadalom átváltozása az egyének spirituális fejlődésével, átváltozásával kezdődik. Az egyén szellemi fejlődéséhez az összes vallási hagyomány javát kell ötvözni, ugyanis minden vallás közös forrásból: istentől ered, s ugyanoda: istenhez vezet, csak különböző utakon. Minden vallás ugyanarról az istenélményről beszél, csak a megfogalmazás más. A vallás lényege az önmegvalósítás, ami az előzőekből következően istenmegvalósítás. Mindenki a maga valóságát teremti meg: mindegy, miben hisz, csak higgyen valamiben.*¹² Az új szellem a keresztény vallás tanításainak és szókincsének elemeit is felhasználja, de teljesen átértelmezi. Hivatkozik a Bibliára, hogy kölcsönvegye a tekintélyét, de az idézetek és az egyes kifejezések mindig ki vannak emelve az eredeti összefüggésükből. Úgy jellemezhetnénk ezt a technikát, mint Iréneusz püspök a gnosztikusokat a 2. században – nem véletlen, hiszen a ma hódító új szellem is jellemzően gnosztikus -, tehát szétszednek egy királyt ábrázoló mozaikot, majd egy kutya képét rakják ki a mozaikkövekből. Eszerint pedig *Isten már nem rajtunk kívülálló természetfölötti személy, hanem "igazi vagy mélyebb énünk", egy meditáció által megvalósítható "tudatállapot". Jézus Krisztus "valójában" csak egy a mesterek, az emberiség nagy tanítóinak sorában (mint Krisna, Buddha, Lao Ce). A Szentlélek "valójában" személytelen, misztikus vagy pszichikus*

¹¹ Szalai András: *New Age. Apológia Kutatóközpont* (www.apologia.hu)

¹² Szalai András i.m.

erő. Az imádság "tulajdonképpen" bevált pszichotechnika vagy mantra.¹³ A Szentírás tanúsága szerint is, a csillagok fizikai törvényeknek alávetett fizikai tárgyak, és nem sorshatalmak! Az új vallási szellemiséget magáévá téve az ember a Teremtő helyett teremtett dolgoktól függőnek hiszi magát, amelyeket képes természetfeletti erőként, démonként, angyalként imádni és félni. Az új szellem szerint az un. paradigmaváltás idejét éljük. A már említett irányt vesztettség következtében a "modernitás"-nak a tudományba, észbe vetett vakhitét felváltotta az élményközpontú, individualista "posztmodernitás", amely különféle vallási-világnézeti irányzatokkal igyekszik a vákuumot betölteni. Egész pontosan: a kereszténység előtti vallások többé-kevésbé modernizált formáival. Ez az új pogányság (neo-paganizmus): pl. a boszorkányok és táltosok. A kereszténység alatti vallásossággal. Ez az új babonaság (neo-okkultizmus): a kártya- és tenyérjósítás, a mágia, az asztrológia, a spiritizmus és az őshagyományok újra felfedezése. A kereszténység melletti vallásokkal, főleg a keleti misztikával.¹⁴

Ezeknek a szellemi irányzatoknak az újjáéledése a modernitásból kiábrándult emberek útkeresésének a része úgy a nagyvilágon, mint Magyarországon. A jó szándékú érdeklődő mindent megtalál a magyarságkutatások és az ősinek mondott magyar hagyományok felfedezése kapcsán, függetlenül attól, hogy ezek az elméletek időnként egymással is teljesen összeférhetetlenek. Látható, hogy a kor embere a kapitalizmus

¹³ Szalai András i.m.

¹⁴ Szalai András i.m.

csúcán szembe került a racionalizmussal. A kapitalizmus vallása elnyomta az ember belső világát és a belső világhoz kötődő belső értékeit, általában az érzelmeket, az egész lényünkkel való átélést. Mivel pedig kielégülni nem tudó létszükségletről van szó, szinte természetes korunk emberének miszticizmusra való hajlama, akkor is, ha ez a kompenzálás ugyanolyan végletes, mint maga a racionalizmus. Az új szellemiség részeként a magyar megmaradásért szónoklók azonban a nemzeti ébredés helyett a nemzeti passzivitást sugallják. És talajt nyerne ehhez, mert a kor embere az aktivizmussal is szembekerült. A gazdasági növekedés kényszerét célzó, mindenünket átható gazdasági tevékenység és a teljesítményorientáltság uralma túlszervezettséget eredményezett, ami együtt nem hagyott teret a testi-lelki pihenés, kapcsolódás, a belső csönd, az önmagunkkal és egymással való kapcsolat számára. Természetes tehát menekülésünk a passzivitáskultúrába és a vonzódásunk a misztikához, ezotériához, ami új, belső lényegünkből, ősmagyarságunkból fakadó fejlődést ígér. *Ha nagyon egyszerűen és röviden akarjuk megfogalmazni ennek az Új Korszaknak nevezett átvallási jelenségnek a lényegét, akkor egészében spiritizmusnak is nevezhetnénk. A spiritizmus egészen sajátos, „korszerűsített”, kiszélesített változatának, amely azzal foglalkozik, hogy az ember a legkülönfélébb ún. „természetfeletti” erőkkel, szellemekkel, „mesterekkel” kapcsolatba lépjen, általuk különleges ismeretekre, hatalomra, befolyásra tegyen szert, mintegy rövidre zárva a szokványos emberi és vallási megismerés, illetve a hétköznapi emberi munka, jóakarat és erkölcsi törekvések és a boldogság közti fáradságos utat. Ebben a felújított okkultizmusban szinte minden formában szellemek, vagy titkos erők lehívása*

*történik, legyen az reiki, agykontroll, dianetika, Transzcendentális Meditáció vagy ingával gyógyító természetgyógyászat és hasonló.*¹⁵ Az Új Kor a maga új szellemiségével azonban csak utópisztikus ígéretet tud adni. Egy utópiát, amivel többek között az a baj, hogy nem saját tetteinktől, hanem leginkább kozmikus erőktől eredezteti és várja a nagy változást, a „paradigmaváltást”. Ez pedig azért baj, mert politikai semmittevéssel nem lehet társadalmi változást előidézni. Legalábbis baj azoknak, akik az új szellemiség bővületében kifejezett politikai szándékkal szervezik mozgalmaikat, amik így paradox módon semmiféle előremutató társadalmi változás elérésére sem lesznek alkalmasak.

Lám, idehaza is csak várjuk a paradigmaváltást, miközben persze tanításokat hallunk a magyarság ősi, titkos, rejtett igazságairól, és nagyon is tetszik nekünk ez, mert bár nem kell többet tennünk, mint a fotelben hátradőlni, mégis kiemelkedhetünk a problémákból, hiszen olyan illúzió lebeg a szemünk előtt, egy nagyon vonzó illúzió, amit úgy hívnak, hogy beavatottság-tudat. Így lett lehetséges végül, hogy mindazok, akik nemrégiben még babonaságnak minősítettek minden vallást, ma a legkülönbélebb babonákban hisznek. Ez a kis lélektani bukfenc pedig kiváló táptalaj a politikai okkultizmus számára. Pedig ahogy homokból nem lehet stabil várat építeni, úgy dühös politikai akarattól sem lehet megalapozott nemzeti őstörténetet kovácsolni.

¹⁵ Gál Péter: *A New Age keresztény szemmel. Mi végre mindez - Előszó.* Szent István Társulat, 2010.

Az ősnemzet

Ahogy már említettük; alternatív történéseink a történeti fejtegetések mögött folyamatosan vallási megállapításokra jutnak, mégpedig arra a megállapításra, hogy a magyar, mint ősnemzet képviseli az emberiség ősvallását, az eredeti kereszténységet. Jézus korát jóval megelőző kereszténységet, s hogy a Jézus előtti kereszténység fogalmi és értelmi zavara ne ütközzék ki ilyen nyilvánvalóan, ezt a kereszténységet nem kereszténységnek, hanem az „érdeknélküli szeretet” vallásának tudják be. Ehhez prófétát is találnak az írott történelem korából, mégpedig Mani, a szinkretista vallásalapító személyében. Egy nagyvonalú íveléssel a magyar ősvallás a manicheizmusban csúcsosodik ki, az úgynevezett „érdeknélküli szeretet” vallásában, az uruki-manicheus kereszténységben. Véleményük szerint Kőrösi Csoma Sándor keletnek való indulásakor a valóságban célirányosan Ujguriába igyekezett (keleti felfogás szerint ez a bölcsesség helye), oda, ahol az ősmagyarok éltek akkoriban, és ahol egy ideig a manicheus filozófia államvallás is volt, amit a magyarság a későbbiekben elhozott a Kárpát-medencébe, így Európába, meghatározva fejedelmeinken, majd nemzeti királyainkon keresztül a magyarság igazi, ősi hitét és jellemét. Az ősmagyarnak tulajdonított vallás hittételeit ugyan nem találjuk meg semmiféle alternatív irodalomban, de alapvető jellemzőjét, az „érdeknélküli szeretet” megnyilvánulását igen. Gúnyolódás szándékától mentesen, de mégis, a történeti hűség kedvéért egy gyors összegzésben el kell mondanunk, hogy a maiak által ennek az „érdeknélküli szeretetnek” megnyilvánulásaival felruházott Árpád-házi királyaink nem egyike a valóságban

véreskezű akarnok volt, a nemzet és az alattvalók sorsával mit sem törődő, a hatalomért bármire képes zsarnok. Legalábbis másként nem nevezhetjük, de „érdeknélküli szeretetnek” végképpen nem, hogy királyainktól nem volt idegen a politikai ellenfelek feldarabolása, megnyúzása, megvakíttatása.

Néhány epizód a magyar történelemből: Szent István örököse, Imre herceg még apja halála előtt meghalt, vélhetően merényletben, így a király legközelebbi, a trón öröklésére számot tartó vérrokonát, Vazult megvakíttatta, vejét Tonozubát és feleségét élve elásatta. Nyilván nem érdek nélkül. Kegyeltje, Orseoló Péter Szent István 1038-as halála után örült pogányirtásba kezdett, s a hitvédelem címszava alatt a kiirtandókhoz hozzácsapta politikai ellenfele, Aba Sámuel, a szintén királyjelölt híveit is. Aba Sámuel természetesen Orseoló Péter híveit irtotta függetlenül attól, hogy pogány-e vagy keresztény. A trónviszályt az 1044-es ménfői csata rendezte el, ahol Péter került ki győztesen III. Henrik hadseregének segítségével. Természetesen a magyar nemesség is kizárólag birtokainak gyarapítására koncentrált ebben az évszázadban csakúgy, mint a következőkben. Hogy nem valódi politikai, vagy hitbéli szándék vezérelte a főurakat, mikor egyik vagy másik pártra álltak, azt az mutatja, hogy fel-felváltva mindig a nagyobb koncot ígérő trónkövetelő híveként léptek fel. Péter uralkodásának a Vata-féle pogánylázadás vetett véget. Az üres trónra a megvakíttatott Vazul külföldre menekült fiai pályázhattak. András, aki időközben ortodox keresztény lett Kijevben, ígéretet tett a hazai pogányoknak a régi rend visszaállítására, de amint hatalomba került és megkoronázták, ellenük fordult és üldözni kezdte őket. Kíméletlen polgárháború zajlott, s hogy öccsétől, Bélától, mint trónkövetelőtől ne kelljen

tartania, kinevezte hadvezérnek és mivel örökös híján volt, megjelölte utódjaként is. Azonban végül mégis született két fia, Salamon és Dávid, ezért utódlási ígéretét visszavonta. Béla nem volt rest háborút kezdeni bátyja ellen, lengyel sereget toborzott, s nyert, András az 1060-ban lezajlott csata végére meghalt. Ámde Salamon nevű, akkor gyermekkorú fiát még 1057-ben megkoronáztatta, hogy biztosítsa a hatalom jogát, így Béla hiába koronáztatta rögtön a győztes csata után királlyá magát, királyságát a nemesség fele nem ismerte el. Béla fia Géza és annak öccse László, Salamon elűzésére ismét lengyel sereget hozott, Salamon pedig németet. Az 1074. március 14-i mogoródi csata, ahol ismét csak magyar gyilkolt magyart, ahol ismét csak nem volt szó sem hitvédelemről, sem honvédelemről, hanem csak magáról a prédáról, az uralkodói székről, Géza királyságát, majd halála után a szentté lett László királyságát hozta. Az „érdeknélküli szeretet” megnyilvánulásait persze itt sem kereshetjük sikerrel. Mivel Szent Lászlónak nem volt fiúgyermek, örökösként bátyjának, Gézának fiai jöhettek csak számításba. A lovagkirály fiatalabbik unokaöccsére, Álmosra kívánta hagyni a trónt, azonban Kálmán, Géza nagyobb fia, mint egri püspök a nagybácsi halálakor azonnal megvakíttatta testvérét és a biztonság kedvéért Álmos kisfiának is kitolatta a szemét, sőt még ki is akarta heréltetni. Szerencsére Béla herceget Pécsváradon sikerrel bújtatták a kiherélés elől, mert Könyves Kálmán fia, II. István nemzéképtelen volt, aki belátván a sors kegyetlenségét, vagyis a család kihalásának veszélyét, végül mégiscsak Álmos fiára hagyta a trónt. Vak Béla a magyarok „érdeknélküli szeretetétől” vezérelten általános megbocsájtást hirdetett, s megígérvén, hogy nem kutat a bosszú szándékával Könyves Kálmán támogatói után, összehívta Aradon az országgyűlést. Az országgyűlésen azután

lemészároltatott 68 nemest, ezzel egy időben pedig országszerte ezen nemesek egész családjait is. Könyves Kálmánnak volt egy gyanús fogantatású fia is, Borisz, akit a király fattyúnak vélt és száműzött, de a Vak Béla ellen szervezkedő nemesek benne látták az ellenkirály lehetőségét, így Béla ezeket is lemészároltatta és birtokaikat elkoboztatta. Vak Béla 1141. évi halála után pártharcok és ellenkirályok követték egymást, míg 1173. január 13-án unokája, III. Béla került a trónra. Anyját gyorsan száműzte az országból és Géza nevű öccsét a békesség kedvéért börtönbe záratta. Halála után az ő fiai is egymásnak estek; Imre, az elsőszülött, s akit III. Béla már nyolcévesen megkoronáztatott, kiverte bátyjának, Andrásnak seregét, akivel azonban nem volt kegyetlen, egyszerűen csak bezáratta az esztergomi várba. Imre királyt alig egy évvel élte túl saját fia - akit hiába menekített ki az országból az anyja a koronával és a kincstárral együtt -, mert megmérgezték, így került a trónra a raboskodó András, aki II. András néven Gertrudis nevű feleségével Katona Józsefet is megihlette *Bánk bán*jában. A Gertrudis drámáját feldolgozó történet eredetileg persze másként zajlott, mint ahogy a legtöbb történelmi tárgyú irodalmi munka esetében ez lenni is szokott; II. András a pápa sürgetésére keresztes háborúba indult, a magyar főnemesek pedig a négy gyermekével a Pilisben tartózkodó asszonyt megtámadták és bestiálisan meggyilkolták. Egészen pontosan élve feldarabolták a néhány éves gyerekek szeme láttára. Az akkor hétéves Béla II. András 1235. évi halála után IV. Béla királyként „mindössze” féltestvérét, Imre herceget üldözte a leendő trónviszály elkerülése végett és bosszúszomja „csak” anyja gyilkosait célozta, aminek következtében azonban jó néhány szerencsétlen ártatlan végezte a börtönök kínzókamráiban. A tatárdúlást követő országépítést –

leszámítva a mértéktelenül elharapózott bűnözéstől – már nem zavarták testvérgyilkosságok. Kun Lászlót sem a családi acsarkodás, hanem saját kunjai segítették át az örökkévalóságba, mikor 1290-ben kést vágtak a torkába és a hasa aljáig felhasították.

A maiak által kreált aranykor, az „érdeknélküli szeretet” uralkodása a valóságban sosem létezett, vagy legalábbis saját testvéreiket és családtagjaikat évszázadokon keresztül lemészárolgató Árpád-házi királyaink alatt bizonyosan nem. De akkor mikor? A választ legcélszerűbb talán azok közt keresni, akik magát a gondolatot meghonosították és megszállott lelkesedéssel terjesztik, vagyis az Arvisura-hívők között.

Az Arvisura-hívők nem alkotnak egységes közösséget, jöllehet társadalmi szervezeteket tartanak fent, sőt jelentős létszámban meghatározott politikai mozgalomban is részt vesznek. Alapíratuk, a Paál Zoltán által lejegyzett Arvisura nem vallási irat, hanem az emberiség történetét feldolgozó több ezer oldalt kitevő regegyűjtemény. *„Regék a hun és magyar törzsszövetség rovásírásos krónikájából”*, ahogyan alcíme is besorolja; történeti szándékú írásgyűjtemény. Az Arvisura-hívők vallási közösségként való értelmezésére az ad okot, hogy bár az Arvisura nem tartalmaz közvetlen vallási tanítást, az emberiség eredetére vonatkozó regéiben viszont markánsan bemutat egy többisten-hívő és vele párhuzamosan egy egyisten-hívő őstörténetet, megállapításokat tesz különféle ismert vallások kialakulásaira, kiemelve a finnugor világképből már ismert Tórem-hitű népek hitvilágát, eljutva egészen a manicheizmusig, melyet a hun-magyar őstörténet ősi vallásaként, mint uruki-mani hitet jelenít meg. Így az Arvisurákat az Arvisura-hívők a magyar Őszövetségnek tekintik.

Az Arvisurák történeti hűségével kapcsolatban véglelességig ellentétes vélemények fogalmazódnak meg. Az egyik oldalon a nemhogy történeti, de még szépirodalmi vonatkozásban is zagyaságként értékel Arvisuráknak a másik oldalon vallási mélységű kultusza, kutatótábor alakult ki. Az Arvisura-hívók egy csoportja az Arvisurák lejegyzőjének életművét kutató emlékbizottságot hozott létre (Paál Zoltán Emlékbizottság), míg mások kutató, vagy ismeretterjesztő csoportokba tömörülve dolgoznak (pl. Ózdi Arvisura Társaság), megint mások pedig politikai típusú mozgalmuk ideológiai támaszaként használják (pl. Magyarok Szövetsége).

Az új nép (palócok) történetén keresztül bemutatott regevilágot Paál Zoltán adja közre a II. világháborút követő évtizedek alatt lejegyzett Arvisurák segítségével. A 9000 oldalnyi kéziratot jegyzet feldolgozását és szerkesztését, majd annak kiadását Bolyky Úr János végezte. Rendszerező munkájának eredményeként mintegy 350 arvisura-szöveg rajzolódik ki Paál Zoltán hagyatékából.

Paál Zoltán maga egyébként egy munkásember, vaskohász, aki a második világháború idején ismerkedett meg – elmondása szerint – azzal a Szalaváré Tura nevű manysi származású partizánnal, aki számára az Arvisurák létezéséről bizonyoságot adott, feltárva előtte az Arvisurák minden titkát. A partizán határozott küldetéssel érkezett Magyarországra, tudniillik a titkos tudás átadására. Paál Zoltán a titkos tudás átadása szándékának magyarázatára ahhoz az asztrológiai megállapításhoz nyúl, amelyhez a New Age-t hirdető aktivisták is. De Paál Zoltán az Új Kortól nem vár annyit, mint amennyit a New Age szellemiségét vallók, hanem csak a titkos tudás őrzésének és ápolásának új helyszínét és feladatát, vagyis a

Paál-i történetben a manysiktól a palócokhoz kerül az ősi feladat, melyet végül ő teljesít be. *„Te jobban tudod mint én, hogy minden 2160-ik évben újabb Világhónapba lépünk. Most a Halak jegyéből a Vízöntő csillagképébe kerültünk. A beavatottak titkos törvénye szerint Szalaváré Turának kellene 24 évig az Élet-Kegyhelyének titkairól beszélni, de ebben halála megakadályozta.”*¹⁶

Szalaváré Tura, a manysi származású szovjet partizán tehát *„küldetésben érkezett hozzánk. Nagyapjának egy különös kérését teljesítette. Az öreg Szalaváré apó az első világháború idején, de még azután is, a manysi (vogul) nép fősámánja volt. Már régen, még a harmincas évek elején meghalt, de haláláig ő nevelte Turát, kinek apját széttépte egy medve. Sámánnak nevelte. Úgy gondolta, Tura lesz majd az utóda. Elmondotta azért neki, hogy a manysi fősámánok rejtegetnek egy régi kincset, a hunfajta népek rovással írt őstörténelmét. Ezeket a feljegyzéseket ARVISURÁKNAK, IGAZSZÓLÁSOKNAK nevezték a régiek. (...) Hosszas keresés, sok-sok ember megfigyelése után úgy döntött, hogy a nagy titkot, a nagy kincset egy ózdi kohásznak adja át. Ez az ózdi kohász én voltam.”*¹⁷

Az ősi hagyomány szerint tehát a manysiktól a palócokhoz kerül az új világhónapban az Arvisurák őrzésének feladata. Szalaváré Tura elbeszélései alapján és beavatása eredményeként Paál Zoltán jegyzi le az Arvisurákat. Az

¹⁶ Paál Zoltán: *Arvisura (Igazszólás) Regék a hun és a magyar törzsszövetség rovásírási krónikájából*. Harmadik kiadás. Összeállította és szerkesztette Bolyky Úr János 2005. Budapest. I. Bevezetés, 12.o.

¹⁷ Paál Zoltán i.m. 13.o.

Arvisurák létezésére vonatkozó egyetlen közlés egyébként Paál Zoltántól származik, mert semmilyen más lelet a világban nem utal erre. Bár Paál Zoltán azt mondja, hogy az Arvisurák eredetijének létezésére írásos bizonyíték van, ugyanis az eredeti iratok rejtkehelyét Szalavaré Tura elárulta neki, a történettudományt azonban nem gazdagítja azzal, hogy erről a rejtkehelyről tájékoztatást adjon. Inkább maga lejegyzeteli több ezer oldalon a manysi sámántól hallottakat. Az Arvisurák *„valódiságát igazoló eredeti iratok (...) ma még nincsenek a kezemben. De ha vállalt kötelezettségemet harminc éven át híven teljesítem (t.i. az Arvisurák lejegyzését – KBF.), megkapom (...) addig az a nagy erő tartja fogva az Arvisurákat, amely évezredek óta megvédte, megőrizte, megtartotta őket. Ezt az erőt kell tisztelnünk, mert a világ egyik legnagyobb csodáját teremtette meg.”*¹⁸

Az Arvisurák hitelességének megítélése nélkül megjegyezzük, hogy Paál Zoltán a rovasok keletkezésével, megörökítésével és megőrzésével kapcsolatban meglehetősen ellentmondó kijelentéseket tesz. Például az előszóban hivatkozott „vállalt kötelezettségét” láthatóan teljesítette (hiszen lejegyzetelte a rengeteg Arvisurát), mégsem kapta meg az eredeti iratokat. Ugyanebben az előszóban azt is állítja, hogy forrása, Szalavaré Tura elárulta az eredeti iratok rejtkehelyét, azt mégsem osztja meg olvasóival. Azt állítja továbbá, hogy maga is rovasámán, mely képességre beavatás során tett szert, azonban másutt azt állítja, hogy a sámánok csak úgy válhattak sámánná, ha sámánképzésben vettek részt, mely öt év időtartamú volt, és a széleskörű műveltség mellett még az orvostudományokra is kiképezték őket. Szalavaré Tura akcióját,

¹⁸ Paál Zoltán i.m. 14.o.

minthogy a beavatott titkot magyar földre hozza, azzal indokolja, hogy a világhónapok váltakozásával egy időben a titkos tudás őrzésére is újabb és újabb törzsszövetségi nép köteles. Eszerint tehát a sorban most következő magyarok előtt az Arvisurákat az elmúlt több mint 2000 évben a manysi nép őrizte. Ennek a logikának azonban gyökeresen ellentmond maga az Arvisura, melyben később leírja, hogy az államalapítás idejében az Arvisurákat Magyarországon őrizték, de Istvánnak római nyomásra kiadott szigorú rendelkezései elől, melyben a pogányságra emlékeztető rovás emlékeket mind meg kellett semmisíteni, Endre, Béla és Levente kimenekítették a baskírokhoz. Sarkosan fogalmazva: valamelyik állítás biztos, hogy hazug.

Az Arvisurákról való bármiféle véleményalakítás előtt azonban meg kell ismernünk - legalábbis dióhéjban - az iratok tartalmát.

A történet szerint sok ezer évvel ezelőtt egy hatalmas sziget létezett valahol a Csendes óceánban, amit istenségének nevéből (Ata-Isis) Ataisznak neveztek. Kiváló éghajlata miatt bőséges terméssel gazdálkodhattak, és mivel az ott élő népek fejlett kultúrával rendelkeztek, ismerték az írás tudományát. A hajózást is ismerték, így aztán az óceánok nem jelentettek akadályt, hogy elérjék a Föld más kontinenseit, ahol különböző kolóniákat létesítettek. Ott, ahol az emberi történelem a legősibb népeket és kultúrákat ismeri. Így megtelepedtek Mezopotámiában, s magukat Úr népének nevezték, míg a velük rokon népek szumírnak. Itt Anina istenasszony tiszteletére Anina-óm városát alapították meg. Hiksosz-óm nevű központot hoztak létre az Egyiptom földjére elvándorlók, és itt továbbfejlesztve hazájuk, vagyis Ataisz szigetének kultúráját,

piramisokat építettek, melyekbe isteni származású uralkodóikat temették. Dél-Ázsiában is alapítottak várost Párszi-óm névvel, és egy csoport Peruban is letelepedett In-dijó-óm nevű központtal. Elhajóztak a mai Kína partjaihoz is, ott felépítették Agaba-ómot stb. A szétszéledt ataisziak Ataiszal és egymással is tartották a kapcsolatot.

A sziget természeti katasztrófa következtében elsüllyedt. A világ különböző tájain letelepedettek azonban folytatták életüket, törzseket, népeket és kultúrákat hozva létre. Krisztus előtt 4040-ben 24 törzs Ordosban létrehozta az ordoszi szövetséget, a hun törzsek szövetségét.

Az Arvisurák teremtéstörténete szerint Ata-Isis hét eget teremtett. A hetedik égben nőtt egy magas fa, s ennek a magas fának a tetejéről indult útnak a Nap, a Hold, és valamennyi csillag. A fa gyümölcséből Ata-Isis egyet ledobott a hatodik égbe és ebből ott kinőtt egy másik fa, ami felnőtt a hetedik égis. Ezen Ata-Isis leküldte legnagyobb fiát, Sis-Tóremet, hogy népesítse be a hatodik eget. Sis-Tórem is ledobott a fa terméséből egy gyümölcsöt az ötödik égbe, és amikor kinőtt a hatodik égis érő fa, ő is leküldte azon legnagyobb fiát az ötödik égbe, hogy népesítse be. Sis-Tórem fia, Numi-Tórem hasonlóképpen cselekedett: ledobott egy gyümölcsöt. A negyedik eget Numi-Tórem fiai és leányai népesítették be. Ilyen módon létrejött a jó szellemek és jó lelkek harmadik, továbbá a rossz lelkek második égis birodalma. Legalul kapott helyet a Nagy Terembura, amelyben minden lélek elért. Onnan a csillagok ütötte lyukakon minden elköltözött lélek figyelhetette és segíthette földi hozzátartozóinak az életét. Numi-Tórem feleségül vette Joli-Tóremet, aki felügyelte a Földet.

Ata-Isis fia, Sis-Tórem, aki a hatodik égben élt, fiával, Numi-Tóremmel együtt egy tüzes üstből tűzgolyókat dobáltak szét a kéklő mindenségbe. Mire este lett, már több ezer golyó csillogott szerteszét a végtelen kékségben. Sis-Tórem magához hívta a mennyei lakókat, és megparancsolta, hogy mindenki válasszon az eldobált mennyei golyókból, gondolja, fényesítse azokat, és vigyázzon rájuk. Joli-Tórem, az égi lakók gazdasszonya volt Numi-Tórem felesége. Mivel az apósa, Sis-Tórem nagyon sok munkával látta el a menyét, mindig fáradt volt. Sis-Tórem neki is adott a mennyei golyókból, és fényes tüzes labdáját a legsűrűbb felhők közé gurította. Numi-Tórem felesége, Joli-Tórem kapta tehát a legsűrűbb felhők közé gurított Földet. Sógornője, Kaltes-asszony a saját bolygóját megtalálta, de Joli-Tórem nem akadt rá a sajátjára a sok bolygó között. Hét fia kereste, majd egyikük megtalálta, és elmondta, hogy a Földet teljesen víz borítja. Ekkor Joli-Tórem kérésére Kaltes-asszony, aki a saját bolygóján már életet teremtett, a Föld ősvizéből bűvárkacsával először követ és iszapot, majd végül termőtalajt hozatott fel. A saját vöröshasú Cethalával ezen hordalékot a hátán megtartatta, és az Élet-Anyra ezen a vegyes hordalékon életet teremtett. Így fejlődött fokozatosan a Föld. Kaltes-asszony álmot varázsolt a vöröshasú cethal szemére, és azóta az mélyen alszik. Ha felébred, tüzet fúj az orrából. Ha nem bírja a hasa a Föld belső tüzének a melegét, kissé elmozdul, s földrésnyi területek csúsznak le a hátáról az ősvízbe, a kőhegyek megremegnek és a rájuk épült, humuszon fejlődött vidékek is megrendülnek. Kaltes-asszony tehát a bűvár kacsá által felhozott iszapot összegyúrta, embereket, állatokat, madarakat készített ebből a masszából, majd életet lehelt beléjük. Este hírül adta Joli-Tóremnek, hogy az égi lakókéhoz hasonló életet teremtett a Földön. Joli-Tórem, a Föld-Anyra az

Arvisurák szerint nem mindig az egekben él, hanem gyakran van itt közöttünk.

Joli-Tórem legkisebb gyermeke lett a Világfelügyelő Aranyfejedelelem, akinek feladata volt az is, hogy az embereket az élet harcaiban megsegítse. Később ő lett Sis-Tórem legkedvesebb unokája, és szárnyaló fehér lovat kapott azért, hogy ellenőrizze az általa alkotott világot. Ruda-Tóremnek, az égi-kovácsnak megparancsolta Sis-Tórem, hogy minden égi lakó részére készítsen ezeröles láncot, amelyeken leereszkedhetnek a saját golyóik ellenőrzésére. Numi-Tórem elküldte jó szellemeit: Jóságot, Szépséget és Bölcsességet, hogy boldogítsák az embereket, de ugyanakkor útba indította a rossz szellemeit is: Ármányt, Ördögöt és a Halált, nehogy nagyon elszaporodjanak az emberek.

A Világfelügyelő Aranyfejedelelem hamar rájött, hogy Kaltes-asszony földjén, ez a földiek által Szíriusznak nevezett bolygó, az emberek sokkal okosabbak és fejlettebbek, mint Joli-Tórem birodalmában, vagyis a Földön. Ezért Hadúr-Tórem olyan repülőket szerkesztett, amelyeken Kaltes-asszony birodalmából, tehát a Szíriuszról küldöttek látogathatták meg Joli-Tórem Földjét. A két birodalom lényei hasonlóak voltak, csak a Földön élők értelme volt elmaradottabb. Ezeken a szekereken több látogatás is történt a Földre. Néha előfordult, hogy az űrszekér elromlott, így a Kaltes-asszony birodalmából jöttek a Földön telepedtek le. Először egymás között házasodtak, majd ha valamelyikük megözvegyült, akkor földiekkel is házasodtak, és ebből is születtek egészséges utódok.

Az Arvisura a földi kultúra kialakulását Anyahitához kapcsolja, aki az egyik űrszekéren érkezett a Földre Kaltes-

asszony birodalmából hét társával. Az ő szekerek is elromlott, így kénytelenek voltak Ataiszon maradni. Ő tanította meg később az Égi birodalomból hozott rovásírást. Nagyon sokféle gyakorlati és szellemi képzésnek vetette meg az alapjait, sok beavató iskola jött létre. Az ő hatására szűnt meg pl. az emberevés, és tanításaiban hangoztatta, hogy a háborúskodás Kaltes-asszony birodalmának szokása szerint megszüntetendő, hisz Joli-Tórem Földjének értékei és tengervízének titkai még csak kezdeti feltárásban vannak! Azonban az itteni csillagjósok bölcs tudománya szerint, ha a Vízöntő Világhónapjába fogunk érni, Joli-Tórem Földje is eléri azt a magasabb tudást, amellyel Kaltes-asszony birodalma most rendelkezik, és fokozatosan át fognak térni a békés viszonyok megteremtésére.

Kaltes-asszony birodalmából, Kaltes-asszony szekereiről vagy Kaltes-asszony lámpáskáiról még sokáig fogják figyelni társföldünk bölcsei a mi Földünket, és örülnek a fejlődésünknek. Az Égi eredetű beavatottak mindig tudnak egymással érintkezni még nagy távolságokból is a gondolat-rezgések továbbításával. Ez a rezgés gyorsabban terjed a hangnál és a fénynél is. Földi hatalmasságok soha nem tudnak eléje akadályokat gördíteni.

Anyahita az egyisten hitről is tanítást adott. Az Arvisurák szerint ennek a hitnek a hirdetője volt Magya fejedelem is, akiknek utódai lettek a magyarok, az egyistenhívőknek nevezett jó emberek, akikhez más törzsek gyermekei is csatlakoztak. Így Ataiszon megtelepedett egyistenhívőket magyaroknak nevezték. Ezen egyistenhívők követői nem képezték külön törzset, hanem a jó embereknek a vallási közösségébe tartoztak, akik az érdeknélküli szeretetet hirdették. Ezen közösségek tagjai soha nem háborúskodtak, hanem az Anyahita által lerótt egy igaz

Isten hitében nevelték fel gyermekeiket és tartották meg összejöveteleiket a hit, remény és szeretet nevében. „A Kaltes-asszony birodalmából érkezettek többsége is több-Isten hitben éltek. Többen tisztelték a Bölcs Rátent, a Napistent, a Holdistennőt, a Földanyát, az Életanyát, és a Viharistent. (...) Anyahita csupán egyedül volt egyistenhívó a legkisebb fiával, Atonnal. Az ő hitét vették át a magyar egyistenhívó, sok nemzetiségű hívók. Ez a csoport, amennyire lehetett, mellőzte a háborúskodást, gyilkolást, és Anyahita köré csoportosultak. Égi-eredetű hitben éltek. A beavatott, szentéletű asszony egyre róttta Kaltes-asszony birodalmának egy igaz Isten hitét, a Világ teremtését, és az ott lakók magasabb termelési szokásait megörökítő tábláit. Aton fia felállította az Igazmondó Emlékoszlopot, amelyikre leróttta az Édesanyjától hallott Igazszólásokat. Ezen Aranyoszlopot később a szavárdok magukkal együtt a Zagrosz hegységbe menekítették, és Kaltes-asszony birodalmának ezen legrégebbi tudása innen terjedt szét. Az agabák kereskedő törzse ezen igazságokat aranylapokra másolta le, és több helyre menekítették az idők folyamán.”¹⁹

Az Arvisura-hívők tulajdonképpen nem szeretnek beszélni az ataiszi cselekményekről, mert bár jól megalapozza a magyarok kiválasztottság-tudatát azzal, hogy a földi kultúra születéséhez köti a magyarság keletkezését, de az a dänikeni látomás, miszerint egy hajótörött UFÓ leszármazottai lennének, még a legelvetemültebb Arvisura-hívőben is kétségeket támaszt.

Az Atlantisz-Ataisz párhuzam nyilván elsőre feltűnik annak, aki valaha is olvasott az elsüllyedt földrész legendájáról, de más azonosságok is felfedezhetők nem csak újkori

¹⁹ Paál Zoltán i.m. 1/B. Arvisura, Éjszakák és az Ősi Szélasszony viadala, 42.o.

legendákkal, hanem ősi mitológiákkal is. Mindamellett az Arvisurák őstörténeti részeinek belső ellentmondásai szintén szembeszökőek. Legfőképpen érthetetlen az, hogy a Kaltes-asszony birodalmából való Anyahita, vagyis a szíriuszi jövevények egyik tagja, kvázi ősanyánk, hogyan lehet egyistenhívő?! Ha a teremtéstörténetet igaznak fogadjuk el a tőrem-istenekkel, akkor Anyahita, aki Joli-tőrem sógornőjének, a Kaltes-asszonynak földjéről való, és beavatott tudású személy, talán nincs tisztában saját származásával? Magyarán vagy létezik Kaltes-asszony birodalma a tőrem-istenekkel és Ata-Isis hét egével, vagy létezik Anyahita a maga egyistenhitével, de a kettő együtt kizárja egymást.

A történelmi hiteltelenség esetleges vádja ellen védekezve az Arvisura-hívők már előre szeretnek hivatkozni Horváth Mihály 1858-ban írt tanulmányára, amikor hangsúlyozzák, hogy *„a népek történetének első szálai hagyományokból fonódnak.”* Nem biztos, hogy Horváth Mihály örülne a hivatkozásnak, de folyamatosan idézik, miszerint a hagyományokban *a lett dolgok és költött mesék gyakran annyira egymásba olvadnak, hogy egyiket a másiktól megkülönböztetni nem mindenkor lehet. Valamint egyes embereknek, úgy egész népeknek is van fiatalságukban költői korszakuk, melyben az élénk képzelődés ábrándos képzeteivel a közönségesebb eseményeket is oly színbe öltözteti, oly mellékes körülményekkel ruházza fel, hogy - miután azok több nemzedéken keresztül apáról fiúra szálltak - végre egészen mesés alakban jutnak el a késő unokákra. De bizonyos az is, hogy ily korban a tette vágyó fiatal erő nem ritkán oly cselekvésekre is ragad, oly dolgokat hajt végre, melyeket a késő ivadék már magukban is túlzottaknak tart. A*

*hagyományokat tehát, habár meséseknek látszanának is, nem lehet, nem szabad mindenkor elvetnünk: különben a legtöbb nép eredetéről egészen hallgatnia kellene a történetírásnak. De miért is vetnők meg e hagyományokat, kivált ott, hol azokat minden kifogáson felül álló hiteles kútfőkkel nem pótolhatjuk? Ha nem mind történeti igazság is, mit azokból merítünk: tagadni nem lehet, hogy sok esetben lappang azok alatt valamely lett dolog: ahol pedig a költött mesének világos bélyegét viselik, nem merítjük-e még ott is belőlük azon hasznot, hogy legalább a fiatal nép fogalmait, gondolkodása módját, erkölceit, szokásait, s a népi élet költői korszakát tüntetik előnkbe?*²⁰ Nos, valóban; ezzel az érveléssel talán tompítani lehetne az Arvisurák teremtetéstörténete fantáziadússágának okát, ha a történet apáról fiúra szállt volna az idők során, ámde a nem titkolt valóság az, hogy az Arvisurákat a 20. század második felében állította össze - az állítása szerint beavatottságot nyert - Paál Zoltán, akinek leírása így tehát hitelességében nem volna megkérdőjelezhető. A metaforikusság és a mitologikus legendaképzés problémája így is fennáll, tudniillik amennyiben elfogadjuk, hogy az Arvisurák egyes elemei (különös hangsúllyal a teremtetéstörténetre) nem feltétlen a valóságot fedik, hanem azok így vagy úgy, de a képzelet szüleményei vagy jelképes történetek, akkor azonnal felmerül a jogos kérdés, hogy melyek azok az elemek és mely szempontok alapján jelenthető ki róluk, hogy azok. Ugyanis ebben az esetben nehezen védhető meg az az álláspont, hogy a szövegek egy része történelmi tényként kezelendő, egy másik része legendának, egy harmadik része pedig tanmesének. Magyarán a történet-együttes vagy igaz és akkor történeti

²⁰ Horváth Mihály: *Magyarok története – bevezető 1858. Pest*

alapigazsággként értékelhető, vagy nem igaz, és akkor a legendáriumok között van a helye. Márpedig az Arvisura-hívők az Arvisurákat valós történetírásként kezelik.

Az eredetkérdések tételes feszegetése más szempontból is kényelmetlen kérdés. Az Arvisura-hívők ugyanis meggyőződéses és harcos finnugrizmus-ellenesek. A finnugor-elmélet megszületését kifejezetten a Habsburg-ház magyarellenes politikájaként értékelik, vagyis nézetük szerint a tudományos álláspont, ami azután rendszerezett tudományos kutatások területévé vált, politikai megrendelés eredménye, amiből egyenesen következik, hogy mindazok, akik hitelt adnak a magyarság finnugor eredetének, azok nemzetellenesek, tudománytalanok és történelemhamisítók. A finnugor-ellenesség azonban furcsán üt vissza az Arvisura-hívőknél; ugyanis az Arvisurák a népek származását, így a magyarokét is, következetesen és pontosan a finnugor hitvilágból meríti.

*A finnugor népek hiedelmeiben közös eredetű a világ teremtésére vonatkozó mítosz.*²¹ Különböző variációkban, de a világteremtő isten megparancsolja egy vízimadárnak, hogy az ósóceán fenekéről hozzon fel földet. Ez a vízimadár a világteremtő isten testvére, az ördög. Az óceán fenekéről felhozott földből teremti az isten a Földet, s az egyéb hasznos dolgokat, viszont testvére, az ördög elrejt a szájában egy kis földet, s midőn azt kiköpi, abból lesznek a hegyek, s minden rossz a Földön. Az ősi finnugor elképzelések szerint a földet víz veszi körül, amit a víz felszínén lévő cethalak vagy más állatok

²¹ v.ö: Finnugor mitológia. Mitológiai Enciklopédia I. Bp. 1988. 527–560. Hoppál Mihály: Az uráli népek hiedelemvilága és a samanizmus. Urali népek. Nyelvrokonaink kultúrája és hagyományai. Szerk. Hajdú Péter. Bp. 1975. 211–233.

tartanak fenn. Az Arvisurák szerint Joli-Tórem Kaltes-asszonyt kéri meg, hogy búvárkacsájával földet hozasson fel a Földet borító óceán felszínére, mely hordalékot a vöröshasú cethal hátára helyez, ahol kialakul a földfelszín és az élet.

A világmagyarázó mitológiai rendszerek a természeti megtapasztalások egyértelmű azonosságai miatt sok hasonlóságot mutatnak. Az Arvisurák világfája szintén finnugor hitvilágból való, a világfa élő organizmusként való elképzelése, melynek ágain helyezkedik el a nap és a hold, az uráli-altaj-paleoszibériai népek közös elképzelése. *Az alsó-középső-felső régiókra oszló hármas osztatú világ rétegei önmagukban is osztottak. A magyar népmesékből megállapítható, hogy az égig érő fa ágai az egyes égi rétegeket jelképezik. A fa ágain a hold a hatodik, a nap a hetedik rétegben helyezkedik el. Az égbolt az obi-ugorok szerint is hétrétegű: Numi-Tórem főisten az ég hetedik emeletén lakik. Az alsó világ a felsőnek pontos tükörképe, ennek megfelelően az is hétrétegű. A magyar népmesék mellett ezzel az elképzeléssel találkozunk az obi-ugoroknál és egyes szibériai népeknél is.*²² A finnugor mitológiában és az Arvisurákban található névazonosságok kizárják a kétségeket; az obi-ugoroknál és a szamojédoknál Numi-Tórem nevének első tagja a legfőbb isten ősi elnevezése. A földet a finnugor népeknél, ahogy az Arvisurákban is, istennők személyesítik meg, akik a főistenek feleségei. Gyermekeik szintén istenségek, akik aktívan részt vesznek a földi világ irányításában. Az obi-ugoroknál Numi-Tórem felesége a Föld-anya, gyermekeik a Világügyelő-férfi és a Kaltes-asszony. Az Arvisurák szerint a Kaltes-asszony Joli-Tórem sógornője, aki a finnugoroknál termékenység istennő, a szülés

²² Klima László: *Az uráli népek hitvilága*

felügyelője, az anyák gondozója. Ezt a szerepet Paál Zoltán Anyahitára testálja, de erre szükség van, egyrészt mert a finnugor mitológiába bele kell csempésznie valahogy a szíriuszi történetet, másrészt a 16-18. századi leírásokban szereplő „Zlata baba”, vagyis „Aranyasszony” személyét össze kell hoznia a magyarországi Mária-tisztelettel. Így lesz Anyahita a magyarok nagyasszonya Szűz Mária helyett, és ezért tartja - az Arvisurákat ideológiai támaszként használó - Magyarok Szövetsége a katolikus Nagyboldogasszony ünnepén, augusztus 15-én az évente megrendezésre kerülő országos gyűlést, a Nagyszalát, mely szintén az Arvisurákból szerzett hagyomány.

Az Arvisurák eredetelmélete más pontokon is kellemetlenségeket okoz saját híveinek a regék finnugor volta miatt. Az Arvisura-hívók előtt nagy tiszteletben álló, de a más alternatív kutatásokat pártfogolók között is népszerű Kiszely István pont azzal igazolja azt az állítását, hogy a magyarok nem lehetnek finnugor eredetűek, miszerint *a magyarok ősi hitvilágával szemben a finnugor népek vallásában ott szerepel Numio-Tórum, Num, Senke, az Embernevelő isten, Orr-iki, a világfelügyelő férfi, a Nahracsi bálvány, Nadim szent helyei, a halotti báb, a medve-kultusz és még megannyi olyan vallási elem, amely őseinknél sohasem volt jelen; népművészetünkben és hitvilágunkban még csak nyomokban sem lelhető fel.*²³ Az Arvisurákban viszont igen! Igaz, Arvisura-hívóink csak az Arvisuráknak a világ eredetéről szóló fejezeteit fogadják vegyes érzelmekkel, de a finnugor népek vallási jegyeit az egész mű fejezetbeosztásának következményeként már nem tudják elhallgatni. Az Arvisurák fejezetei, vagy könyvei, rovásokként

²³ Kiszely István: *Az ősmagyarok hitvilága. Az ősmagyarok vallásáról*

vannak önálló alcímmel feltüntetve, mely mutatja, hogy az adott rováásban mely évek története került lejegyzésre. Az éveket a Gergely-naptár szerint és a medvetoros évek száma szerint jeleníti meg. A medvetor eseménye az egész Arvisura gyűjteménynek központi eseménye. Agaba fősámán óta az Arvisurák szerint az ordoszi szövetség népeinek jelentős eseménye ez, s maga Paál Zoltán is részt vesz a manysi partizántól kapott küldetésre való beavatásakor a medvetoros ünnepen. Aki picit is tájékozott a magyar nép rege- és hitvilágában az tudja, hogy eleinknek nem nagyon van emléküik esetleges medve-kultusról, ezzel szemben a finnugor népek széles tábora központi helyre teszi mitológiájában a medvetiszteletet, sőt például az obi-ugor hitvilágban a legfőbb isten, Numi-Tórem eleve medve alakú. Az Arvisurák szerint „*az őshazából (t.i. Ataiszból – KBF) hozott hitük szerint a halász-vadász hunok hittek a medve égi eredetében.*”²⁴ *Az ordoszi téli vásáron összejöttek a 24 folyóvölgy sámánjai és (...) kisütötték, hogy Numi-Tórem, az Öreg-Isten, azzal büntette meg a kegyetlenkedő medvéket, hogy medvetoron fejezzék be életüket.*”²⁵ A finnugor medvekultuszban részt vevő emberek csakúgy, mint az Arvisurákban a megölt medve kiengesztelésére törekedtek, az elejtett állattól pedig bocsánatot kértek. A lappok és finnek népi hagyományaiból és írásos emlékeikből ma is rekonstruálhatók a medve vadászata és elfogyasztása körüli ősi szertartások. Az obi-ugor népeknél napjainkban is tartanak

²⁴ Paál Zoltán i.m. *Palócok Ataisz regéje*, 24.o.

²⁵ Paál Zoltán i.m. *1/A Arvisura, Hogyan lett Úzból Ózd*, 25.o.

medveünnepüket. A többi finnugor népnél is megmaradtak a medvetisztelet elemei. A föld istene a déli szamojédoknál is medve alakú. A paleoszibériai népek közül a giljakok, goldok, ajnuk medvekultuszáról vannak értesüléseink. Az altaji népek mongol ágához tartozó burjátok és a török csoporthoz tartozó jakutok szintén isteni állatként tisztelik a medvét.²⁶ E hatalmas területen a medvekultusz közös eredetű, ősi vonása az elejtett állat kiengesztelése. A medve rendkívüli tulajdonságai származásából erednek, hiszen a finnugor népek a medvét isteni eredetűnek tartják, vagy az embertől származtatják. A vogul és osztják medveénekek szerint a medve Numi-Tórem fia vagy leánya. A lappoknál feljegyzett történetek szerint a medve és az ember házassága sem ritka dolog. A votjákok szerint a medvék az emberektől származnak. A medve származása mellett a tőle való félelemre az is okot ad, hogy mint legfőbb istenség, ő a legfőbb igazságosító és bíró. Ezzel az isteni tisztelettel függ össze, hogy az állat nevét nem ejtik ki, amikor róla beszélnek – ezt nem tudhatta Paál Zoltán, amikor eleink több évezredes medvetiszteletéről ír az Arvisurákban, mint ahogy azt sem, hogy a magyarban a medve elnevezésére szláv szó honosodott meg, szintén az eredeti név kiejtésének tilalma miatt. A medve szó szláv eredetije is körülírás: mézevőt jelent. Elmondható tehát az Arvisura-hívők nagy dilemmájáról, hogy feloldhatatlan ellentmondást tartalmaz; az Arvisurákat történeti igazságként, a finnugrizmussal mint hamis történelemszemlélettel szembeni igaz magyar őstörténetként fogadja el, miközben maga az Arvisura vegytisztán a finnugor népek világképét és vallását

²⁶ v.ö: Bán Aladár: *Medvetisztelet a finnugor népeknél, különösen a lappoknál. Ethnographia, 1913.*

mutatja be teremtéstörténetében és néphagyományáiban magyarként feltüntetve.

Bár az Arvisura-hívők és az alternatív őstörténészek szemében a főgonosz, vagyis a Magyar Tudományos Akadémia nem állítja, hogy a magyarság egységesen finnugor eredetű etnikum lenne, és arról sem került soha elő bármiféle irat vagy levél, hogy az MTA a Habsburgok nyomására részesítette volna előnyben a XIX. században fellángoló eredetvita ugor képviselőit, a vélekedés meggyőződéssé vált, miszerint a tudós társadalom idegen érdekeket szolgálva kiszorította a török-ugor eredetvitából az igaz magyar álláspontot. (Az igaz magyar álláspont bármi lehet, sumér, kelta, etruszk, japán, török, csak finnugor nem, lásd: lenézett halszagú rokonság.) Az ősmagyarságot bizonygató internetes dömpinganyagokban szótárszerű összehasonlításokat találunk a mai magyar nyelv szavai és más, akár több ezer éves népek szavai között, bizonyítva ezáltal a két nép közötti rokonságot. Nyilván, akik a különféle rokonságok bizonyítására szolgáló szótárakat készítik, nem tudják, hogy amikor ősmagyar mivoltunk igazolására ezekkel a nyelvi összehasonlításokkal bűvészkednek, pontosan abba a módszertani hibába esnek, amelybe a finnugor eredetet kutatók is estek a kezdetekben, mert a nyelvi azonosságok felfedezéséből történeti következtetéseket vontak le. A helyzet az, hogy a korabeli összehasonlító nyelvészet valóban óriási módszertani hibát vétett: a nyelvészeti paleontológia megállapításait átvetítette egy másik tudományágra, a történettudományra, aminek eredményeként azt gondolták, hogy a nyelvrokonság vérrokonsággal jár együtt. Egyébként ez a tévedés nem magyar sajátosság! Történetesen német nyelvtudósok vonták le még a romantika korában azt a

következtetést, hogy amennyiben felfedhető az összehasonlító nyelvtudomány segítségével az indogermán ősnyelv, akkor felfedhető az ezt a nyelvet beszélő indogermán ősnép, illetve annak ősi szállásterülete, vagyis az indogermán őshaza. Nálunk a finnugor nyelvrokonság felismeréséből, amely tagadhatatlan tény, hiszen a magyar nyelv legősibb rétege, szerkezete és szókincse finnugor, erre a mintára született hamis történelemszemlélet, vagyis az ugor-magyar vérrokonságra, közös eredetre vonatkozó történeti tanítás. A különböző tudományterületek eredményei közt nem feltétlenül van átjárás és ezek az eredmények nem vetíthetők ki automatikusan egymásra. Ha így teszünk, márpedig az alternatív magyarságkutatásoknál is így teszünk, az igazságtól nagyon messze eső eredményeket kaphatunk. Mellesleg igen veszélyes egy mai élő nyelvből összehasonlításokat tenni egy több ezer éves nyelvi kifejezésre.

Az ősvallás

Ahogy bevezetőnkben is tisztáztuk, jelen tanulmányunkban olyan, az eredetkutatásokon alapuló közösségeket, illetve azok tanításait vizsgálunk, melyeknek kinyilatkoztatásai mellett, hogy egyértelműen újpogány jegyeket, vagy azokhoz való hasonlatosságot mutatnak, vallási közösségként, vagy éppen egyházként is funkcionálnak. Azt is kiemeltük, hogy mivel minden mitológiának – akár a konkrét példaként vizsgált Arvisuráknak is - van valamilyen szempontból értelmezhető igazságtartalma, az újpogány mozgalmak átvesznek ezekből mindent, ami számukra hasznosnak mutatkozik, és azt módosításokkal vagy azok nélkül, de kikölcsönzik. Mivel hitük rugalmassága minden hitet be tud foglalni, gyakran fordul elő, hogy e pogányság más megalapozott hitgyakorlatokkal, vagy éppen álvallásokkal, mint pl. a New Age, él együtt.

Jóllehet a posztmodern New Age mozgalom felkarolja az újpogány elemeket, hangsúlyozza a kereszténység alatti és előtti vallásosság egyes formáit, így az őshagyományok újrafelfedezését is, de természetesen ez nem azt jelenti, hogy minden eredetkutatót a New Age széleskörű irányzatainak valamelyikéhez kellene betársítani. Az Arvisurákban *„a beavatottak bölcsessége szerint a csillagjós papság Szíriuszról hozott tudományával megállapította, hogy 25 920 év alatt fordul meg a Világmindenség a kiinduló pontjára, és minden 2060. évben más és más Csillagképben áll SZET, a Napisten. Ha a Föld lakói a Vízöntő Világhónapjába fognak kerülni, akkor a gondolkozásuk világosodni kezd és a Szíriuszhoz*

*hasonlóan megszüntetik az esztelen háborúskodásokat. Erről az Égiek az égbolt gyémántjai révén fognak meggyőződni.”*²⁷ Ebben a kijelentésben a New Age szellemisége tökéletesen tetten érhető. Nem csak azért, mert az Arvisura is a New Age által hangoztatott közös asztrológiai megállapítást hozza elő, hanem azért, mert a New Age szellemiségének a passzivitást, a kozmikus erőktől való paradigmaváltás várásának, mint követendő eljárásnak formáját jeleníti meg, mikor a hun törzsszövetség fősámánjai közt kérdés merül fel (legalábbis az Arvisura szerint), hogy menjenek-e hittérítő céllal háborúzni. A válasz a „nem”. Éspedig nem valamiféle antimilitáns meggondolásból, hanem az ősi tanításra való hivatkozással: felesleges harcolni; amikor eljön az új világhónap, a kozmikus erők hatására az emberiség úgysis megváltozik.

A New Age és a pogány szellemiség összeházasítása nem egyedi, nem csak az Arvisurákra jellemző jelenség, holott a két gondolkodás igazából nem mosható össze. A pogányságot nyugodtan nevezhetjük a hatodik világvallásnak²⁸, ami élesen megkülönböztethető a New Age szellemiségétől. A Hutchinson Enciklopédia meghatározása szerint a pogány gyakorlatok iránti érdeklődés felvirágzása a 19. századhoz köthető. Az újpogányságot olyan antiurbánus jelenséggént definiálja, amely gyakran meríti inspirációját a kereszténység, illetve a modern iparosított társadalmak iránti ellenszenvéből. A szócikk szerint a legtöbb esetben az újpogányságot csak néhány pont köti a pogány múlthoz, mivel esetében nem beszélhetünk kontinuitásról Európában. Az újpogányság tehát nem újra feltálni akarja a múltat, inkább úgy jellemezhető, mint igény a

²⁷ Paál Zoltán i.m. 143/B Arvisura, Kaltes asszony szekerén, 260.o.

²⁸ Michael York: *Pagan Theology: Paganism as a World Religion* 2003.

spiritualitás új formáinak kifejezése iránt, amely reflektál az ősi pogányok által követett sajátos mintákra. Ebből a megközelítésből azonban kitűnik, hogy a két gondolatiségnek, tehát az újpogányságnak és a New Age-nek, vannak egymást segítő és egymásra épülő elemei, leginkább talán az a leghelyesebb meghatározás, miszerint mind a New Age és mind az újpogányság olyan tág referenciahalmazok, melyekben megjelenhet szellemi áramlatként (a New Age esetében) az újpogányság és (az újpogányság esetében) a New Age. Általánosságban véve sem az újpogányság, sem a New Age kapcsán nem beszélhetünk határozottan körvonalazott vallási doktrínákról, nincsenek dogmatikus, központi hittételeik és a rituálék is közösségenként változóak, ezért nagyon kevés olyan viszonyítási pont marad, amelyek alapján meg tudnánk jelölni a meghatározó különbséget. Néhány, a vallástudományban használt fogalom mentén haladva Szilágyi Tamás az újpogányság vallástudományi vizsgálatával foglalkozó tanulmányában²⁹ kísérletet tesz az összevetésre: dolgozatában kibontja, hogy *a New Age ritkán beszél kifejezetten Istenről, vagy istenekről. Az Isten személytelen, mindent átható erőként, kozmikus energiaként jelenik meg, míg az újpogányságban konkrét istenségeket találunk. Számos panteon létezik (germán, kelta, görög), melyek istenei specifikus funkciókkal bírnak. Hangsúlyos kultusza van az Istennőnek és a párjának, de ismertek monoteista tendenciák is.*

A New Age-ben nincs meg a hagyományos túlvilágképzet. Szó esik magasabb valóságról, és a szférák

²⁹ Szilágyi Tamás–Szilárdi Réka: *Istenek ébredése. Az újpogányság vallástudományi vizsgálata Szeged 2007.* Szilágyi Tamás: *Mi az újpogányság?*

hierarchikus rendjéről, benépesítve felsőbb szellemi létezőkkel, akik képesek kapcsolatba lépni az emberekkel. A lélekvandorlás központi tanítás és egy fejlődési modellként jelenik meg, ami a karma által van szabályozva. Az újpogányság esetében a reinkarnáció elképzelése szintén része a hitrendszernek, de ennek az evolúciós felfogása hiányzik, csupán egy másik testben való újjászületést jelent, és célja nem valamiféle spirituális értelemben vett megszabadulás elérése. A karma törvénye nem ismert. A túlvilágkép igen fejlett, egy másik valóságként fogják fel, ami a mi világunkkal párhuzamosan létezik.

A kinyilatkoztatás vonatkozásában nagy jelentőséget tulajdonítanak a New Age-ben azoknak a különféle tanításoknak, amelyek természetfeletti lényektől (angyalok, szellemek) erednek, és égi csatornákon, vagy egyes kiválasztottakon keresztül jutottak, vagy jutnak el az emberiséghez. A pogányság viszont nem ismeri a kinyilatkoztatást. A misztikus tudást, az ősök tanításaiból, és a rituálék során szerzett személyes tapasztalataikból nyerik.

A New Age saját magát a megszabadulás vallásaként hirdeti. Követőjének elsődleges célja az öntökéletesítés, amely életek során át vezet, és a végén az egyén eggyé válik Istennel, a "kozmikus energiával". A transzcendentális meditációtól, a pozitív gondolkodáson át, a jógaig számos módszer áll rendelkezésre, hogy az ember, előrelépve a spirituális fejlődés ösvényén, elérje a célját. A megszabadulásnak ez a fajta képe ismeretlen a pogányságban. A lényeg az egzisztenciális létezés intenzitásán van. A nyomatékos „itt és most” szemlélet az élet örömteli voltát és annak minél teljesebb meg tapasztalásának szükségességét sugallja.

A New Age, amint azt a nevében is hordozza "Új Kor", egy új világkorszak eljövetelét jövendöli, a "Vízöntő kor" beköszöntét. Az egymást váltó korszakok (érák) ciklikusan követik egymást. Néhány csoportnál ez a várakozás összekapcsolódik egy megváltó személy (Messiás, Maitreya, Kalki), vagy az apokaliptikus vég érkezésének elképzelésével. Az újpogányságra viszont nem jellemző az "Új Korszak" iránti vágyakozás, és határozott történelemfilozófiája sincsen. Általános az "Itt és most" ideológiája, és a hangsúly a jelenlegi életre helyeződik, a messianisztikus irányzatok nem jelentősek.

A New Age nem rendelkezik saját ünnepkörrel. A New Age-hez tartozó csoportok általában mindenki számára nyitott találkozókat tartanak, vallási szertartásaik változatos formákat öltenek, de a pogányság gyakorlatától igen eltérőek. A papság intézményét nem ismerik, közösségeik tanítók, mesterek, guruk köré szerveződnek. A New Age követőit nagyban jellemzi az individualizmus, ezért sokan önállóan gyakorolják hitüket. A pogányság ezzel szemben nagy figyelmet fordít különféle, a születéshez, házassághoz, halálhoz kapcsolódó rituálékra. Jellemző a hitgyakorlás zárt, közösségi formája is, ahol a beavatottak kis közösségekben összegyűlve végzik szertartásaikat. A papság fontos szerepet tölt be a szertartások elvégzésében és az áldozatok bemutatásában.

A New Age hivatkozik bizonyos vallási hagyományokra (buddhizmus, kereszténység, gnoszticizmus stb.), de ezekből csupán egyes elemeket vesz át, azokat is a saját elképzeléseinek megfelelően átgúnyra, a kor igényeihez igazítja. A különféle újpogány csoportok viszont a legváltozatosabb archaikus tradíciókig vezetnek vissza gyökereiket. Az Arvisurákat többek közt azért is méltatják a „zagyaság” kifejezéssel, mert regéiben

a New Age és az újpogányság nem egymásra építhető, egymást támogató, hanem a két szellemiség egyébként teljesen összeférhetetlen, egymásnak ellentmondó elemeit keveri.

Az Arvisurák fő szereplői az úgynevezett rovósámánok, vagyis azok a beavatottak, akik lejegyzik a tradíciókat és népeik történetét. Ők őrzik az ősi tudást. Az ősi tudás egyébként minden őstörténeti okfejtésben központi szerepet kap, és minden szerző hivatkozik is rá, azonban azt, hogy pontosan mit takar ez a bizonyos ősi tudás, sehol nem találni meg, így az Arvisurák több ezer oldalas gyűjteményében sem. Mindenestre az Arvisurák többféle sámánt is bemutatnak. Van pl. regős-sámán, aki tanítópap. Van bacsa-sámán, ez ellátópap. A bőd-sámán, az bőségpap, a boksa-sámán az tudóspap. A rovósámánokon kívül az Arvisurákban 24-féle sámánt, vagyis saját megfogalmazásában valamilyen konkrét feladattal ellátott sámán-papot számolhatunk össze. (A sámánság vagy táltosság, és a papság összeházasítása máshol is megjelenik az alternatív elméletek közt, például amikor pálos szerzeteseket táltos-funkcióval ruháznak fel. Mondani sem kell, hogy ez a házasítás teológiaiilag teljességgel értelmezhetetlen.) A sámánság és táltosság különböző formákban és elnevezéssel, de a világ összes mitológiájában fellelhető. A magyar sámán neve a néphitben táltos, tudós vagy garabonciás. Az Arvisurákban talán azért a sámán megnevezést használják a táltos helyett, mert a finnugor népeknél döntően a sámán kifejezés honosodott meg, és mint ahogy eddig is láttuk, az Arvisurák nagyon erősen hagyatkoznak a finnugor mitológiai elemekre. A táltos szó eredeti tövének egyébként obi-ugor megfelelői vannak, rekonstruált jelentése

„varázserő, varázslat”.³⁰ A magyar táltoshit egyik fontos eleme, hogy a táltos nem tanulással szerzi meg tudását, hanem már születésekor testi jegyek mutatják, hogy neki táltossá kell lennie. Az Arvisurák ebben a vonatkozásban (is) lényegi eltérést mutatnak a magyar néphagyományoktól, ugyanis az Arvisurákban aktív sámánképzés folyik. Az uráli népek közül a lappok, az ugor és a szamojéd csoport tagjai körében éltek a rendkívüli képességekkel rendelkező személy születéséről és sámánná válásának passzív, tehát nem tanulás útján való módjáról szóló hiedelmek.³¹ A lappok és az osztjákok is úgy tudják, hogy a sámán foggal születik. A sámángyerek különleges tulajdonságairól, szokásairól is hasonló hiedelmek élnek, mint a magyaroknál: a vogulok szerint az ilyen gyerekek éles eszű, ugyanakkor érzékenyebb. A csukcsok szerint a kiválasztott gyerekek tekintete árulkodó: mintha valami olyat nézne, amit a többiek nem láthatnak. A szölkupok úgy vélik, hogy a sámángyerek tekintete éles, feje búbján világosabb a haja.³²

A sámán-papok közül vizsgálódásunk tekintetében az úgynevezett nazír-sámán kap szerepet, ez a sámán az Arvisurák istenidéző papja; s mint látni fogjuk, Jézus kapja ezt a szerepkört a regegyűjtemény szerzőjétől, akinek a neve tehát Nazír lesz. (Az Arvisurák elnevezései egyébként kiváló alapot adnak alternatív filológusainknak, akik az Arvisurákban talált szavak etimológiájával „kiváló” történeti eredményekre jutnak; pl. a Szentírásban Jézus egyik jelzős neve, t.i. „názáreti Jézus”

³⁰ *A Magyar szókészlet finnugor elemei: Etimológiai szótár, szerk. Rédei Károly, I. (A-Gy) 1967.; II. (H-M) 1971.; III. (N-Zs) 1978, Bp.*

³¹ v.ö: Diószegi Vilmos: *A pogány magyarok hitvilága* 1967, Bp.

³² v.ö: Diószegi Vilmos: *Samanizmus. Bp. 1998. 32–33.o*

nem csak a földrajzi névre utal, szerintük ugyanis az Újszövetség eleve történelemhamisítás, hanem Jézus hun-magyar származását is igazoló istenidéző foglalkozására, amit tehát nazír-sámánnak hívtak őseink. Őszintén szólva; az írójától jelentős történelmi műveltséget megkívánó Arvisura néha egészen bugyuta neveket tud alkalmazni, ennek talán legmutatósabb példája az ataisziak által a mai Peru területén megépített város elnevezése: In-dijó-óm. Peru őslakosságának az európaiak által használt elnevezése: „indian”, és az „in-dijó” elnevezés közötti egyértelmű hasonlóságot nem kell hangoztatni. Csakhogy azt már az általános iskolákban tanítják, hogy az Újvilág felfedezője az őslakosokat nem azért nevezte indiánoknak, mert az volt a nevük, hanem azért, mert partraszállásakor azt hitte, hogy Indiában van.) A nazír kifejezés egyébként nem az Arvisurák találmánya, létező héber szó, ami elkülönített, fölszentelt jelentéssel bír. A nazír Istennek szentelt ember az Ószövetségben. A Magyar Katolikus Lexikon meghatározása szerint a nazír *eredetileg Isten választottja, akinek küldetése teljesítése érdekében bizonyos dolgoktól, pl. bortól (Bír 13,14; Ám 2,11), hajvágástól (1Sám 1,11) tartózkodnia kellett.*³³ A nazireátus törvényekkel szabályozott, intézményes formát öltött Mózes IV. könyvében (*Szám 6,1-21*). A nazireátust végső soron maga Mózes különíti el a Lévi rendtől, mint "hivatalos" papságtól. A nazír tehát fogadalmat tett, mely rendszerint csak egy időre kötelezte (vö. *1Mak 3,49; ApCsel 18,18; 21,23*); a Misna 30 napban határozta meg a szokásos fogadalmi időt.

Az Arvisurák szerint Jézust már megszületése előtt „Istenfiának” tartották, a Szent Karácsony történetét azonban

³³ Magyar Katolikus Lexikon

kissé átalakítva meséli el: „Az ordoszi bölcsek jelentették az új beavatott érkezését, aki földrejövele célja a világbéke megteremtése. (...) Gáspár, Menyhért és Boldizsár kíséretében volt Mazarehi aranyasszony, aki az ordoszi beavatott központ tanácsára az újszülöttet Betlehemből a szabír-hikszosz fővárosba, Hetaveretbe menekítette az írástudó szabír tektonokkal, azaz templomi ácsok csoportjával együtt. József tekton a többisten hívők között az egyisten hitet vallotta sok zsidó szektával ellentétben. Az írástudó Jézus már 12 éves korában legyőzte az aranyimádatban tobzódó farizeusokat Jeruzsálem templomának vitájában és megvédte az égi eredetű „Egyisten-hitet”. (...) Jézussal Karnakba eveztek (Partikán nevű vitézzel, kit korábban Ordoszból küldtek Jézus mellé – KBF) a tébai eredetű bölcsekhez, akik az Égi eredetűséget hirdető Egyistenhit elsajátítására törekedtek. Utána Kr. u. 24-ben Ordoszba mentek a beavatottak képzésére, ahol Jézus az Istenfiak között rangelső lett. (...) A szabír Jézus a Szent-Láda titkos szabályai szerint elnyerte a Messiás, azaz Istenfia elnevezést.³⁴ Az Arvisurák szerint tehát Jézus hun-magyar származását apai ágon, Józseftől szerzi, aki éppen akkor egy Betlehemben dolgozó szabír templomi ács. (Kiszely István a hun-szabír azonosság bizonyításának szándékával arra hivatkozik, hogy a szabír népnevet először Prizkosz rhétor jegyezte fel Kr.u. 465 táján, amikor arról ír, hogy 463 táján a szabírok a szaragurokat és az ugorokat, a bolgártörökök pedig az onogurokat elűzték ősi szálláshelyükről, és 515 előtt ők is letelepednek a Kaukázus északi előterében. Egy részüket 558-ban bizánci megbízásból az avarok kényszerítették továbbvonulásra, más részük örmény területen telepedett le. A

³⁴ Paál Zoltán i.m. 236/E Arvisura, V.Oscus tábla. Gilgames utódja, 353.o.

szabír népet Kiszely következtetésében az írott források hunoknak, illetve szabír hunoknak nevezik, akik már 515 táján a Kaszpi-kapu fölött laknak. A gondolatmenet fontos momentuma, hogy amikor a Kaukázustól délre, Al-Laksz környékén az onogurok és a szabírok az arabok ellen harcoltak, 50 ezer főre tehető csoport vonult menekülésszerűen északabbra; a feltételezés szerint ők alapították Dentumagvariát. Utoljára 578-ban esik szó róluk. A kutatók nagyrésze azt írja, hogy a "szabírok eredetét nem ismerjük", de annyit elfogadnak, hogy a hun népcsalád tagjai voltak. Bakay Kornél egyértelműen azt a következtetést vonja le, hogy a magyarokat szavárdnak, szabírnak nevezték és a szabír-magyarok egyik későbbi szállásterülete nem az Urál vidékén és Nyugat-Szibériában, hanem a Fekete-tengerbe ömlő Kubán-folyótól délre, a Kaukázus vidékén volt. Ha a magyarok neve még a X. században is szavárd-szabír volt, akkor a szabírok egy részében ősmagyarokat kell látni.)

Az Arvisurák Jézus-képe meglehetősen zagyva: a szeplőtelen fogantatású istenemberség mibenlétét nem érti, ezért Jézus egyrészt a szabír (és nem dávidi leszármazott!) József vérszerinti fia, igazolva ezzel a hun-magyar vérrokonságot, másrészt mégiscsak Istenfiú, akit már születése előtt felismernek az ordoszi bölcsek (s ebben a vonatkozásban ataiszi utód), harmadrészt kiképzése által istenfiúvá lett sámán: *„Kr. u. 24-ben Ordoszba mentek a beavatottak képzésére, ahol Jézus az Istenfiak között rangelső lett.”* *„A szabír Jézus a Szent-Láda titkos szabályai szerint elnyerte a Messiás, azaz Istenfia elnevezést.”* (A „messiás” héber szó, amely „felkentet” vagy „segítőt” jelent, nem pedig az Istenfiú szinonimája. Ugyanez a szó arabul (fonetikusan) al-Maszíh, görögül Khrisztosz, latinul

Christus, magyarul Krisztus. A zsidó vallásban a szó Izrael királyát, Dávid leszármazottját, Isten fölkentjét jelenti.) Negyedrészt Jézust az Arvisurák szerint „beavatott fejedelemeként Nippurban Krisztussá, Urukban Gilgames szent koronájával királlyá koronázták.”³⁵ „A megkeresztelt Jézus és Júdás tudott írni agadei rovással... a szokás szerint ezen hitnek szertartásaként Keresztelő János a kérdéseire adott válaszok alapján, akit arra méltónak talált, beavatott jellel megkeresztelt. A görögök és rómaiak elnevezése szerint ezen mandeus szokásban csupán az részesülhet, aki a jelképes megtisztulásnak egy bizonyos fokozatán már túljutott. A názáreti Jézus ekkor ért az Isten „Nagy Fényességébe”... A csillagok és végzet uralma alól az ember a mandák jelképes megtisztulási szertartásaival menekülhet meg. A mandeus Keresztelő János tanításait sokkal magasabb fokú beavatottságnak tartja, mint minden más tanítást.”³⁶ Az Arvisurák szerint Jézus küldetését a „mandeus” Keresztelő János beavatása által is elnyeri. (Keresztény reflexiót itt felesleges tenni, de annyit azért fontos megjegyezni, hogy a mandeus a legrégebbi ma is élő gnosztikus szekta. A mandeusok Irak, Irán, Szíria és Jordánia területén találhatók meg, ahol kis közösségekben őrzik gazdag vallási hagyományaikat és nyelvüket, a babiloni talmudi nyelv egyik dialektusához közel álló arámi nyelvet.) Az Arvisurák szerint az uruki beavatott (vagy sámán) képzés a mandeus hit magasabbrendűségét terjesztette el. „Babilónban a csillagjósok a mandeus szertartásokon büszkén hirdették: Az adott, valóságos élet rossz, a hódítók gyilkosok és csak a szeretet gyógyíthatja meg

³⁵ Paál Zoltán i.m, 354.o.

³⁶ Paál Zoltán i.m. 236/I Arvisura, VIII.Oscus tábla. Új népnek híre száll, 375.o.

ezt a bűnös világot! Ennek a legjobb hirdetői az uruki óm-beavatott keresztjelű keresztények voltak. A názáreti Jézus agadei rovásokkal írt leveleit terjesztették, s így a rómaiak által mandeusnak nevezett hit rohamosan terjedt.”³⁷ Az alternatív kutatók és híveik körében hangoztatott nézet, miszerint a kereszténység tanításai (főleg a nyugati kereszténység hittételei) hamis evangéliumokon alapulnak, az Arvisurákban is megjelenik - bár indirekt módon, de határozottan - azzal, hogy a jézusi tanítást mandeusnak, tehát gnosztikusnak minősíti. Bár a gnózisnak komoly kultusza fejlődött ki a posztmodern korban is (lásd: bevezető fejezeteinket), az a törekvések ellenére sem nevezhető keresztény szellemiségnek. A gnosztikusok szerint a fény szellemvilága a jó, a sötétség anyagi világa pedig a rossz, mely utóbbi a lélek börtöne. Ezért az Ó- és Újszövetség valójában két istenség kinyilatkoztatása, a világteremtő rossz, illetve a fény jó istenée. Krisztus a jó isten megtestesülése, aki azért jött, hogy kiszabadítsa a lelkeket az anyagi világ börtönéből. Az a felismerés, miszerint az ember olyan isteni szikra, aki halálakor szabadul ki a test börtönéből, a gnózis önmegváltása. A keresztény vallásban a világ teremtője Isten, a gnózisnál az ördögi demiurgosz. Az ősbűn a kereszténységnél a hasonlatosságból ered, abból, hogy az ember Istenhez akart hasonlítani, a gnózisnál az isten elfeledéséből. Jézus a Teremtő emberré lett Fia, a gnózisban a fényisten kiáradása, inkább szellem, mint tisztátalan anyag. A megváltás Krisztus áldozatában történik, míg a gnózisban megvilágosodás által. A gnosztikus szekták a valóságban nem voltak mások, mint

³⁷ *Paál Zoltán i.m. 377.o.*

keresztény köntösbe bújtatott misztériumvallások, melyek gyökerei a perzsa Zarathusztra-kultuszban keresendők. A gnózis ismeretet, felismerést jelent. Arra az igényre utal, hogy Jézus tanításának titkos mélységeit felismerjék. A gnosztikus csoportok persze távolról sem értettek egyet abban, melyek ezek az isteni igazságok, így csoportjaik ugyan hatással voltak egymásra, de számos alapvető ponton eltértek egymástól. Azt viszont mindegyikük úgy gondolta, hogy kiemelkedik a közönséges keresztények közül. A gnosztikus azt vallotta, hogy ő az igazi keresztény, mivel megértette, hogy amit az evangéliumok leírnak, az csak metafora, képes beszéd. Így a gnosztikus iratok sokszor érthetetlenek és titokzatosak. Ez részben vonzónak tette őket, részben pedig arra szolgált, hogy a talányos sorok magyarázatát csak a titkok tudója ismerje, aki így felülkerekedik az egyszerű olvasón. Aki a beavatottak közé akart tartozni és így a szellemi elit tagjává válni, annak csatlakoznia kellett a számtalan gnosztikus szekta egyikéhez.

Azt a következetesen hangoztatott állítást, miszerint szemben az igaz hittel, a mai kereszténységet képviselő, a középkorban világi (értsd: bűnös) hatalomra szert tevő (az alternatívok körében az MTA mellett szintén főgonoszként jellemzett) Vatikán „Saul rabbi” evangéliumhamisítására építette fel dogmáit (ellenséges zsidó érdekeket szolgálva), a holt-tengeri tekercsek megtalálását követő hisztéria alapozta meg leginkább. A hisztéria vélhetően azért tudott tömeges méreteket kialakulni, mert a II. világháború vége felé megtalált antik tekercsek sztoriját felkapta a média azzal, hogy a tekercsek megfejtésével olyan adatok kerülhetnek napvilágra Krisztus koráról, amelyek alapjaiban rázzák majd meg a Római Egyházat. Jól mutatja a tömeges érdeklődést például az, hogy a

Michael Baigent és Richard Leigh által publikált „Mi az igazság a holt-tengeri tekercsek körül?” című szakrális krimi több mint hárommillió példányban fogyott el. A sztori a bűnös pap, Pál tevékenysége köré épül; Krisztus után az apostolok térítőmunkájának eredményeként egyre több pogány választotta az utat – így nevezte magát az új tan, tehát a jézusi tanítás. Kérdés volt azonban, hogy mielőtt kereszténnyé lesznek, zsidóvá kell-e válniuk, vagyis át kell-e esniük a körülmetélkedésen és követniük kell-e a mózesi törvényt. *A döntést a 49 körül lezajlott apostoli zsinat hozta meg, mely messzemenő következményekkel járt: ez tette lehetővé, hogy a kereszténység önálló vallássá váljon, ne pedig zsidó szektává. Az Apostolok Cselekedetei beszámolója szerint a zsidó hagyományokat szigorúan tartó Jakab és Pál között heves vita támadt. Baigent és Leigh ebből a konfliktushelyzetből konstruálta meg hatalmas összeesküvés-eposzá. Eszerint Jakab vezette a Jézus alapította zsidó szabadságmozgalmat, aki tehát nem az Üdvözítő, hanem egy politikai szabadságharcos.³⁸ A Názáreti Jézust ellenségei valóban azzal vádolták, hogy politikai felforgató, ez az evangéliumokból egyértelműen kiderül. A keresztre feszítés is a felforgatók számára fogatosított római kivégzési mód volt. A császári adóra vonatkozó kérdés is arra irányult, hogy csapdába csalják, de Jézus nem politizált: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené”. Jakab az összeesküvés-elmélet szerint Qumránban lakott, sőt ellenfőpapnak is megválasztották. Pál a főtanács ügynöke volt, megtérése csak álca, mely pusztán azt a célt szolgálta, hogy beépüljön Jézus mozgalmának vezérkarába.*

³⁸ Michael Hesemann: *Sötét alakok* 2009. Bp. 63.o.

Jakab felismerte a csalást, vagyis Pál látszólagos megtérését, ezért csapdaként megbízta azzal, hogy ne a pogány, hanem a zsidó közösségekben toborozzon felkelőket a messianisztikus szabadságharchoz. Pál azonban egészen mást tett, a forradalmár Jézus kivégzését az Istenember emberiség megváltásáért vállalt önfeláldozásává alakította át, így csapva be az őskeresztény mozgalmat, ahol így a politikai harc szükségtelenné vált, a keresztények pedig a rómaiak békés alattvalói lettek. Baigent és Leigh állítólagos bizonyítékai ennek a kalandos történetnek az alátámasztására a holt-tengeri tekercsek szövegei, melyekben az igazság tanítójáról, ez lenne szerintük Jakab, és a hazugság papjáról, ez pedig Pál, olvashatunk. Az írásos leletek mellett egy korabeli városrész, az esszéus negyed került feltárásra, és valójában a holt-tengeri tekercsek, időben igen közel az Újszövetség történéseihez, sokkal inkább elmélyítik a Jézus koráról szolgáló ismereteket, mintsem megkérdőjelezzik. *Újdonságot hoznak abban, hogy Pál krisztológiája, Jézus Istenembersége a korábbi elképzelésekkel ellentétben egyáltalán nem hellenisztikus vonásokat tartalmaznak, hanem már az esszéusok eljövendő Messiásának leírásában is megtalálhatók. Az esszéusok más kultikus naptárat használtak, ezért ülhetett meg Jézus Jeruzsálem esszéus negyedében már csütörtök este a Peszachot, míg ellenségeiknél ez csak szombatkor kezdődött. A qumráni szövegekből a férjes asszonyok szabadon választott szüzességi fogadalmának gyakorlatáról is értesülünk, ez pedig Mária, Jézus anyja megszentelődését és örök szüzességét is más megvilágításba helyezi.*³⁹ A holt-tengeri tekercsek tehát szenzációs újdonságot nem hoztak a történettudomány részére, legalábbis olyat nem,

³⁹ Michael Hesemann i.m. 67.o.

ami megrengette volna a Római Egyház által tanítottakat. A szélsőségesen hazug irodalom azonban elérte, hogy általános legyen az egyházzal szembeni bizalmatlanság, és persze az itt állított legenda is, önálló életre kelvén, szerves része lett az őskutatók szubkultúrájának, élen a kijelentéssel, miszerint a kereszténység nem más, mint Saul rabbi, az ügynök által kreált történelemhamisítás.

Az Arvisurák története nem ragad le Jézusnál, a nazírsámánál, bár az Arvisura gondolatkört kisebb, nagyobb, vagy teljes mértékben alkalmazók folyamatosan hivatkoznak rá, a regegyűjteményben lényegtelenül kevés szerep jut a Megváltónak. Érthető is, hiszen az igazi hangsúly a szíriuszi jövevényen, Anyahitán, majd pedig Manin, a későbbi vallásalapítón van. Mindenesetre megjegyezzük, hogy a biblikus történet elutasítása az alternatív gondolatokat skizoid állapotba sodorja. Az Arvisura megközelítést csakúgy, mint a pártus-Krisztus elméletet (az újpogány gondolkodók időnként a kettőt egyszerre hiszik, vagyis Jézus szabír származását és Jézus pártus származását egyaránt) a történelmi hibákon kívül (melyeknek elemzése jelen tanulmány keretei közt továbbra sem feladatunk) jelentős logikai hibák is terhelik. Nevezetesen; ha a Krisztus szabír vagy pártus, akkor az evangéliumok és preevangéliumok tényleg hazudnak, ahogy ezt hirdetik is. Ha azonban az evangéliumok tényleg hazudnak, akkor az Újszövetség nem sugallt, hanem kitalált iromány. Ha az Újszövetség nem sugallt, hanem kitalált iromány, akkor nincs isteni kinyilatkoztatás. Ha nincs isteni kinyilatkoztatás, akkor isteni törvény sincs. De ha isteni törvény nincs, akkor Szent Korona-tan sincs! Ha Szent Korona-tan sincs, akkor a magyarnak se nemzete, se vallása, legfeljebb pogány hitvilága

van. A keresztény hagyományokat és a különféle ősi pogány elméleteket, a Pilis-tízteletet és a zavaros eredetmondákat skizoid módon ötvöző hitvilág. Hogy miért skizoid? Hát pont ezeknek a magyar „ősvallástudósoknak” egy másik, egyébként igaz meghatározását, pontosabban egy általuk is folyamatosan idézett meghatározást idézhetjük: „A magyar közjogi, politikai hagyományban a Szent Korona a szuverenitás, a főhatalom hordozójaként, az örök isteni állandóság megtestesítője.” Ha a Krisztus szkíta-magyar, akkor tehát nincs örök isteni állandóság. Ezért skizoid.

A manicheizmus Badiny pártus-elméletén keresztül ugyanúgy bevonul a magyarság alternatív történelmébe, mint a Paál Zoltán-féle Arvisurákból. Végülis mindegy, hogy honnan érkezett, de masszívan megtalálta a helyét mind az újpogány, mind a New Age szellemiségben, de még a kevésbé átideologizált ezoterikusok között is, mert szinkretizmusával pontosan illeszkedik a posztmodern kor ellenkulturális igényeihez.

Hogy Mani, a vallásalapító miért válhat a ma élő vallásosság igény célpontjává, azt a New Age szellemisége kiválóan igazolja: az egyes ember szellemi fejlődéséhez az összes vallás lényegét ötvözni kell. Mani szinkretista tanítása ehhez pedig tökéletes alapot nyújt. Az Arvisurák Mani vallásegyesítő szándékának leírásában a többi vallást rövid úton tudja le. *„A Gilgames családjából származó Mani arbag-gyógyító (arbag-sámán = gyógyítópap az Arvisurák sámánjai közt – KBF), aki Babilon városában egy városrésznyi gyógy-kolóniát létesített, igen sok életmentő gyógyítót képezett ki. Mint írástudó beavatottnak feltűnt, hogy az Ataiszból megmenekült Úr, Él és Vanisten hívók minden tanítását átvették, az Ahura-Mazda,*

vagy Bölcsesség-Urának a mágusai és Zaratusztra próféta hitéből megalkották az Avesztát. Mózes egyiptomi bölcsektől tanulta az isteni szövetség tanítását. Ábrahám Úr városánál átvette az egyistenhitet, majd Jákób 4 feleségétől származó 12 törzs déli szárnya hitvilágában kiszorították a többi istent és Jahve, a viharisten diadalmaskodott. Az asszír és babilonai fogságban azok istenhitéből is átvettek valamit és a perzsa hatalom felszabadította őket. Az eddig fogságban lévő Jahve hívőket a perzsa király hazatelepítette. Az írástudó Esdrás prófétának és a zsidó vallású első perzsa helytartónak, Nehemiásnak volt az érdeme, hogy Mózes 5 könyvét megszerkesztették. Az ótestamentumba, azaz a Szentírásba fel nem vett műveket megsemmisítették, vagy a megmaradottakat a másolások megtiltásával az enyészetnek tették ki. Esdrás 450 körül összeállította az ótestamentum első részét. A rabbinizmus az évszázadok alatt a hiányosságokat még kiegészítette. Mani Babilónban királyok, papok, mágusok és népi vallások követőit gyógyítgatta. Nagy nyelvtudásával összehasonlította, hogy az Ataiszból eredő Egyistenhit miként található meg az Avesztában, az ó- és újtestamentumban, majd az Úr és Uruk városának zikkuratjaiban (Zikkurat - akkád, vagy sumerből átvett szó, mely toronytemplomot, vagy teraszosan emelt templomot takar, egy sajátosan mezopotámiai építési módot, mely kifejezetten hasonlít a maja piramisokra, sőt funkciójában is azonos, mivel templomok, nem pedig sírok, mint az egyiptomi piramisok – KBF) tárolt, társbolygónkról hozott Arvisura-Anyahita egyistenhit képirásaiban, s így kibontakozott előtte a tömény év előtti hitvilág.⁴⁰

⁴⁰ Paál Zoltán i.m. 236/J Arvisura, IX.Oscus tábla. A szerződés várható felmondása 360-ban, 385.o.

Mani szerepeltetése az Arvisurákban a regegyűjtemény talán egyetlen igazán konzekvens cselekménye. Tekintve, hogy a magyarok származását az Arvisurák a perzsa kultúrán keresztül vezetik vissza Ataisz szigetére, a magyar őszanya, vagy termékenység-istennő nevét is a perzsa hagyományból veszi, ahol Mitrához és Istárhoz kapcsolódóan jelenik meg a név: Anahita Aredvi Szur. Az istennő valóban szerepet kap a Zoroaszter-hitben, bár az Avesztában csak mellékszereplő, vannak kutatók, akik úgy vélik, hogy Anahita személyét indoiráni környezetből emelték be a hagyományba. Mindenesetre Mani feltételezések szerint zsidó apától és pártus anyától származott, annyi azonban bizonyos, hogy a perzsa uralkodó családdal rokonságban állott, és bár a Zarathusztra-kultusz jegyein alaposan változtatott, az onnan származó egyik kultikus személy, Anahita szerepeltetése valós történelmi folytonosságot sejtet. Igaz, hogy Mani tanításaiban – vagy legalábbis azok fellelhető töredékeiben és fordításaiban nincsenek utalások Anahitára, de az istennőnek két temploma, illetve azok romjai megtalálhatók a mai Irán középső részén, Kermansah tartományban. A nagyobb Kangavarban, a kisebb Bisapurban. Az is igaz, hogy az ősi templomok istennője és a Paál Zoltán-féle Arvisurák közt a névazonosságon kívül semmi kapcsolat nincs, az Arvisura-hívők mégis erre hivatkozva látják történelmi szempontból is igazoltnak az Arvisurák valódiságát. A hivatkozás hamisságának érzékeltetésére képzeljük el azt a képtelenséget, hogy mondjuk, Kanadában kiadunk egy regegyűjteményt a kanadai őslakosság történetéről, amit „Mathy As Visg Rad” címmel látunk el a kanadaiak általunk bizonygatott ősi királyának nevéből. Azután arra hivatkozva

fogadjuk el valós történelmi személynek és általában is történettudományos szempontból helyes és bizonyított álláspontként a regegyűjteményünkben a leírt regét Mathy As Visg Rad királyról, hogy bemutatjuk Mátyás király visegrádi várát, illetve annak romjait, továbbá az ezzel kapcsolatos történelmi adatokat.

Mani, mint történelmi személy (Kr.u. 216- 277), valóban iráni vallásalapító, aki prófétaként lépett fel Zarathusztra, Jézus és Buddha után, akik a manicheizmus szerint szintén prófétai küldetést teljesítettek be, azonban hiányosan. Mani a vallási dualizmust hirdette, mely egy olyan vallási felfogás, ami szerint a világot két ellentétes isteni erőnek, a jónak és a rossznak küzdelme hozta létre. Mani dualizmusa a legutóbbi korban a New Age gnoszticizmusában lelhető fel, Magyarországon pedig „bónuszként” az újpogány nézetekben is. Az Arvisurák értelmezésében a magyar ősvallás az úgynevezett uruki-manicheus kereszténység. Ennek a fogalomnak megalkotása kissé viszontagságos: tartóelemei tehát egyrészt Anahita a perzsa vallásból (Istár istennővel kapcsolatban), másrészt Mani alakja Mezopotámia területéről, harmadrészt Uruk városának neve szintén a mezopotám területekről. Mani az Arvisurák kijelentésében Gilgames családjából származik. (A Sumer királylista, amely ékírásos irodalmi-történeti mű csak az első iszini dinasztia koráig, azaz Kr.e. 1817-ig jeleníti meg a családfákat, és Gilgamest a Kr.e. 27. századra teszi, vagyis Mani és Gilgames családjá között potom háromezer év a korkülönbség.)

A nagy ívű gondolatoknak azonban, mint amilyen az Arvisurák származáselmélete, a röghöz és időhöz kötött történelem nem szabhat gátat!

A perzsa Zarathusztra-kultusból kiemelt és a finnugor hiedelemvilágba, a tórem-hitű népek istenei közé beillesztett Anahita felruházva kozmikus eredettel (szíriuszi úrhajós), mint Mani tanításának ihletőjével, valóban átfogja a nyugati kultúrtörténet időben jelentős részét. A végeredményként kapott, az Arvisurákban ősmagyarként bemutatott manicheizmus egyébként jelentős hatást gyakorolt a rózsakeresztesekre, később rajtuk keresztül a szabadkőművességre, megint később a New Age szellemiségre és az újpogány mozgalmakra. A kör bezárult, a szabadkőműves világhatalommal riogató politikai csoportok az ősmagyar kultusz elemeibe beépítették a szabadkőművesség ideológiáját. Mielőtt levonnánk a nyilvánvaló következtetést, kicsit ugorjunk vissza táltosainkhoz és az ő írásaikhoz, a rováásokhoz.

A pálos táltos és a pálos rovás

Egyetlen férfi szerzetesrendünk, a Magyar Pálos Rend körül szintén kialakult a tendenciózus legendaképzés, és az „ősvallásos” szubkultúra mesés történetekkel kápráztatja el a nemzeti múlt iránt fogékonyságot mutató embereket. A bevezetőben említett Pilis-tiszteletet nemcsak a Föld szívcsakrájára vonatkozó állítás alapozta meg, hanem a Buda környéki pálos remeték titokzatosnak bemutatott világa is. A leglátványosabb állítás szerint az ősi pilisi kolostorokban és az azokhoz tartozó barlangokban nem mást kell keresni, mint magát a Szent Grált. Alternatív pálos-rajongóink egy része szerint Artúr király legendája valójában csak egy hamis legenda, amelyet a Britanniába Marcus Aurelius római császár által áttelepített szarmata katonák vittek magukkal. A magyar Alföldről vitték magukkal. A szarmaták ugyanis a magyar Alföldön éltek, akiknek ősei még szkíták voltak, de a perzsák, majd később a pártusok harcmódorát és kultúráját is őrizték. Ezért is kellettek a rómaiaknak a szarmaták, mert az új használatához kiválóan értő lovas katonák voltak. Az érvelés szerint a pártus seregek használták valamikor a sárkányfejes zászlót. Artúr király apját, akinek a múltja homályba vész, Pendragonnak hívták, ami a szkíták és a pártusok nyelvén egyaránt sárkányfejet jelent. Parsifal pedig nemes egyszerűséggel azt jelenti, hogy perzsa hős. Az analógiák sora persze itt nem zárul le; Artúr királynak éppen úgy volt egy varázserejű kardja, mint ahogyan Atillának, a hunok nagy királyának is, aki a magyar Alföldön és a Pilisben élt. Mindkettejüknek volt varázslatos kelyhe. Atilla hun birodalmának a Pilisben volt a valódi központja, az ugyancsak

Szkítiából származó frankok ősmítoszaiban pedig arról lehet olvasni az érvelés szerint, hogy a Kárpát-medencéből költöztek át Galliába, a mai Franciaország területére. Ősi fővárosuk a Pilisben volt, amit úgy hívtak, hogy Sicambria. Ezt a várost később Atilla építette újjá, és tette birodalmának központi városává. Sicambriában tehát először a Szkítiából származó frankok éltek, utána pedig Atilla népe, vagyis a hunok, tehát mind a két esetben a szkíták Nyugatra szakadt leszármazottai. Ez a Sicambria volt így Artúr király valódi városa, Camelot, az örök jószág, igazság és szépség misztikus városa. Ezért hamis az artúri legenda, és ezért nem találhatják meg soha Camelotot azok, akik Angliában keresik. Éppen úgy, mint a Szent Grált sem, amely tehát szintén a Pilisben van. Mindössze a híret vitték magukkal a Pilisből Galliába és Britanniába elszármazók, hogy aztán századokkal később a történet Nyugat-Európában már saját legenda formájában gyökeresedjen meg. A frankok, a szarmaták, a hunok és a magyarok egyaránt Keletről, tehát Szkítiából származnak, onnan jöttek Európába. Ha egymást követő korokban is, de a pilisi Sicambriában mindannyian éltek. Sicambria az összekötő kapocs és a kulcs, a Szent Grál kulcsa. A frankok leghíresebb uralkodó családjának, a Meroving dinasztiának a leszármazottja az Anjou-ház. Az Anjou-ház magyar ágának legnagyobb uralkodója Nagy Lajos király volt, aki a pálosok kedvéért még Remete Szent Pál holtestét is kicsikarta a velenceiektől. Miért? Hogy a pálos szerzetesek a Szent Grál mellé temessék. A Szent Grál mellett ugyanis romlatlan testtel nyugszanak a holtak.

Mindebből következik, hogy a Szent Grál titkát a pálosok őrizték évszázadokon keresztül. Ők voltak a valódi Grál-lovagok. Ezért voltak a pálosok olyan nagy becsben Magyarországon,

amely Jézus anyjának, Máriának az országa. Jézus Krisztus Szent Grálja uralja Jézus anyjának az országát. Magyarországot ugyanis a Szent Korona országának is szokták nevezni. Ez a korona a legfőbb közjogi méltóság, és magyar földön minden hatalom belőle árad ki. Mindenki, aki hatalmon van, még a királyok is egykoron, a Szent Korona nevében uralkodtak. A Szent Grál így, ennek köszönhetően lett az ég és föld közötti összekötőkapocs. Persze a Szent Grál titkát őrző régi pálosok eltűntek mára, hiszen azt a rendet Magyarországon kétszáz évvel ezelőtt felszámolta II. József, így a mai pálosok mindössze hamis utódok. (Ez az utolsó félmondat az összes, pálosokról szóló tanítás közös eleme, hiszen amint bevezetőnkben előre jeleztük; ezeknek a tanításoknak a lényege nem a tartalom, hanem a rendeltetés.) A történet, melyet néhány homályos iskolai végzettségű, de annál nagyobb lelkesedésű „magyarságkutató” heti rendszerességgel előad egy-egy, a „Pilis szakrális titkaival” foglalkozó szemináriumon, már az alapvető tudományos követelményeket sem kívánja teljesíteni; nemhogy koncepciózusan használ összefüggéseikből kiragadott forrásokat, ahogy ez ebben a körben már megszokott, hanem sokszor egyáltalán nem használ forrásokat. Minek bíbelődni ezzel?!

A kereszténység körül már Krisztus után megindult a legendaképződés. *Ha van olyan téma, mely vezérfonalként húzódik az egyházi összeesküvés-elméleteket gyártók írásain, akkor az a Szent Grál titka, már több mint 800 éve a nagy, örök szimbóluma, melyet az ember minduntalan meg akar fejteni.*⁴¹ A legrégebbi ránk maradt Grál költemény a francia

⁴¹ Michael Hesemann i.m. 134.o.

Chrétien de Troyes Perceval című műve, mely valószínűleg 1180 körül keletkezett. A lovagság legmagasztosabb eszméit tükröző történet a középkorban nagy sikert aratott, így más költők is arra törekedtek, hogy tovább szőjék az elbeszélés fonalát. A francia Robert de Boron 1200 körül kijelentette, hogy a Grál azonos az utolsó vacsora kelyhével, melyet Jézus használt, és később Arimateai József felfogta benne a keresztre feszített Megváltó véré, végül pedig Nyugatra vitte magával, miután elmenekült Palesztinából. Ez a Grál-legendák egyik nagy vonulata. A másik nagy vonulatban a Grált egyre gyakrabban hozták kapcsolatba a mitikus király, Artúr és a kerekasztal lovagjainak mondanivalójával. A modernebb legendákban a Szent Grál nem csupán egy titokzatos ivóedényt vagy esetleg Krisztus kelyhét jelent, hanem a kereszténység nagy titkát rejt. Egy szójátékból, betűátthelyezésből indul ki a feltételezés, vagyis hogy a San Greal valóban annyit jelent, hogy Sang real, azaz királyi vér. Eszerint amikor a legenda a kehelyről szól, ami felfogta Krisztus véré, akkor valójában Mária Magdolnáról van szó, a női méhről, mely Krisztus véré hordozza. Ebbe a vonulatba tartozik a Merovingok származáslegendája is. Ők a nevüket Merovech királyról kapták, aki kb. 447-től 457-ig uralkodott. Őseik a Ruhr vidékről származtak. A királyt a legenda szerint egy tengeri szörny nemzette, mikor anyja a tengerben fürdött. A Merovingok jelen összefüggésben egyetlen érdekes szempontból foglalkoztatnak minket, tudniillik pilisi kutatóink azt állítják, hogy Nagy Lajos király is Meroving származású. A Merovingokat pedig Jézus egyenes ági leszármazottainak tekintik! Egy elmélet szerint a kánai menyegzőn Jézus nem egy érdektelen résztvevő volt, hanem maga a vőlegény, merthogy a kánai menyegző igazából Jézus és Mária Magdolna lakodalma volt, a pünkösdi események után

pedig az állapotos Mária Magdolnának menekülnie kellett, hogy ne veszélyeztesse Jézus gyermekét. Arimateai József segítségével elhagyta az országot. Menedéket a galliai népes zsidó közösségben talált és itt is szülte meg leányát, akinek a Sarah nevet adta. A Maries-de-la-Mer nevezetű kis francia halászfaluban ma is úgy tartják, hogy Mária Magdolna, Kleofás felesége Mária, a betániai Mária Lázárral és Mártával a 42. évben egy vitorla nélküli csónakkal Provence partjainál kötöttek ki. Sarah, Jézus leánya innen a sugambrer törzs szállásterületére került, mely később a frankok, vagyis a „szabadok” germán törzsszövetségének alapítója lett. Ezek a Római Birodalomba is betörték, majd Galliát is elfoglalták, ezért hívták ezután a frankok földjének. A törzs királyainak nemzetségéből származott a Merovingok dinasztiája, akik tehát Sarah-n keresztül, aki beházasodott a dinasztiába, Jézus egyenes ági leszármazottai. Ezt a történetet amúgy gigantikus méretű irodalom dolgozta fel. Például Nikosz Kazantzakis 1961-ben megjelent „Krisztus utolsó megkísértése” című regényében, melyet Martin Scorsese 1988-ban vitt filmvászonra, a kereszten szenvedő Jézus arról gondolkodik, hogy mi lett volna, ha az emberiség megváltása helyett inkább családot alapít Mária Magdolnával. A sztori mesterműve kétségtelenül a Da Vinci-kód lett.

A pilisi legenda ezeket a történeteket merészen egybegyúrja, mindenesetre a Szent Grál esetében vagy valóságos kehelyről beszélünk, vagy jelképes kehelyről (anyaméh), ám együtt a kettőről nyilván nem. Bár nem derül ki, de talán a valóságos kehely variációja az erősebb, mert a Szent Grált végül azonosítja a Szent Koronával, amit magnetikus kisugárzó erővel ruház fel, megszemélyesít, s ami majd kiemeli a magyarságot a

népek tengeréből és történelmi magaslatra vezeti. A Szent Korona megszemélyesítésével aztán a legszentebb nemzeti ereklyéből istent farag, ami így a valóságban egyszerű kultikus tárgy, bálványtestté degradálódik.

A valóságos kehely eredettörténetéhez annyit hozzáfűzhetünk, hogy a 12. században Észak-Spanyolországban valóban ereklyeként tiszteltek egy achátból készült mozsár alakú ivóserleget, melyről azt tartották, hogy Jézus használta az utolsó vacsora alkalmával. A legrégebbi ránk maradt dokumentum egy 1134-ben kelt oklevél, mely megemlíti, hogy „a kelyhet, melyben a Mi Urunk Jézus Krisztus megszentelte vérét” a Pireneusok előterében található San Juan de la Peña kolostorban őrizték. A dokumentum szerint Szent Lőrinc mártír, a 258-ban meggyilkolt Sixtus pápa diakónusa menekítette Krisztus kelyhét egy súlyos keresztényüldözés idején spanyol hazájába, szüleinek huescai birtokára. A relikviát ezt megelőzően Szent Péter hozta Rómába, ahol két évszázadon keresztül a pápák kelyheként szolgált. Amikor a mórok betörték Spanyolországba, és 712-ben Huescát is elfoglalták, a keresztények újra kimenekítették az edényt és így került San Juan de la Peña kolostorába, a spanyol keresztény ellenállás fészkebe. 1399-ben I. Márton király az ellenpápa, XIII. Benedek nyomására megparancsolta, hogy az ereklyét szállítsák át a zaragozai palota kápolnájába, majd Barcelonába. Az ottani katedrális oldalkápolnájának ereklyetartójában immár több mint 600 éve őrzik Santo Caliz néven a kelyhet, melynek talpazatán ma is felismerhető az ezredéves felirat. Azt persze lehetetlen bizonyítani, hogy Jézus ezzel az achátserleggel ünnepelte az utolsó vacsorát, de az archeológusok az edény készítésének időpontját a Kr. e. 1. századra teszik Szíriába. Azt is tudjuk a régészeti feltárásokból,

hogy Jeruzsálemben nagy népszerűségnek örvendtek az Antióchiából származó árucikkek. A Pászká-ünnep széder-vacsorájához a szigorúan vallásos zsidók előszeretettel használtak kőedényeket, mint ez az achátserleg is, mert csak a kő számított igazán kósernek. Az agyag ugyanis porózus, tisztátalan anyagokat is tartalmazhatott, az ezüst pedig egykor pogány istenek képmásait viselő, beolvasztott érmékből származhatott. Semmi sem szól a kehely hagyománya ellen, így a katolikus egyház tiszteletre méltó ereklyeként ismeri el. A Szent Kelyhet nagycsütörtökön és október utolsó csütörtökén mind a mai napig a főoltárhoz viszik, ahol Valencia érseke szentmiseáldozatot mutat be a jelenlétében. 2006 nyarán XVI. Benedek pápa is meglátogatta a katedrálist és július 9-én több mint 2 millió ember előtt pontifikált szentmiséjét a Szent Kehellyel mutatta be. Ha valaki meg szeretné találni a Szent Kelyhet, az ne a szabadkőműves tévécsatornák Grál-kutató filmjeit nézze, és ne is a pilisi barlangokat kutassa, hanem utazzon el Valenciába, és csodálja meg. Igaz, ez nem olyan szenzációs...

Szenzációs viszont az Újvilág Passió kerettörténete, melynek bemutatására jelen tanulmány kiadásának napjaiban kerül sor. *„Kecskemét arborétumában, az 1718-ban épült műemlék Mária-kápolna közelében a pálos rend történetének egy jelentős fejezete elevenedik meg: százhuszonhat pálos szerzetes részvétele az Újvilág felfedezésében”* – tudósít a Magyar Kurír. *„Kocsis L. Mihály és Cseke Péter szövegkönyve elsősorban az evangéliumra támaszkodik. (...) Az előadás fővédnöke Bábel Balázs kalocsa–kecskeméti érsek. 1940-ben az egyetlen magyar alapítású férfi szerzetes remete rend, a pálos rend visszaköltözött Magyarországra. (*) Szentkúton*

telepedtek le, amely ekkor kapta a Pálosszentkút nevet. A mai Petőfiszállás, egykor Ferencszállás, a XX. században rövid ideig Pálosszentkút, Bács-Kiskun megyében és a Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegyében fekszik. A rend történetének egyik legjelentősebb fejezete: százhuszonhat pálos szerzetes részvétele az új világ felfedezésében, 1492-ben. Őket Mátyás királytól Izabella spanyol királynő rendelte Kolumbusz mellé azzal a feladattal, hogy tartsák a bátor hajósokban a lelket és majdan terjesszék a hitet a távoli földrészen. A magyar pálosok, a „fehérbarátok” ekként meghatározó szereplői voltak az Újvilág, Amerika történetének, úgy is, mint az európai kultúra és műveltség terjesztői. Az Újvilág Passió Hadnagy Bálintnak 1511-ből származó, eredetileg pálos rovásírással magyarított passiószövegét használja alapanyagként, amelynek mai magyar nyelvű változata a közelmúltban vált ismertté Árva Vince pálos szerzetes munkássága nyomán. A mű három részből épül fel: a kerettörténet alapvető konfliktusa szerint a katonák, a hódító hajósok kincsekért jöttek – míg a velük tartó szerzetes papok kincseket hoznak el ebbe az új világba. A „kincs” a keresztény hit, Krisztus Igazsága: ezzel akarják megismertetni a „pogány vadakat”, akik kíváncsisággal vegyes félelemmel, mégis egyfajta gyermeki nyíltsággal tekintenek a jövővényekre. A pálos atyák a szenvedéstörténet megismertetésével szeretnék beavatni a fogadásukra összesereglett bennszülötteket a nagy titokba; elmesélve Jézus Krisztus halálát és feltámadását, az áldozathozatal és az örökélet misztériumát. A passió gerince maga a szenvedéstörténet, amely az Olajfák hegyétől a Golgotáig, illetve a sírba tétel utáni harmadik napig, a feltámadásig vezet. A játék szereplői részben a keretjátékból lépnek át az evangéliumba, köztük a Jézust megszemélyesítő, a

nézők közül kiválasztott szereplővel, hiszen Jézus közöttünk járt. Nem egyszerű a feladat, hiszen ő lesz az, aki megkínzaték és keresztre feszítették – akinek meg kell halnia. Krisztus „szerepének” fölvétele az első és legfontosabb lépés a megélt hit felé. Az ő keresztjét felvenni: a megváltás része. (...) A szenvedéstörténet az evangéliumokra támaszkodó, többnyire szakrális – olykor mai nyelvre „lefordított” – szövegekben beszél; miközben az egész oratórium-szerűen ölelik körül a középkor és az újkor találkozásának ősi magyar tizenkettesei: Hadnagy Bálint, egykori pálos rendfőnök verses elbeszélése, mely Szent Anzelm után íródott „egy jámbor lélek” verseként „Krisztus urunk életútjáról”; így alkotva egységes ívet a magyar nép Mária-kultuszában, Csíksomlyótól Kecskemétig.”⁴²

A passiójáték bemutatásának, egyáltalán; megkomponálásának, dramaturgiájának, színre vitelének és beharangozásának körülményei tökéletesen bemutatják, hogy a legjobb szándék mellett is miként képes a történelmi sületlenség beleivódni a művészi és a köztudatba. Arról a sületlenségről beszélünk, melyet évek óta hirdetnek a pálossággal (is) foglalkozó magyarságkutatók. Eszerint magyar pálosok, számszerűen 126-an indultak volna az Újvilág meghódítására 1492-ben Kolumbusszal, Mátyás segítségével, Izabella utasítására. Bátor Botond, a Magyar Pálos Rend tartományfőnöke a hírrel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy „a pálos rend múltja, csodálatos történelme minden magyar ember

⁴² Magyar Kurír: <http://www.magyarkurir.hu/hirek/ujvilag-passio-kecskemeten>.

(*) A kerettörténet tévesen említi, hogy a Rend 1940-ben települt volna vissza Magyarországra, Szentkútra. Valóságban a hazatérés időpontja 1934, amikor az első rendház Budapesten nyílt meg újra.

számára fontos kell, hogy legyen, és ez a rendtörténet tartalmaz is számtalan olyan részletet, ami büszkeségre ad okot, ezért ábrándos mesékre nincs szükségünk.” A mai Portugália területén éltek már remetek a IV. századtól. Ők a XIII.-XIV. században *Fratres de Hispania* néven közösséget hoztak létre. Ez a közösség csatlakozott a Pálos Rendhez 1464-ben, amit a Szentszék 1493-ban jóvá is hagyott. A nagy távolság és a háborúk miatt eleinte négy-, majd nyolcévenként jártak el Magyarországra a nagykáptalanra, de a nehézségek miatt végülis 1571-ben végleg elszakadtak a pálos rendtől. Ez nem volt fájdalommentes, hiszen mind a magyarok mind a portugálok sajnálták, de a nehézségek miatt nem volt más megoldás. Nincs semmilyen nyom arra vonatkozóan, hogy magyar pálos szerzetesek lettek volna közöttük, arra meg végképp nincs, hogy Dél-Amerikába mentek volna magyar pálosok.⁴³ A történet persze első látásra is abszurd, hiszen Kolumbusz 1492-ben nem az Újvilág felfedezésére indult útnak, még 1494-ben is azt hitte, hogy Ázsiában van, így Izabella királyné nem rendelkezhetett pálos misszionáriusok útba indításáról a bennszülöttek megtérítésére. Főleg nem Mátyás királytól kérhette a pálosokat, mert bár Mátyás valóban nagy szeretettel kezelte a rendet, de 1490. április 6-án, vagyis két évvel korábban meghalt. A 126 fős létszám megnevezése konkrét adat ismeretét sugallja, de ez is csak kitaláció, mert ennyien el sem fértek volna Kolumbusz hajóin még akkor sem, ha történetesen egyetlen matróz sem megy velük. A kalocsakecskeméti érsek az előadás feletti védnökséget nyilvánvalóan jó szándéktól vezérelve, a passiójáték szövegének elolvasása után

⁴³ Bátor Botond: az Újvilág Passió margójára – megjegyzések egy ártatlannak tűnő hírhez. Magyar Kurír 2012.05.08.

vállalta el, s nem az életoldott kerettörténet ismeretében. Az alkotókról sem feltételeznénk, hogy ártó szándékkal nyúltak volna a darabhoz. A katolikus egyházban működő pálos atyák és szerzetesek legitimációját megkérdőjelező tanítások viszont pont ezekre, a passiójáték kereteiben is megjelenő történetekre építik érvrendszerüket, így az érseket mégiscsak félretájékoztatták, aki maga is folyamatosan szót emel a rend sérelmére elkövetett történelmi csúsztatások ellen, nemhogy védnökséget vállaljon felette. Nem csoda hát, ha a rend főnöke keserűen jegyzi meg, hogy a kerettörténetet megalapozó *források mindenféle alapot nélkülöznek. Az ismertető szöveg Árva Vince atya kutatására hivatkozik, ami nem más, mint egy nagyszerű blöff. Hadnagy Bálint pedig nem írt passiót. És nincs pálos rovásírás. Egyesek fáradhatatlanul dolgoznak azon, hogy „történelmi dokumentációkat” gyártsanak. Katolikus áruhában, de szép lassan beszivárogtatják nézeteiket.*⁴⁴

Bátor Botond pálos szerzetespap szerint nincs pálos rovásírás; az amúgy igen gazdag (és kutatható!) pálos levéltárban nyoma sincs pálos rovásírás használatának egyik korból sem. Maga a rovás-szakértés az alternatív ősvalláskutatók körében kifejezetten kedvelt időtöltés. Ez persze nem azt jelenti, hogy ne lennének a szakterületnek tudós kutatói is, a fél- vagy áltudományos munkák mind hivatkoznak is az akadémikus feltárásokra. Arról például, hogy őseink türk (tehát nem magyar!) jelekkel kevert nyelven írtak, a régész-történész Erdélyi István által feltárt 7. századi avar emlékek tanúskodnak. A VI-VII. századra datálható nagyszentmiklósi aranyedények felirataiból kétséges értelmű, türk (tehát nem magyar!) nyelvű

⁴⁴ Bátor Botond i.m.

olvasatok készültek, de vannak magyarul olvasható rovás emlékeink is, ezek ugyan jóval a honfoglalás után keletkeztek, de ezeknek legalább az összes kutató hitelt ad. Ilyen például a nikolsburgi ábécé 1483-ból, vagy a bolognai rovásírási emlék, egy rovásbot, mely a középkori ünnepeket jeleníti meg naptárszerűen. A botot Luigi Ferdinando Marsigli gróf találta Erdélyben, a XVII. század végén. (A bolognai egyetemi könyvtár őrzi, innen az elnevezés.) Akkor, amikor a magyarság kezdetektől jelen lévő kulturális dominanciáját igyekszik valamelyik eredetkutató bizonyítani, az ősmagyarság írásbeliségének igazolásaként a rovásírási leletekre hivatkozik. (Ebből következik az a politikai mozgalom, ami a nemzeti érzést a rovás használatához köti; t.i. az az igaz magyarok lakta település, ahol a helységnévtábla rovással is meg van jelenítve.) Amikor pedig a pálos szerzetesség kialakulását messze a kereszténység előtti korokba kívánják helyezni, a pálos rovásírás fellelt bizonyítékaira hivatkoznak. A táltos-pálos elmélet lényege az, hogy nemzeti szerzeteseink nem az Egyház testében és az ágostoni regula szerint élő katolikusok, hanem valójában az ősi hitet (értsd: pogányság) gyakorló, a beavatottságban elnyert ősi tudást birtokló sámánok. A táltos-pálos fogalmi abszurd megalkotásának leglényegesebb eleme a nemzeti érzést és a kereszténységet elválasztani szándékozó törekvéseknek. Persze ezek a törekvések csak politikai végcéljukban konzekvensek, részleteikben nem. Így egymással párhuzamosan, sokszor egymásnak ellentmondóan él több magyarázat a pálos szerzetességről, akár egy szerző érvelésében is. Szántai Lajos, a magát magyarságkutatóként besoroló előadó a romlatlan test misztériumával kalandos úton igazolja a pálosok szentembségét. Talán maga sem tudja, de a politikai okkultizmus egyik bástyájává lép elő azzal, hogy a származást

érdemmé teszi. Szántai szerint a pálos novíciusokat beavatásukkor a pilisi barlangokban kőkoporsóba fektették, ahol megtapasztalták a halál magányát, azaz valóságosan meghaltak, majd a fény kiáradásaként újjászülettek. (v.ö. a gnosztikusoknál Krisztus a fény jó szellemének kiáradása, inkább szellem, mint tisztátalan test.) Hogy a középkori beavatási szertartások tartalmi elemeit honnan szedi, azt nem tudni, de a halál utáni romlatlan test állapota kivételesen igaz! A pápai kriptában valóban közel száz többé-kevésbé mumifikálódott (akár romlatlannak is nevezhető) test nyugszik, igaz, ezek között gyerekek és felnőttek, szerzetesek és laikusok egyaránt vannak, illetve a szerzetesek közül is mindenféle rendből, nem pedig kifejezetten a pálos rendből valók. A romlatlan test állapota tehát valóban igazolható. Bár nem misztériumként, főleg nem pálos misztériumként, hanem olyan összetételű földrétegződések keletkezéseként, ahol a biológiai bomlás (kissé természetellenes hatást keltve) annyira lelassul, hogy a holttest gyors bomlás helyett akár hosszú időre mumifikálódik. Van olyan érvelés is, hogy a pálosok Thébából származnak. Olyan is, hogy Ataisz szigetéről, ennek lenne egyik bizonyítéka a pálos rovásírás, a maja-pálos párhuzam felállításával. Ez is kétirányú, mert egyik szerint a maja papok a tudást az őskontinensről menekítették át, ők tehát pálosok, a másik szerint pálosaink Kolumbusszal kerültek a dél amerikai őslakók közé. Vannak, akik Boldog Özsébet rendalapítóként tisztelik, vannak, akik szerint Özséb csak összeszedte a régtől fogva létező fehér táltosokat és beterelte őket a főgonosz Vatikán szervezetébe. Hogy ezek a megközelítések mind kioltják egymást, az nem érdekes, a lényeg, hogy a pálos ne legyen katolikus és a mai pálos ne legyen hiteles.

Ahogy felhívtuk a figyelmet gondolatmenetünk elején, a rovásírással nem csak alternatív kutatók, hanem jelentős tudományos munkák is foglalkoznak. Hosszú Gábor, aki a fennmaradt írásemlékek tartalmának megismeréséhez a statisztikus számítások és a topológiai analízis eszközeit használó számítógépes paleográfia alkalmazója, sokszor idézett tudós az alternatív kutatók körében; például az úgynevezett Patakfalvi-bibliának, ennek a XVIII. századi fontos rovásemlékünknek tartalmi hitelességét egyik munkájában jogi szempontból is igazolta. Hosszú Gábor viszont azt is bizonyítja egy másik, a „Kereszténység és rovásírás” című tanulmányában (amit már nem szoktak idézni), hogy a székely-magyar rovást eleink nem titkos pogány örökségként, hanem bizony a keresztény hittel összefüggésben alkalmazták. *A XX. században azonban olyan megalapozatlan vélekedés is kialakult a székely-magyar rovás eredetével és alkalmazásával kapcsolatban, amely szerint a székely-magyar rovást a Magyar Királyságban valamikor tiltották. Ezt a feltételezést azonban semmilyen adat nem támasztja alá, sőt a székely-magyar rovás legrégebbi emlékei túlnyomó részben kifejezetten vallásos, keresztény tartalmúak.* A kutató a dél-amerikai – magyar pálos rovás vonulatáról így nyilatkozik: *A régészek az egész világon számos olyan régészeti emléket találnak, amelyeken különböző típusú, de jelenleg még megfejtetlen feliratok láthatók. Ezeknek a megfejtésével sokan kísérleteznek és sokféle, gyakran a valóságtól messze elrugaszkodott elméletek születnek. Az egyik ilyen elképzelés a pálos szerzetesekkel kapcsolatos. A félreértések Fehérné Walter Anna 1975-ben Argentínában megjelent kétkötetes művéből erednek, amelyben Dél-Amerikába eljutott pálos szerzetesek állítólagos írásos emlékeiről is szó van. Fehérné könyve olyan,*

sziklarajzokról készült másolatokat is tartalmaz, amelyek értelmezhetők valamilyen rovásírásként is, így az általa közölt rajzok sokak által elfogadottá váltak. Az utóbbi években azonban egyre több kérdőjel merült fel a feliratok hitelességével kapcsolatban, s mivel azokról fényképet nem tartalmazott Fehérné könyve, 2009-ben intenzív kutatómunkát folytatva a következőket állapítottam meg: (...) paraguayi szakértőkkel történt kapcsolatfelvétel után sikerült fényképeket kapni a kérdéses területről, amit a helybeliek Itá Letrának neveznek, és ahol valóban léteznek sziklába vésett feliratok. Paraguayban ezek a sziklarajzok jól ismertek és turisták által is látogathatók. A Paraguayból kapott képekből kiderült, hogy a feliratok egyértelműen indián sziklarajzok és semmi köziük nincsen Kelet- és Közép-Európában ismert rovásíráshoz. A Kárpát-medencében számos máig megfejtetlen írásemlék található, de ezek közül egyik sem köthető a pálos szerzetesekhez. (...) A pálosokhoz semmilyen rovásírás nem köthető, így „pálos rovásírás” biztosan nem létezett.⁴⁵

A dél-amerikai – pálos vonal igazolására Móricz János, a kivándorolt magyar kolóniából útrakelt szerző egykori publikációit hozzák mai kutatóink a teória-piacra. Móricz nem beszél pálosokról az Andok kincsei közt, de táltosokról igen, úgyhogy a dél-amerikai pálosok elmélete innen mindjárt megalapozottá is válik. Mivel ez a szál vékonyabb a láthatónál, a perui, ecuadori, argentin pálosokról inkább regény-műfajú írásokban beszélnek, mint pl. Golenya Ágnes frissen kiadott munkáiban. Az már más kérdés, hogy az irodalmi alkotások

⁴⁵ Gábor Hosszú: *Heritage of Scribes. The Relation of Rovas Scripts to Eurasian Writing Systems*. 2011: First Edition. 2012: Second, Extended Edition. Budapest: Rovas Foundation

történeteit később aztán már tudományos alapadatként használják. Móricz János - állítása szerint - a 60-as években, Ecuadorban, Peruban és az Amazonas vidékén, olyan őslakos törzseket talált, akikkel magyarul tudott beszélgetni. Móricz azt mondja, hogy felfedezéseit senki nem tudta cáfolni, viszont a spanyolok, mint egykori hódítók részéről, súlyos támadásoknak volt kitéve. Kutatásait arra alapozta, miszerint az 1920-as években több publikáció is napvilágot látott a Dél- és Közép-Amerikában dolgozó magyar mérnökök közlése nyomán, ugyanis magyar munkásaik a helyi indián munkásokkal magyarul tudtak beszélgetni. Móricz előbb Ecuadorban kezdett kutatni. Három törzset is talált, akikkel – állítása szerint - magyarul tudott érintkezni. A megdöbbenő tapasztalaton fellelkesülve régészeti és levéltári kutatásokba kezdett, s többek között 10 ezernél is több magyar-azonos térképészeti és családnevet gyűjtött össze, ami alapján megállapította, hogy a spanyol önkény által kiirtott ősnyelv a magyar volt. A további kutatások során Móricz, az ecuadori őserdőben felfedezett egy hatalmas barlangrendszert, a barlangok egyikében pedig aranylemezekre vésett rovásos könyvtárat, szobrokat, kulturális emlékeket talált. A barlangot Táltosok Barlangjának nevezte el. Móricz János elbeszélése szerint a mormon egyház finanszírozói segítséget ajánlott a feltárásokhoz, azonban olyan erőszakosan faggatták őt a barlang helyéről, hogy végül a leletek biztonsága érdekében nem árulta el a lelőhely titkát, hanem tovább kutatott. Móricz az amerikaiak között a science-fiction irodalomban akkortájt előkelőséget elnyerő Mu-elmélet bizonyítékait kísérte meg feltalálni. A Mu-elmélet ikertestvére az ózdi Ataisz-elméletnek azzal a különbséggel, hogy a Mu-elmélet szervezeti megtestesülése, pl. a Kovács András táltos által alapított és vezetett Ósmagyar Táltos Egyház nyilvánosan

is kinyilatkozta, hogy a táltos-hit mellett a New Age mozgalom híve. Talán ez lehet a döntő oka annak, hogy a radikális nemzeti politika nem a Mu-legendát, hanem az Arvisurákat fogadja be ideológiai támaszként és hiteles magyar őstörténetként, jöllehet a két eredettörténet gyakorlatilag szó szerint megegyezik egymással, csak amíg az Arvisurák hun regegyűjteményként látnak magyar szerzőtől napvilágot, addig Mu összigeének legendája a nemzetközi fantasztikum szüleménye. Móricz a leleteket őrző barlang feltalálási helyét sosem árulta el, ahogy mondta, az őt bizalmába fogadó ősi törzsek vezetői, akik neki megmutatták a barlangot, a leletek megóvásának és népeik háborítatlanságának érdekében megígértették vele, hogy diszkrét lesz. Móricz János tehát tárgyi bizonyítékot nem tudott elmélete alátámasztására bemutatni, és így tudományos vizsgálatnak való alávetésre sem volt lehetőség. Bizonyítéka egy fénykép, amelyen egy barlang bejárata előtt áll, illetve rajzok, melyeken az állítólagos rovasjelekből néhány mintát másolt át. Újdonsült követője, Golenya Ágnes, aki a dél-amerikai táltost a napi divatnak megfelelően már pálos szerzetesként értelmezi, szintén eljutott valamelyik barlangba, amelyik a tárgyi leleteket rejt, azonban fényképezőgépe a helyiségben található fokozott energiák miatt nem működött, így ő is csak leírásokkal szolgálhat. Többekben felmerül persze, főleg a tudományos világban, ahol egy-egy régészeti felfedezésnek elmaradhatatlan kelléke a feltárt lelet, hogy ilyen alapon Karl May regénye, az „Ezüst tó kincse” is történelmi hitelességű írásmű lehetne, kutatóink azonban nemigen osztják ezt a vélekedést, mert téziseiket rendszeres előadásokon népszerűsítik kistelepülési művelődési házakban. Láthatóan a hallgatókat sem zavarja a lelet nélküli régészkedés műfaja, mert a móriczi kutatásoknak

2012-ben Golenya Ágnes szervezésében még konferenciája is lebonyolításra tudott kerülni Kőrmenden.

A bevezető sorokban említett pálos rendtörténeti film, mely már alcímében is kiemeli, hogy „rendhagyó kutatások” alapján készült, komoly marketingelőzettel tudott piacra kerülni, tekintve hogy a Magyar Pálos Rend elhatárolódott a tartalmától, mi több a film forgatásakor a pálos atyákkal készült felvételek szerepeltetését a film megtekintését követően letiltották. Az ilyen konfliktusok természetesen kíváncsívá teszik a közönséget, a „betiltott” művek iránt mindig nagyobb a kereslet, s ezt a film készítői ügyes promóciós elemként fel is használták. A film betiltásáról persze nem beszélhetünk, hiszen az jogképes kiadásban megjelent, könyvesbolthálózatok és kereskedők legálisan terjesztik. Aki viszont egy kicsit is ismeri a pálos közösséget és megtekinti a filmet, az megérti, hogy abban való szereplésükkel kapcsolatban csak az elzárkózás lehetett az egyetlen megoldás. A film súlyosan elferdíti a rend történetét – állt közleményükben, de az igazság az, hogy a filmmel kapcsolatban ez még a legkisebb baj. Tévedésekkel mindig is számolnia kell a történettudománynak, és a tudománytörténet bőségesen jegyez olyan kutatási eredményeket, melyeket később revideálni kellett. Ez a film azonban nem téved, még csak nem is ferdít, hanem hazudik! Azt hazudja, hogy az alapítása óta római katolikus papok szerzetesi közösségét alkotó rend nem római katolikus. Azt hazudja, hogy a rend ezoterikus energiákat gyakorló pogány hitű táltosok közössége volt addig, míg létezett, merthogy már nem létezik. Legalábbis a ma létezők már nem igazi pálosok, hanem hamisítványok; lengyelek. Lefordítva magyarra: nemzetidegenek. Márpedig nyilvánvaló, hogy olyan sugallatú filmben, mely egyenesen a pálosok identitását támadja

meg, nem vállalhatnak interjút pálos szerzetesek, mert magával a szereplés tényével, bármit is mondjanak a filmben, csak a film mondandóját erősítik meg. Általában véve is elmondható, hogy áltudományos eszközökkel operáló kutatókkal nem lehet tudományos eszmecserét folytatni. Nem mintha hamis, vagy félreértelmezett adatokról ne lehetne vitatkozni és tudományos módszerekkel megvizsgálni azok igazságtartalmát. Fáradtságos, de lehet. Az alapvető baj az, hogy az ilyen alkalmakat, például egy-egy problémás téziskör vizsgálatára felépített konferenciát az alternatív kutatók nem az érveik felsorakoztatására használják fel, hanem arra, hogy később épp a konferencián való részvételük tényével igazolják kérdéses állításaik igazságát, a felvetett tézis tudományos megalapozottságát és saját személyük kutatói legitimitását.

Császár Tamás rendező felvonultatja filmjében az őskutatók táborának elitjét, akiknek szakmai kompetenciája pálos rendtörténeti vonatkozásban teljességgel tisztázatlan, mivel azonban az okkultista szubkultúrában évek óta a bölcsek kasztjának megbecsült tagjai, véleményük igazságtartalma megkérdőjelezhetetlen. Van, aki egyéb publikációiban professzorként hirdeti magát, noha saját maga által írt életrajza is legfeljebb a tudományos fokozatként nem értelmezhető egyetemi doktori címig jut, hiszen a világnak egyetlen egyetemén sem tudott nemhogy habilitációig, de PhD fokozatig sem elérni. Van, aki ennél jóval szerényebben csak kutatónak, például „néplélek kutatónak” titulálja magát. Bár saját foglalkozásuk leírásában tudományos terminusokat használnak, ahogy dolgozataikban és előadásaikban egyaránt, a tudományos kutatás rendkívül szigorú módszertanából azonban semmit nem alkalmaznak. Míg a tudomány előbb kutat és adatot gyűjt, majd

ebből az adathalmazból von le következtetést, addig az áltudomány előbb következtet, majd ehhez a következtetéshez próbál adatot szerezni. A tudomány a feltárt adatokból levont következtetést feltevésenként kezeli mindaddig, amíg az a többirányú ellenőrzéseken át bizonyítást nem nyer. Az áltudomány az előzetesen kiszelektált adatokkal alátámasztott következtetésre további következtetést épít. A tudomány a szigorúan alkalmazott logikai rendszert épp az általa nyert eredmények megbízhatósága érdekében alkalmazza, míg az áltudomány ügyet sem vet az objektivitásra olyannyira, hogy sokszor bevallottan hagyatkozik megérzésekre. Pont, ahogy a Pálosok című film. Áltudományossága ellenére, melynek mondataival ez esetben sem kívánunk vitatkozni, Császár Tamás zseniálisat alkot. A képi anyagban összehordott leletanyagot olyan vágásokkal, olyan zenei aláfestéssel és olyan szövegálmondással mutatja be, hogy a nézőben kétség sem merül fel az elmondottak tudományos megalapozottságát illetően. Pedig nincs könnyű dolga; alternatív kutatóink érvelésében – bár szóhasználati statisztikát nem készítettünk – a „talán”, a „ha”, a „valószínű”, a „megfontolandó” kifejezések és szinonimáik szinte mondatonként szerepelnek. A rendező ennek ellenére minden sugalmazást, egymással össze nem függő állítások és fogalmak társításával meggyőző, és főleg hiteles tényként tudja megjeleníteni. Mestermunka! Csak egyetlen példaként: a film úgy vezeti vissza a pálosokat az Arvisurák szíriuszi isteneihez, hogy a bükkszentléleki templomrom részletes bemutatása során mintegy mellékes információként beszúrja a település régi nevét, Dédest, mely nevet – mondja magyarázatképp - az Arvisurákból ismerhetünk a Deédesi Aranyasszony nevéből, akivel az úz, tehát palóc nép történetének leírásában találkozunk. Annak az úz népnek a

történetében, amelyik az ordoszi szövetség tagjaként az Arvisurákból legkevesebb 6000 éve ismert a történelemből (!). Ez a szép ívelés persze nem cél nélküli; így köti a pálosságot a szabadkőművesség gondolatvilágába. Természetesen kimondatlanul, hiszen az alkalmazott módszer nem a tiszta beszéd, hanem a beszivárgás módszere. Ősvallás című fejezetünkben bemutattuk az Arvisurák és a szabadkőműves ideológia közös eredetét. A film egy másik gondolatmenetében további kötést is alkalmaz; megemlíti a templomos lovagokat. A templomosokról tudjuk, hogy a szabadkőművesek tőlük, legalábbis egy eretnek csoportjuktól eredeztetik magukat. A pálosokat a film ezen része harcos lovagokként ábrázolja, vitézekként, és ennek alátámasztására a film egy miskolci, ma Diósgyőrben álló hármas szoborral példálózik. Rostás László építész arról beszél, hogy pálosaink ruhája régen nem olyan volt, mint a mai lengyel mintájú (!), hiszen harci feladatokat is meg kellett oldaniuk, így olyan ruhára volt szükség, amiben lovagolni is lehet. Ezért korabeli pálos lovagjaink reverendája (a szerzetesek habitust hordanak és nem reverendát – KBF) az alsó részen gombos volt, hogy ha lóra kell szállni, akkor azt szét lehessen nyitni. Az operatőr eközben a diósgyőri szobrot mutatja bizonyítékként, s valóban; a reverendán gombok vannak! Igaz, a szobor nem korabeli szerzeteseink egyikét jeleníti meg, hanem Nepomuki Szent Jánost, a cseh származású vértanút, aki a bányászok, a folyók, a hidak, a hajósok, a vízimolnárok, és a halászok védőszentje, a gyónási titok mártírja, s aki se nem volt magyar, se nem volt pálos. Az érvelés viszont ezzel a filmes alátámasztással abszolút hitelesnek tűnik.

A film főszereplője, mint általában a pálosokkal kapcsolatos okfejtések „hivatalos és hiteles forrása és igazolója”,

néhai Árva Vince atya, korábbi pálos szerzetes. A Pilisi Pálos Passió című kötet ajánlásában Bakk István azt vallja, hogy a pálosság a jelenkori útvesztőben eligazító tábla. *„Szellemi küldetésünk plátói szilárd alapja” az erkölcs remekbe szabott építményét viseli. Megtépázott lelkünk keserve keresi az erkölcs égi házát a Pálosok magyarországi alkotásaiban. Itt a lélek megnyugszik, mert rátalál a szépre, a jóra, az igazra. Ezzel már be is vallottuk, miért írtuk meg ezt a kis könyvet. Dolgozataink írása közben áthatotta lelkünket a Pálos szellemiség és leegyszerűsítette a kaotikus jelenkor megoldhatatlannak tűnő gondját. Éreztük, hogy szellemi vezeklésben veszünk részt, egymást követve kapaszkodunk fel a hegyfokon megbúvó kápolna, az égi város palotája felé. Követjük Árva Vince Atya útját, aki Szent Özséb és Első Remete Szent Pál nyomdokain vezérli az égi utat kereső magyarokat.*⁴⁶ Vince atyával, a rendből eltanácsolt pappal megszűnt a pálos folytonosság – írják a magyarságkutatók magára Vince atyára hivatkozva, s valóban; Vince atya tényleges törést tudott okozni a Magyar Pálos Rendben, mivel követői (vagy inkább sértődöttségének kihasználói) folytathatják a szabadkőműves, felvilágosodott király, II. József törekvését és ellehetetleníthetik szerzeteseinket azzal, hogy nemzetidegennek minősítik és visszaűzik őket eddigi menedékhelyükre, Lengyelországba. Árva Vince atya ugyanis egyszer csak megdöbbenő kijelentést tett. Azt állította, hogy két pálos rend van: *megtaláltam azt a dokumentumot, amelyből megtudtam, hogy ez a most működő Pálos rend nem azonos a Boldog Özséb által 1250-ben alapított*

⁴⁶ Bakk István: *Pálos Passió*, könyvajánló: Bakk István-Bakk Erzsébet-Gyárfás Ágnes: *Pilisi Pálos Passió* (MBE, Miskolc, 2011.)

*Pálos renddel.*⁴⁷ Vince atya ezt a következtetést VI. Piusz pápa rendeletéből vonta le. VI. Piusz pápa 1784. december 3-án pápai »Apostolicae Sedis auctoritas« kezdetű brévével, melyet Szaniszló Ágoston lengyel király kérésére adott, leválasztotta a pálosok lengyel tartományát a rend egészéből, kiemelve ezzel az általános generális hatóköre alól. Ily módon »Congregatio polona Fratrum Ord. S. Pauli i Erem« néven megalakult a lengyel pálos kongregáció. Nemcsak különálló tartományi főnökkel, hanem generális vizitátorral, akit csak egyszerűen generálisnak neveznek, aki az egész kongregáció felett gyakorolja a hatalmat. A lengyel nagykáptalanon választották meg őt, függetlenül a rend többi részétől.⁴⁸ Árva Vince következtetésével szemben az akkori pécsi előjáró, P. Borsos József hiába tette nyilvánvalóvá, hogy a pápai rendelet nem egy külön lengyel rendet teremtett, hanem egy olyan önrendelkezési lehetőséget a lengyel rendtartománynak, amely megakadályozta, hogy II. József keze a lengyel pálosokig elérjen, vagyis hogy a magyar szerzetesek felosztása, amely be is következett, ne okozza a czestochowai közösség megbénítását is. Az intézkedésnek tehát a rendet megmentő, nem pedig szétszakító célja volt. Pontosan ennek az előrelátásnak lett köszönhető, hogy II. József szándéka nem valósulhatott meg maradéktalanul, mert a magyar szerzetesi közösség testvéri menedéket talált Czestochowában, a szintén magyar alapítású kolostrobán. (1382-ben, Nagy Lajos magyar–lengyel király uralkodásának utolsó évében a vele rokonságban álló Opuliai László nádor meghívására magyar pálosok települtek Czestochowába. A Jasna Górán, vagyis a Fényes Hegyen emelt

⁴⁷ Árva Vince: *Az ősi Pálos rend története* (Dobogó 2003.)

⁴⁸ O. Sykstus Szafraniec: *Konwent Paulinów Jasnagórskich, 1382–1864.* (Czestochowa, 1966.)

kolostor oltárképét, a ma „Fekete” Madonnaként ismert és milliók által látogatott kegyképet szintén Nagy Lajos adományozta a lengyelországi pálosoknak.)

Mint ahogy tanulmányunk eddigi idézeteivel, úgy Árva Vince atyának kijelentéseivel sem kívánunk vitatkozni. Azt azonban le kell szögeznünk, hogy az egyházi jog nem ismer afféle megkülönböztetést, mint amire Vince atya hivatkozik, nincs két pálos rend! Egyetlen rend létezik, melyet a modern kor politikai szükséghelyezeteinek következményeiként hol innen, hol onnan irányítanak. Ma éppen Lengyelországból. Nem egyedülálló jelenség ez az Egyház életében. Az Osztrák-Magyar Monarchia területén szintén feloszlott jezsuiták vagy piaristák az üldöztetések idején ugyanúgy Európa más államaiban éltek tovább, hogy később újra gyökeret verjenek hazánkban. Ahogy ezek a rendek, a pálosok is ugyanazt az örökséget viszik tovább, amit elődeik. A rendből való kényszerű távozása után, a kétségtelenül sértett Árva Vince mind közelebb sodródott az őt pártfogásukba vevő ősmagyarként eladott vallást helyreállítani szándékozókhoz. A Magyarok Világszövetsége, a magyárpánmagyar eszméket támogató politikájával és a különböző ősmagyar kultuszcsoporthoz a politikai média egy meghatározott körének támogatásával (Barikád, N1 Híradó, Kuruc.info, Nemzeti Hírháló, Kárpátia, Nagy Magyarország, Magyar Jelen stb.) kihasználva az öregedő pap mentális gyengülését, mindent elkövettek, hogy Vince atyának az „ősi Pálos Rend” visszaállítását hangoztató elmélete hiteles történelmi valósággá váljon. *„Én a fogadalmaimat az Ősi, Boldog Özséb által 1250-ben alapított Pálos rendbe tettem le. Nem volt lehetőségem meggyőződni arról, hogy ez a Rend nem az Özséb által alapított Pálos rend. Ezért létrejött az error invicibilis*

(legyőzhetetlen tévedés), az Egyházjog szerint az így létrejött cselekedet érvényes, tehát az én fogadalmam a Boldog Özséb által alapított Ósi Pálos rendbe érvényes”- hadakozik Vince atya,⁴⁹ kiemelve azon meggyőződését, hogy akkor így ő az egyetlen tagja az ősi rendnek, a többiek csak lengyelek. Természetesen az elhunyt atya korábbi kortárs rendtestvérei sosem fognak elmarasztaló kijelentésekkel fordulni a nyilvánossághoz még akkor sem, ha Vince atya megnyilvánulásai és rendellenes támadásai nagyon veszélyes fegyvert adtak a pálos rendet a magyarságtól elszakítani szándékozók kezébe. A pálos lelkiség ezt a fajta intrikusságot semmiképp nem engedi! A fellelhető adatokból azonban kitűnik, hogy az Árva Vince sértődöttségét előidéző cselekmények kiváltója maga Árva Vince atya. Tudni való, hogy Árva Vince nem egyedül volt tagja a kommunista diktatúrában Magyarországon ismét betiltott rendnek. Az új fogadalmaskok az ötvenes évektől titokban tették le rendi fogadalmukat, és a különböző egyházmegyékben szétszórtan végezték papi hivatásukat. Sokszor még közvetlen előljárójuk sem tudott pálos rendi hovatartozásukról. Ők a következők:

P. ÁCS István György egri segédpüspök	1960
P. ÁRVA Vince Csaba	1959
P. BOTFAI József Levente	1959
P. FARKAS Béla Tamás	1959
P. ACZÉL László Zsongor dr.	1960
P. BORSOS János József	1961
P. GYÖRKÖS János Gyula	1961
P. IMRE János Csanád	1961
P. UDVARNOKY László István	1961
P. SZIEBERT Imre András	1964

⁴⁹ Árva Vince: *i.m.*

P. TEMESVÁRI Károly Benedek	1964
P. TÖLGYES Tibor Kálmán	1965

Árva Vince atya 1959-től 1990-ig az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye szolgálatában állt. 1968-tól könyvtáros Esztergomban. 1970-73 között a Keresztény Múzeum szakreferense az egyház részéről, de állítása ellenére nem volt annak igazgatója. (Utóda, Cséfalvay Pál is előbb a Keresztény Múzeumnak szakreferense, s csak 1976-tól annak első igazgatója). Nem volt érseki titkár sem, ahogy ezt életrajzában említeni szokta. 1976-ban Lékai László bíboros (éppen pálos rendtársától, Aczél László Zsongortól, akkor székesfehérvári püspöki szertartótól és személyi titkártól kapott javaslat alapján) Márianosztrára nevezte ki plébánosnak. 1961-től 1988-ig állt a szétszórásban levő magyar pálos közösség élén rendfőnöki megbízottként. A bíboros Vince atyát 1984-ben még Rómába is kiküldte egy évre, hogy tanulmányozza a szentté avatás jogi folyamatát, és vizsgáljon az eljárásrendből. 1985-ben Lékai László bíborostól, aki szimpatizált a pálos törekvésekkel, posztulátori kinevezést kapott a rendalapító Özséb atya boldoggá avatási eljárása előkészítésére. Kérésére a bíboros január 20-án évente Özséb-miséket tartott az esztergomi bazilikában, előmozdítva a rendalapító kultuszát. Vince atya a Pálos Rend sorsát már a nyolcvanas években is egy személyes ügyként kezelte. Ennek egyik jeleként a lengyelországi pálos rendfőnöktől 10 millió dollárt kért a ma is börtönként funkcionáló egykori márianosztrai kolostorépület megvásárlására. A rendi főelőjáróság ennek kapcsán tisztázni kívánta a magyarországi azon pálosoknak jogi helyzetét, akik az 1950. évi állami betiltás után nyertek felvételt a Pálos Rendbe. Tekintettel arra, hogy a rend működésének betiltása után a

rendtagok nem élhettek kolostori közösségben, és novíciusidejüket a kolostor falain kívül kellett letölteniük, szerzetesi neveltetésük inkább a lelkeségi elkötelezettségre irányult, a közösségi életet – annak minden vonatkozásával – nem élhették meg. A Szentszék később a politikai helyzet ismeretében elfogadta a kolostoron kívüli noviciátus érvényességét, ez azonban nem szüntette meg a különbséget az 1950 előtt fogadalmat tett pálosok, akik még a szabályos novícius életet élhettek, és az un. „fiatalok” közt. Többek között ez a szempont indokolta azt, hogy 1988-ban a Magyarországon titokban élő pálos szerzetesek legalizálásakor Josef Platek rendfőnök a Magyar Pálos Rend előjárójának olyan testvért nevezett ki Máthé Tibor Péter személyében, aki még az 1950-es felosztatás előtt, rendes körülmények között, rendes szerzetesi neveltetés után tette le fogadalmát. Árva Vince már azon is feldühödött, hogy nem kapta meg a lengyel generálistól kért 10 millió dollárt, de végképp akkor, amikor 1988-ban a rendtagok egyhangúan P. Máthé Tibor Péter fogadták el kinevezett előjárónak, aki 1996-ig rendfőnöki megbízottként, 1996-tól pedig tartományfőnökként vezette a pálosokat.

Árva Vince atya nem tudta sérelmeit feldolgozni, ettől kezdve a pálosok legújabb kori történetét úgy mesélte, hogy mind a rend működésével, mind Özséb kanonizálásával kapcsolatban mindig mindent egyedül ő intézett, sőt azt is állította, hogy még püspöknek is ki akarták nevezni, de ő nem fogadta el. (A püspökkinevezésekkel kapcsolatban akkoriban az a szólas járta, hogy *„aki tudja - tudniillik, hogy püspök lesz -, nem mondhatja - mert köti a titoktartás kötelezettsége - aki viszont nem tudja, az mondhatja!”*). Haragja a lengyel főelőjáró iránt akkor csúcsosodott ki, amikor az megróttá, hogy

nem tartotta a minimális közösségi életet sem, például nem járt a közös imádságokra sem. Egyénieskedő eljárásait az mutatja a legjobban, hogy miután Paskai László bíboros 1989 tavaszán megbízta a budapesti, korábban is pálos Sziklatemplom templomigazgatói feladataival, az év augusztusára meghirdetett megnyitó misére még a magyar pálos testvéreket sem hívta meg, s a rendtagok is csak újsághirdetésekből értesülhettek a jeles alkalomról. A lengyel generálist Vince atya folyamatosan azzal vádolta, hogy ki akarja sajátítani a Pálos Rendet, és ez vezette végül oda, hogy kijelentse: az ősi Magyar Pálos Rend nem azonos a mai Magyar Pálos Renddel. Az igazság az, hogy a kádári konszolidációt érzékelve a lengyelországi rendi vezetés már 1978-tól komoly kezdeményezéseket tett a Pálos Rend magyar földre való visszatérésének előmozdítására. Megfogalmazott törekvéseikkel határozottan fordultak II. János Pál pápa és a Szentszék felé; a magyar prímás, illetve a Püspöki Kar felé, s végül a magyar kormányhoz. Tanulmányunk függelékében közöljük Jozef Platek rendfőnök korabeli levelét az Állami Egyházügyi Hatóság vezetőjének, Miklós Imre államtitkárnak.

Árva Vince atya csalódottságának elemzése nem feladatunk, azonban mégis hivatkoznunk kell rá, mert az őt megkörnyékezők gonosz szándékkal és gonosz módon tették a pálosok elidegenítését célzó eszmefuttatásaik beigazolójává, hitelesítőjévé. Nem is elmarasztaló szándékkal hoztuk ezt felszínre, hanem a körülményekről való tisztánlátás érdekében. Nyilván nem ismeretlen előttünk az a szokás, hogy ha egy bármilyen szervezet alakul Magyarországon, akkor abból rövid időn belül kettő lesz, mert a kellő támogatottságot nem kapó, de ambiciózus személyek azonnal új szervezetet hoznak létre,

letagadva a másik szervezet létjogosultságát. Árva Vincének a rend előljárójaként történő kinevezése az atya várakozása ellenére elmaradt. Ennek részletes okairól a rend sosem adott ki nyilatkozatot, ezért csak találgatásokba lehetne bocsátkozni. Nyilván több tényező együttes hatásában rejlik a pálosok döntése. A generális intését, miszerint előljárót a rendes körülmények közt pálossá váló „öreges” közül kell választani, láthatóan megfogadták. Vélhetően befolyásolhatta döntésüket Vince atya összeférhetetlensége is. Az azonban bizonyos, hogy nem feltétlen akceptálták Vince atya békepapi mivoltát! Kortárs testvérei ma is jól emlékeznek arra, ahogy Vince atya invitálta őket a békepapi gyűlésekre.

A pálosoktól viszont igen messze állt az elnyomó hatalommal való paktálás, ezt pedig egész egyszerűen a pálos testvérek életrajzi adatai mutatják meg:

P. ÁCS Ferenc István (1912–1951): internálták. Vonat alatt találták meg, lőtt sebekkel a testén.

P. ARATÓ László Botond (1927–): internálták, 3 év börtönre ítélték.

Fr. BALOGH Béla Lehel (1929–1988): klerikus; internálták. Tengerésztiszt lett.

Fr. BENSE László Kerény (1929– ?): novícius. A váci internálás alatt tett fogadalmat.

P. BIHAR Árpád Tádé (1906–1993): alperjel. Internálták, 8 év börtönre ítélték.

P. BOLYÓS Rezső Ákos (1914–1994): internálták, majd 10 év börtönre ítélték. 1961-től rendfőnöki megbízott.

P. BOLVÁRY László Pál (1924–2001): előbb 3 évre, 1961-ben pedig 6 év börtönre ítélték. 1956-tól rendfőnöki megbízott.

P. CSELLÁR István Jenő (1911–1959): 1950-től rendfőnöki megbízott. 10 év börtönre ítélték. 1956-ban az USA-ba ment, ahol autóbaleset érte.

P. GALAMBOS Kálmán (1885–1950): házfőnök. 1950-ben internálás helyett betegsége miatt a pécsi kórházba vitték, ott halt meg.

P. GYÉRESSY Béla Ágoston dr. (1908–1986): művészettörténész; 7 év börtönre ítélték.

P. HOMONNAY Sándor Miklós (1915–1998): házfőnök. 6 év börtönre ítélték.

Fr. JUHÁSZ Jenő Márton (1920– ?): segítő-testvér, 1951 áprilisában internálták.

P. KOVÁTS Ferenc Imre (1932–1958): csak titokban tehetett fogadalmat 1956-ban. Az ÁVH embereitől elszenvedett sérüléseibe halt bele.

P. KOZÁRI Lajos Vendel (1919–1997): a Váci, majd a Győri Egyházmegyében plébános. Częstochowai magyar lelkészként halt meg.

Fr. KÖNYVES Imre Lajos (1910–1985): segítő-testvér. 7 év börtönre ítélték. Pannonhalmán halt meg.

Fr. LELKES József Paszkál (1914–1981): segítő-testvér. 5 év 6 hó év börtönre ítélték.

P. MÁTHÉ Tibor Péter (1926–2008): internálták. 1989-től 1996-ig rendfőnöki megbízott, 1996-tól 2002-ig tartományfőnök.

Fr. MINDÁK Lajos Zoltán (1925–2003): novícius. Internálták.

Fr. MITURA Márk (1912–1984): segítő-testvér, sekrestyés. Internálták.

Fr. OLÁH Ferenc Julián (1912–1989): segítő-testvér, internálták. Börtönben töltött 5 év 5 hónapot. Częstochowában halt meg.

P. RÁBA Márk Lukács (1919–1996): házfőnök, 7 év börtönre ítélték. Később Amerikába távozott, majd svájci magyar lelkész lett. Életének utolsó hónapjaiban a budapesti Sziklatemplomban végzett lekipásztori szolgálatot.

P. RAUCH László Attila (1926– ?): 1950-ben 3 év börtönre ítélték. 1957-ben Nyugatra távozott.

Fr. ROSTÁS József Alfonz (? – ?): novícius. Internálták.

P. SCHMIDT Sándor Béla (1902–1961): internálták. A Pécsi Egyházmegyében működött.

P. SZABÓ Sándor László (1900–1978): 3 év 6 hónap börtönre ítélték.

Fr. TAMÁS Imre József (1925– ?): novícius. Internálták.

P. TÓTH Ferenc Szabolcs (1901–1952): 1950-től a Pécsi Egyházmegyében segédlelkész. Közlekedési balesetben halt meg. Írói neve Bodroghy Szabolcs.

Fr. TÚRI János Didák (1920–2007): segítő-testvér. 5 év börtönre ítélték. Amerikába távozott, Doylestownban halt meg.

Fr. VARGA J. Sebestyén (1927– ?): segítő-testvér, szakács. Internálták.

P. VEZÉR György Ferenc (1914–1951. augusztus 3.): perjel. A Grósz-perben halálra ítélték, majd kivégezték.

P. VINCZE László Tihamér (1917–1959): lelkész. Internálták. 3 év börtönre ítélték, 1956-ban Nyugatra távozott. Bernben gyanús körülmények között hunyt el.

P. ZEMBRZUSKI Mihály (1908–2003): 1940-től rendfőnöki megbízott. 1944-ben, illetve 1945-től illegalitásba kellett mennie. 1948-ban kiutasították Magyarországról. Az amerikai Doylestownban nyugszik.

Nyilvánvaló a kérdésfelvetés: ha ezek az emberek nemzetidegenek, akkor kik a hazafiak?

Árva Vince az utolsó pálosként hirdette magát, mondván az a rend, amibe ő belépett, az ominózus pápai rendeletre való hivatkozással nem az igazi, nem az ősi, Özséb alapította rend. Én vagyok az egyetlen pálos az ősi rendből! – állítja Vince atya és vele az alternatív kutatók hada. Egy pillanatra fogadjuk el Vince atya és Császár Tamás filmjének állítását és pálosainkat kezeljük idegen testként. Csakhogy az állítás saját magát semmisíti meg: ismételten csak anélkül, hogy megítélnénk a kijelentések valódiságát, kérdezzük meg; ha az ősi rend kihalt a kalapos király feloszlató rendelkezésével, akkor Vince atya a rendelkezést követően 200 évvel kinek a kezébe tette le a pálos fogadalmat? Vince atya kitől részesült 200 év távlatában abból a tanításból, mely a pálosok sajátja? Mert bizony, ha a pálosok kihaltak a XVIII. századi feloszlatással, akkor Vince atya egy percig nem volt pálos szerzetes és egy percig nem birtokolta az ősi pálos „tudást”. (Hacsak „tudását” nem a kollektív

tudattalannal való kozmikus kapcsolatban szerezte – ilyen azonban keresztény emberként, ráadásul felszentelt papként természetes, hogy nem állított.) Császár Tamás Pálosok című filmjének alappillére, miszerint az ősi pálos rend egyetlen 21. századi képviselője Árva Vince, a Magyar Pálos Rend szerzetesei pedig az ősi magyar értékeket (értsd: táltosságot) már nem birtokló lengyel jövevények, alapvetően hamis, ha ennek indokául azt bizonyítja, hogy a rend feloszlott II. József rendeletét követően.

Politikai okkultizmus

A társadalom eltávolodott attól az Istentől, akit korábban az ember az abszolút igazsággal és igazságossággal azonosított. Elárasztotta pornográfiával és kulturálatlansággal a világot, megmérgezte a nemeket, és aláasta a férfi és nő közti kapcsolatot. Ezért az emberiség ma egy morbid, dekadens, enervált - felületes, képmutató - társadalomban él, ahol az emberek kiárusítják magukat, hogy munkához jussanak, és ahol a tömegtájékoztatás és a nevelés a propaganda és a tudatipar áldozatává lett. Az emberiség többségétől megtagadják az igazságot. Az emberiség a sátáni világerők markába került, amely szolgasorba kívánja őket taszítani. Egy összeesküvés tanúi vagyunk, egy összeesküvésnek a keresztény nyugati civilizáció ellen, amely oly mértékben sikeresnek bizonyult, hogy még csak említeni se szabad.⁵⁰ A szabadelvűség dogmája szerint a szabadság vonatkozik az egyéni, gazdasági szabadságra és a piacoknak az államhatalomtól független szabadságára; a modern ember szabad. Termelhet és kereskedhet, dolgozhat és dolgoztathat, mindenki tehetsége és lehetősége szerint. A fő kritérium, hogy adót fizessen az államhatalomnak a szabadságáért, s ezzel párhuzamosan az államhatalom adja magánkézbe a vállalkozásait, mert ott az majd gazdaságosabban fog működni. Így jön létre az a magánhatalom, ami ha szervezetté válik nemhogy az ember fizikai szolgálatára, hanem a lelkére is

⁵⁰ Drábik János: *A kiválasztottak*, I. rész: *Ki választotta ki a „kiválasztottakat”?* idézi Henry Makow közlését

pályázik. Kialakul az a kultúra, ahol az egyház valóban csak ópium, s ahol az Istent az emberi lét alaptörvényeivel együtt felváltja a gazdasági növekedésbe vetett hit a maga törvényeivel. A végcél pedig egy olyan nemzetközi gazdaság, amelyet a pénzügyi érdekcsoportok által irányított Nemzetközi Valutaalap és a Világbank felügyel és szabályoz. A globális világ.

A megígért arany csillogása ellenére a globális világ felé sodródó emberben megszólal a vészharang, társadalmunkban ismét hallatja hangját a régi polémia; a népies-urbánus, a keresztény-szabadkőműves, a konzervatív-liberális, a nemzeti-globalista vita. Mindegy hogyan hívjuk, egy tőről fakad. De a harc nem nyílt sisakkal folyik. Rejtőzködve, megtévesztve. A harcmódor főbb jellemzője a beszivárgás és a bomlasztás. Az urbánus tanult a népiestől; a parasztember úgy oltja a tüzet a tarlón, hogy széliránnyal szemben is felégeti a földet.

A magyarságból 200 évnyi felvilágosodás és 50 évnyi aktív politikai üldöztetés alatt sem sikerült kiirtani a kereszténységhez való kötődés tudatát. A magyaroktól nem lehetett elvenni a földet háborús megszállással, csak ideig-óráig. Nem lehetett a magyart kiirtani ideológiai megszállással, legfeljebb passzív rezisztenciába kergetni. Nem maradt más, mint elvenni a fundamentumot; irtsuk ki belőlük a kereszténységet! De most ne a törvény erejével, ahogy például II. József, a szabadkőműves király, mikor kiűzte többek közt a pálosokat, és ne is a társadalmi kirekesztés erejével, ahogy mondjuk Rákosi Mátyás tette, hanem a saját hiúságuk erejével. Lám-lám, mi mindenre felhasználható az emberben felbuzgó nemzeti érzés! Megérkezett a politikai okkultizmus.

És nyomában elvesznek az alapértékek. Azok az alapértékek, melyek képesek voltak eddig egyben tartani ezt a nemzetet, és nem kevésbé Európát is. Azt mondják, hogy a különböző tanítások közt találjuk meg a magunk lelkületének leginkább megfelelő tanítást, hiszen itt mindenki lehet a maga módján is vallásos. Ha Isten szabad akaratot biztosított az embernek, akkor annak lehetőségét is adta, hogy a maga módján legyen vallásos. Azért ideje felhívni a figyelmet arra, hogy ne álltassuk magunkat: ha a magunk módján vagyunk vallásosak, akkor nem vagyunk vallásosak! Mert a magunk módján gyakorlott vallás azt jelenti, hogy a magunk szája íze szerint válogatunk össze az isteni törvényekből egy csokrot, ami számunkra megfelelően kényelmes és elfogadható. Azt jelenti, hogy a megérzéseinkre hagyatkozunk, és ezeket a megérzéseket fogadjuk el valóságként. De megérzés alapján nincs biztos megismerés! Azt jelenti, hogy az isteni törvényeket felülírjuk, hiszen válogatunk belőle. Kényelmes ugyan, de ez nem vallás, mert ettől a pillanattól ezek emberi törvények lesznek. Azt jelenti, hogy a bűn a továbbiakban nem állandó erkölcsi kategória, hanem jogi kategória, a többség által közmegegyezéssel elfogadott kategória. Időről időre megváltoztatható tételről beszélünk ekkor. Ettől kezdve a jót nem Isten, hanem a többség határozza meg. Nem az örök isteni állandósághoz ragaszkodunk, mint változtathatatlan alapértékhez, hanem önmagunkhoz, amit befolyásol az ember maga, a megérzései, az éppen elé pakolt „tudás”-nak nevezett valami, a feleség, a szomszéd, a főnök, az aktuális politikai helyzet, a divat és leginkább a média. A megérzéssel nem sokra lehet menni, megkérdőjelezhetetlen alapértéknek, iránymutatónak semmi esetre sem megfelelő. A tudásnak nevezett valami meg manipulált, ezt igyekszik illusztrálni ez az

egész tanulmány. A feleség talán keresztény, de a főnök már nem biztos. A globális politikai helyzetet sem a keresztények határozzák meg, mint ahogy a divatot sem. És a média? Minek sorolni! Érezzük, hogy irányítanak.

Rohanunk az új szellemiség felé, ami megoldást kínál; egyszerre ősi, egyszerre nemzeti, egyszerre hittel teli megoldást. Pedig itt sem Isten irányít, mert a minden csatornából ránk rontó új szellem is a magunk módján gyakorlott vallásosságot kínálja megoldásként - nem véletlen! Így továbbra sem Isten irányít, hanem a pillanatnyi helyzet. Igaz, hogy így ez csak sodródás, de jóleső, mert még mindig jobb, mint megváltoztathatatlan erkölcsi törvényekkel élni. Hiszen a modern ember szabad! Ha a jót azonban nem Isten határozza meg, akkor azt valakinek meg kell fogalmazni a többség nevében, aki arra fog hivatkozni, hogy ha valamit sokan csinálunk, akkor az jó. Példának okáért a politikusok szeretik felhasználni ezt a logikát, mert azt mondják, hogy a többségi felhatalmazásuk bizonyítja azt, hogy amit ők csinálnak, az jó. Minél erősebb a többségi felhatalmazás, annál jobb. Erre való hivatkozással pedig megmondják, hogy mit gondoljon a többség, aki felhatalmazta őket. Ezt hívják liberalizmusnak és így születnek a megmondó emberek. De az igazságot nem lehet népszavazással eldönteni. És az Istent sem lehet megmondó emberekre cserélni.

Túl csökönyös nép ez a magyar; itt van a Kárpát-medencében és nem akar innen elpusztulni sehogy sem. Viszont a tarlóégetés példáján okulva; tüzet tűzzel is lehet oltani: ha olyan történelmet lehet vele elhitetni, ami aláássa nemzetmegtartó erőként funkcionáló alapértékeit, ellenségeiknek nyert ügye van. A közös múlt, a közös

hagyomány, a közös hit alapozza meg a közös erőt. Jelenits István piarista úgy fogalmazta meg a magyarság identitását, hogy „a magyarságot, mióta csak nemzetté lett, az a hit élteti, miszerint Isten Fia egy lett közülünk”. A politikai okkultizmus azért születik, hogy beépüljön a közös hitbe, a közös hagyományba, a közös múltba, és belülről, a nemzeti gondolkodás oldaláról ássa alá a nemzeti közösség fundamentumait. Összeesküvés-elmélet lenne? Az idő igazolja a pillanatnyi folyamatokat, mert a történelem előrehaladtával megláthatókká válnak az egyes folyamatok eredményei és ezek ismeretében utólag már visszafejthetők a mögöttes szándékok. A nőmozgalmat férfiak találták ki, mégpedig azért, hogy a dolgozó nők béréből adójövedelemre lehessen szert tenni. Száz év távlatából persze könnyű a végső következtetést levonni. De a ma történésének kérdéseit már ma is feltehetnénk!

Feltehetnénk azt a kérdést, hogy kinek áll érdekében a magyar embert politikai passzivitásra ösztönözni a kozmikus erők törvényszerűen bekövetkező beavatkozásának sugalmazásával?

Kinek áll érdekében a kapitalizmus immoralitásától fuldokló embert a passzivitáskultúra irányába terelni?

Kinek áll érdekében a nemzeti múlt meghamisítása, deszakralizálása és hiteltelenné aljasítása?

Kinek áll érdekében a nemzeti egységet és a keresztény államot jelképező legszentebb nemzeti ereklyét, a Szent Koronát hamis istenítéssel bálványfigurává alacsonyítani?

Kinek áll érdekében az alapértékektől való eltávolítás?

Vajon miért van az, hogy a magyarok elé példaképül és követendőnek felmutatott ősi hitvilág (lásd: uruki-manicheus kereszténység) pont egy olyan hitrendszerre sugall, ami a gnosztikus rózsakeresztesek és a talmudista szabadkőművesek ideológiai alapjait képezi?

Hogyan lehetséges, hogy Alice Ann Bailey, a New Age egyik szülőanyja azt írja, hogy mozgalmának célja „egy világgazdasági rendszer megteremtése; a magántulajdon átruházása a hitelügyekben, a közlekedésben, a tömeg javak termelésében egy világigazgatóságra; a szükségletek felismerése, biológiai kérdések, a népsűrűség kérdései, az egészségügy alávetése egy világszintű kontrollnak; az egész világra kiterjedő szavatolása a szabadság és a jólét minimumának; kötelezettség arra, hogy az egyéni életet egy világigazgatóság céljainak alárendelik”? Hogyan lehetséges, hogy Carroll Quigley a „Tragédia és remény” című tanulmánya szerint a nagyhatalmú pénzdinasztiák stratégiai célja „nem kevesebb, mint létrehozni a pénzügyi ellenőrzés olyan magánkézben lévő világrendszerét, amely képes uralni valamennyi ország politikai rendszerét és a világgazdaság egészét”? Magyarán hogyan lehetséges, hogy az a New Age szellemiség, ami tetten érhetően meghódítja a globalizmus szorításából a nemzeti kultúrához visszamenekülni szándékozó embert (lásd: többek közt az Arvisurákat), az a globalizmus céljait tűzi ki maga elé?

„Te is Magyarország, édes hazám, a pálosokkal fogsz növekedni, és ugyanúgy fogsz hanyatlani” – értelmezi Pázmány Pétert boldog-boldogtalan, és lám a nemzetinek mondott tanítások eredményeként, ma pálos szerzeteseink csak „lengyel

utánczátok”. Ugyan kinek áll érdekében a magyarság 800 éves lelki támaszát elidegeníteni?

Kinek áll érdekében a magyarságot megfosztani „máriás” hitétől, országot és nemzetet eddig sikeresen védő Nagyszűzanyától (hiszen még éppen hogy, de megvagyunk!), és az ősi hit kultikus látomása alatt egy hajótörött szíriuszi UFO-ra cserélni?

Hej rege rejtem – kezdi a táltosok énekével az Arvisura – azaz *varázssal varázsolom*.⁵¹ A refrén első szava a „haj” valószínűsíthetően a magyarok régi istenhívó kiáltása. Liudprand, cremonai püspök Antapodosis című művében megemlíti, hogy a kalandozó magyarok „hui, hui” kiáltással támadtak ellenfeleikre. A szabadkőművesség ezredéves hagyományt vett elő, amikor „hui, hui” kiáltással rátámadt a keresztény nemzetre. Ördögi stratégia, és valljuk be, hogy támadáshoz kifejezetten jónak tűnik. Védekezéshez viszont az „Isten irgalmazzon” az egyetlen célravezető.

⁵¹ Pais Dezső: *A régi magyarság szellemi életének kérdésköréből. A Magyar Nyelvtudományi Társaság Kiadványai*, 75. Bp. 1949.

Függelék

1. Az MKPK körlevele, melyet 2009. szeptember 20-án minden katolikus templomban felolvastak

Krisztusban Kedves Testvérek!

Szent István király intelmei ma is időszerűek. Közülük az első a katolikus hit megőrzésére vonatkozik. Mi, akik mint püspökök a tiszta katolikus hit őrei vagyunk, nem hagyhatunk figyelmen kívül néhány olyan jelenséget, amely napjainkban híveink körében is terjed.

Azt tapasztaljuk, hogy ismét erőre kapott egyfajta pogányság. Ahogyan Szent István halála után, úgy most is támadja a kereszténységet. Néhány évvel ezelőtt még az elvilágiasodást tartottuk szinte az egyetlen veszélynek. Bár továbbra is jelen van népünk körében ez a fogyasztói szemlélet, az élvhajzás és a hedonizmus bálványa, ma az újpogányság szelleme is erősödik.

A kommunista évtizedek alatt próbáltak mindent elfelejtetni, ami magyar és keresztény azonosságunkat erősítette. Kisebrendűségi érzést tápláltak belénk, azt sulykolták, hogy utolsó csatlósok vagyunk, nacionalisták és sovinszták. Ehhez újabban a kirekesztő és a rasszista jelzőt is hozzáteszik. Mindezeket a szeretettel ellenkező magatartásokat határozottan elutasítjuk. Szükséges és jogos, hogy helyes öntudatra ébredjünk, keressük, újra tudatosítsuk igazi értékeinket, magyar örökségünket kulturális, történelmi és tudományos területen egyaránt. Ennek része az is, hogy megerősödjünk keresztény öntudatunkban, hiszen a krisztusi kinyilatkoztatás magyar kultúránkban is megtestesült, azt megnevesítette és megszentelte. Ezeréves magyar kultúránk a keresztény hit nélkül nem érthető. Ezt az öntudatra ébredést mi is nagyon fontos keresztény és magyar feladatnak tekintjük.

Sajnos azonban ennek az öntudatra ébredésnek vannak vadhajtásai is. Ezek egyike a különböző vallási elemeket keverő ún. „ősmagyar szinkretizmus”. Ez a jelenség azért is nagyon veszélyes, mert kereszténynek tűnő vallási nyelvezetet használ és könnyen megtévesztheti még a vallásukat gyakorló hívőket is. Ezek közé tartoznak a Jézusról és Szűz Máriáról szóló tudománytalan állítások. Ilyenek pl. a „Jézus, pártus herceg”-elmélet, vagy a táltosok, a sámánok és a pogány ősmagyar vallás

egyéb valós vagy vélt elemeinek újraélesztése. Olykor még a legnemesebb hagyományőrző mozgalmakat is felhasználják arra, hogy a pogányságot népszerűsítsék. Keresztény hitünk nem pusztán az ember istenkeresésének az eredménye, hanem Isten kinyilatkoztatásán alapul, amely Krisztusban teljesedett be. Ő az út, az igazság és az élet az egyének és a nemzetek számára is.

Ezért kell megemlítenünk a hitünk igazságát fenyegető egyéb veszélyeket is, mint pl. az okkultizmust, a spiritizmust és a bálványimádás különböző formáit.

Arra kérjük katolikus testvéreinket, hogy óvakodjanak minden ilyen megtévesztő kezdeményezéstől.

Pál apostol figyelmeztetése napjainkban is időszerű: „Mert jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztassák. Az igazságot nem hallgatják meg, de a meséket elfogadják” (2Tim 4,3-4).

Katolikus hitünk elleni támadás érkezik a szélsőségesen liberális eszmék irányából is, amelyek a relativizmus diktatúráját erőltetik ránk, azt a szemléletet, amely kétségbe vonja magának az igazságnak a létét. Ez az irányzat az élet tisztelete helyett a halál kultúráját terjeszti. Tagadja vagy relativizálja a férfi és a nő különbségét, valamint a házasságot és a családot. Ezzel szemben mi elfogadjuk a teremtő Isten tervét az emberről, a családról, a kultúráról, a nemzetről. A globalizációval szemben a katolicitást valljuk. A katolikus igazság nem nemzetközi, hanem nemzetek feletti, de hogy konkrétan létezhessen, a nemzeti kultúrákban kell megtestesülnie.

Katolikus hitünket kikezdheti az a felfogás is, amelyet így szoktak megfogalmazni: „vallásos vagyok a magam módján”. Csak akkor vagyunk és maradunk katolikusok, ha az Egyház élő hitével összhangban hiszünk, mert egyedül egyházának ígérte meg Jézus Krisztus: „Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig” (Mt 28,20).

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia

2. A pálosok magyarországi visszatérésének ügyében

Jozef Platek rendfőnök levele Miklós Imre államtitkárhoz:

1. A magyar föld rendje - a magyar Pálos Rend.

A Pálos Rend Magyarországon keletkezett a XIII. sz. első harmadában. Ez az egyedüli magyar alapítású szerzetesrend, amelyet a történelmi Magyarországon mind az uralkodók, mind a társadalom felkarolt. A magyar nemzet karakteréből nőtt ki, s a magyar vallásos társadalmi kíváncsagságnak megfelelően gyorsan elterjedt szülőhazája egész területén. Nevüket beírták a magyar történelemben sokoldalú tevékenységük révén. Nevelőik voltak az uralkodók gyermekeinek, megszervezik az első iskolákat, kórházakat, társadalmi segítséget nyújtanak, irodalmat, művészetet teremtenek, építkezéseket vezetnek. Még dióhéjban is nehéz felsorolni tevékenységüket, s működésüknek gyümölcsei ma is fellelhetők. A Rend történetírója, dr. Kisbán Emil két kötetes munkáját ezzel a megállapítással zárja: „Amint való igazság, hogy a Rend felvirágzása mindig együttjárt a magyar kultúra szellemi és anyagi felvirágzásával, úgy a Rend sorvadása egyben a nemzet erejének veszte s megsemmisülésére vezetett s azért erősen hisszük, hogy napjainkban is beteljesedik az ősi jóslat, amit a hazaszeretet és a Rend iránti szeretet diktált: „Et tu Hungaria, mi dulcis patria, cum paulinis crescis, et cum iis itidem decrescis”.

(Te is, Magyarország, édes hazám, a pálosokkal fogsz növekedni és ugyanazokkal fogsz hanyatlani.) A Pálos Rend visszatérése Magyarországra egyben visszatérés lenne a Rend gazdag örökségébe és önazonosságába.

2. A Pálos Rend a lengyel-magyar barátság és egység jele. Nem kétséges, hogy Nagy Lajos magyar királynak a tette, amellyel a Pálos Rendet letelepítette Lengyelországba 1382-ben, nemcsak a lengyel-magyar politikai egységnek volt a jele, hanem a lengyel-magyar barátság kifejezése és megszilárdítása. Amint a lengyel pálosok történelmében megtalálhatók a magyar vonások, úgy a magyarokéban is a lengyel hatások. A két kultúrának egymásra hatása mindig megtalálható a múltban, s meglesz a jövőben is, és ez az értékcsera csak gazdagítja a két közösséget. A pálosok visszatérése mindkét fél részére hasznos lenne, s valóban csak elmélyítené a két nép évszázados barátságát.

3. A Rend visszatérését megkívánja a történelmi igazságosság és igazságszolgáltatás is, azon jogtalanságok miatt, amelyek a Rendet az utóbbi

időkben érték. Itt hivatkoznunk kell a tárgyilagos történelemre. A sztálinizmus idején, a személyi kultusz korában az Államvédelmi Hatóság emberei Rákosi Mátyás parancsára 1950. június 9-én 21.30-kor internálták (Pécs) összes szerzeteseit. A pálosokat teherautókon a váci püspök palotájába hurcolják. A megadott indítékok szerint: „A szerzetesek pécsi tartózkodása állami szempontból nem kívánatos!” Ez nemcsak az emberi jog súlyos megsértése, de egyben a szerzetesek alaptalan rágalmozása is. Itt meg kell említenem a beteg szerzeteseinkkel való durva és embertelen bánásmódot. Nevezetesen P. Galambos Kálmán idős parkinson-kóros szerzetesünket elszállítják az idegklinikára, ahol a hiányos kezelés folytán hamarosan 1950. július 19-én meghal. A szerzetesek ügyében Grösz József kalocsai érsek tárgyal a kormánnyal, amelynek eredményeként az „állami megegyezés” alapján 1950. szeptember 8-án, Magyarország területén minden szerzetesrend működését betiltják. A papságot egyházmegyei szolgálatra osztják be, a laikus testvéreket szélnek eresztik, hogy munkát keressenek saját fenntartásukhoz. Erőszakkal eltulajdonítják a kolostorokat 1950. november 1-én, és iskolákká, óvodákká, internátusokká alakítják át. Azt is megtiltják, hogy a szerzetesek külföldi kolostoraikban keressenek menedéket. Büntetnek minden kísérletet a szerzetesi élet titkos folytatására. Ám a magyar pálosok tragédiája még ezzel sem fejeződik be. Rájuk még különleges megpróbáltatás vár, amelyektől más rendek mentesek maradnak. 1951. Húsvétja, március 25-e az újabb meghurcoltatás kezdete. Az Államvédelem szorgalmasan felkutatja a már szétszórta élő pálos szerzeteseket, begyűjtik őket a budapesti (PV=Pestvidéki) börtönbe. Újabb kitalált rágalmakkal, a Vörös Hadsereg elleni politikai összeesküvéssel vádolják őket, s a száz napos kihallgatások és verések után megkezdődik a mutatványos „bírói per”, felsorakoznak a bérelt és megfélemlített hamis tanúk is, és a való tényekkel ellenkező terhelő vallomást tesznek. A pálosok perét összekötik az ún. „Grösz-perrel”. A nem régen még tárgyaló kalocsai érsek most a vádlottak padján van, a nagy „kompromisszum” szerzője, most a főbűnös. A bírói ítélet pálos szerzetesünket P. Vezér Ferencet kötél általi halálra ítéli, amit végre is hajtanak rajta. A többi pálos 5-10 évi börtönt kap. A ma még élő pálosok nem kívánják megírni szenvedésük történetét, megírták azt hivatottabb szerzők, akik együtt szenvedtek abban az időben. Megelégedéssel kell emlékeznünk arról, hogy szerzeteseink, mind a pör folyamán, mind a rabság idején méltóan viselkedtek hivatásukhoz, és áldozatosan szolgálták rabságukat, más világnézetűeket is. 1956-ban öt év börtön után a sztálini pörök revíziója nyomán a szerzeteseket kiengedik a börtönből, s egy részüket minden anyagi kártérítés nélkül rehabilitálják. Csak a pálosokon marad meg a „politikai bűntény” bélyege.

Továbbra is tilos részükre a lelkipásztori munka, nem kapcsolódhatnak be az Egyház életébe. Megromlott egészséggel térnek vissza rokonaik körébe, akiknek amúgy is sokat kellett szenvedni miattuk. Néhány rendtárs hozzátartozója a kiállott meghurcoltatás és rágalmak nyomán hamarabb költözik el az élők sorából.

Önfenntartásuk miatt el kell fogadniok a legnehezebb munkákat, sokszor a bányamunkát is. P. Bolváry Pál rendtársunkat újból perbe fogják illegitim szerzetesi élet szervezéséért, s két évre újra bebörtönzik. Mind a mai napig egyikük sem kapta meg a teljes rehabilitációját, amely a történelmi igazságosság révén őket megilletné. Különben nem is erre várnak magyar pálosaink, akik egyénileg tovább élnek hűségese szerzetesi életüket abban a reményben, hogy szenvedésük nem hiábavaló, hanem hasznára lesznek az egész magyar népnek s a Pálos Rendnek is amely kívárja, amíg megfelelő helyet kap saját hazájában.

*Czestochowa, 1988. június 30. **P. Jozef Platek pálos rendfőnök.***

Jegyzet

- (1) Grüll Tibor: *A magyarok hamis evangéliuma. A pártus herceg rokonsága. Hetek* (IV/31) 2000.07.29.
- (2) Magyar Pálos Rend: Nyilatkozat. (Forrás: www.palosrend.hu)
- (3) Grüll Tibor i.m.
- (4) Jelenits István: *Bálványrombolás. Heti Válasz* 2009/XI.
- (5) John B. Cobb Jr.: *Religion and Economics / Economism and Traditional Religions.* (www.religion-online.org)
- (6) John B. Cobb Jr. i.m.
- (7) John B. Cobb Jr. i.m.
- (8) John B. Cobb Jr. i.m.
- (9) Szalai András: *Korunk irányvesztettsége. Apológia Kutatóközpont* (www.apologia.hu)
- (10) Szalai András i.m.
- (11) Szalai András: *New Age. Apológia Kutatóközpont* (www.apologia.hu)
- (12) Szalai András i.m.
- (13) Szalai András i.m.
- (14) Szalai András i.m.
- (15) Gál Péter: *A New Age keresztény szemmel. Mi végre mindez - Előszó. Szent István Társulat, 2010.*
- (16) Paál Zoltán: *Arvisura (Igazszólás) Regék a hun és a magyar törzsszövetség rovásírásos krónikájából. Harmadik kiadás. Összeállította és szerkesztette Bolyky Úr János 2005. Budapest. I. Bevezetés, 12.o.*
- (17) Paál Zoltán i.m. 13.o.
- (18) Paál Zoltán i.m. 14.o.
- (19) Paál Zoltán i.m. 1/B. *Arvisura, Éjszakák és az Ősi Szélasszony viadala, 42.o.*
- (20) Horváth Mihály: *Magyarok története – bevezető 1858. Pest*
- (21) v.ö: *Finnugor mitológia. Mitológiai Enciklopédia I. Bp. 1988. 527–560. Hoppál Mihály: Az uráli népek hiedelemvilága és a samanizmus. Urali népek. Nyelvrokonaink kultúrája és hagyományai. Szerk. Hajdú Péter. Bp. 1975. 211–233.*
- (22) Klima László: *Az uráli népek hitvilága*
- (23) Kiszely István: *Az ősmagyarok hitvilága. Az ősmagyarok vallásáról*
- (24) Paál Zoltán i.m. *Palócok Ataisz regéje, 24.o.*
- (25) Paál Zoltán i.m. *1/A Arvisura, Hogyan lett Úzból Ózd, 25.o.*
- (26) v.ö: Bán Aladár: *Medvetisztelet a finnugor népeknél, különösen a lappoknál. Ethnographia, 1913.*
- (27) Paál Zoltán i.m. *143/B Arvisura, Kaltes asszony szekerén, 260.o.*
- (28) Michael York: *Pagan Theology: Paganism as a World Religion 2003.*
- (29) Szilágyi Tamás–Szilárdi Réka: *Istenek ébredése. Az újpogányság vallástudományi vizsgálata Szeged 2007. Szilágyi Tamás: Mi az újpogányság?*

- (30) *A Magyar szókészlet finnugor elemei: Etimológiai szótár*, szerk. Rédei Károly, I. (A-Gy) 1967.; II. (H-M) 1971.; III. (N-Zs) 1978, Bp.
- (31) v.ö: Diószegi Vilmos: *A pogány magyarok hitvilága* 1967, Bp.
- (32) v.ö: Diószegi Vilmos: *Samanizmus*. Bp. 1998. 32–33.o
- (33) *Magyar Katolikus Lexikon*
- (34) Paál Zoltán i.m. 236/E Arvisura, V.Oscus tábla. *Gilgames utódja*, 353.o.
- (35) Paál Zoltán i.m. 354.o.
- (36) Paál Zoltán i.m. 236/I Arvisura, VIII.Oscus tábla. *Új népnek híre száll*, 375.o.
- (37) Paál Zoltán i.m. 377.o.
- (38) Michael Hesemann: *Sötét alakok* 2009. Bp. 63.o.
- (39) Michael Hesemann i.m. 67.o.
- (40) Paál Zoltán i.m. 236/J Arvisura, IX.Oscus tábla. *A szerződés várható felmondása 360-ban*, 385.o.
- (41) Michael Hesemann i.m. 134.o.
- (42) Magyar Kurír: <http://www.magyarkurir.hu/hirek/ujvilag-passio-kecskemeten>
- (43) Bátor Botond: *az Újvilág Passió margójára – megjegyzések egy ártatlannak tűnő hírhez*. Magyar Kurír 2012.05.08.
- (44) Bátor Botond i.m.
- (45) Gábor Hosszú: *Heritage of Scribes. The Relation of Rovas Scripts to Eurasian Writing Systems*. 2011: First Edition. 2012: Second, Extended Edition. Budapest: Rovas Foundation
- (46) Bakk István: Pálos Passió, könyvajánló: Bakk István-Bakk Erzsébet-Gyárfás Ágnes: *Pilisi Pálos Passió (MBE, Miskolc, 2011.)*
- (47) Árva Vince: *Az ősi Pálos rend története* (Dobogó 2003.)
- (48) O. Sykstus Szafraniec: *Konwent Paulinów Jasnagórskich, 1382–1864*. (Czestochowa, 1966.)
- (49) Árva Vince: i.m.
- (50) Drábik János: *A kiválasztottak, I. rész: Ki választotta ki a „kiválasztottakat”?* idézi Henry Makowot
- (51) Pais Dezső: *A régi magyarság szellemi életének kérdésköréből*. A Magyar Nyelvtudományi Társaság Kiadványai, 75. Bp. 1949.